

ÖZGE ERKİN USTA

İMAMESİ
AŞK OLANIN
TAŞI
NÂR İLE
ÇEKİLİR.

müptela

ÖNSÖZ

Şerefi imamesine işledi ince ince adam. Tornanın ucunda şekillenen turkuazın rengi gözlerine eşti. Verdiği her bir şekilde ruhu baş eğdi. Kimi zaman inceldi, kopacakmış gibi... Kimi zaman halka halka dizdi imameye kaderindeki bozgunları. Püsküllerinin ucuna akıtamadığı gözyaşlarını ekledi. Bitmişti turkuazı. Kenara koydu. Tıpkı akıp giden zamanın götürdüklerini başucuna koyduğu gibi.

Yeni imamesine başlamak üzere gümüş parçayı aldı. Çok titizdi bu konuda. En önemlisi imameydi. Tespihin şahıydı. Gözlerine kan oturuncaya kadar işledi dantel misali. Sonra tanelere geçti. Eski safir kütleden kesilmiş köşeli parçayı aldı. Tornanın sivri ucuna geçirdi. Keskiyle şekil vermeye başladı. Keskin köşeleri yuvarladı yavaş yavaş. Rengi toz içinde kaldı. Geçmişin tozuna karıştı.

Tahir doğrulup boynunu sağa sola esnetti. Yorulmuştu. Koca gece safir tespihle uğraşmıştı. Çok özel genç bir adam içindi tespih. Geçen sefer gelip sanki bilmiyormuş gibi hikâyesini anlatmıştı genç adam. Tahir, yaşının verdiği olgunlukla bildiğini belli etmemiş, genç adamın hevesini kırmamıştı.

Son düğümü atmasıyla dizinin üzerindeki güderi bezle sildi tek tek taşların her birini. Yine mutluluk çökmüştü yüreğine. Birinin daha bileğinde sallanacaktı emeği. Birinin daha sabrına ortak olacaktı.

Kapının üzerindeki çandan çıkan sesle arkasını döndü. Gelmişti genç adam. Dik duruşu, kara gözleri ama gülüm-

seyen yüzüyle güzel bir adamdı. Gönlünün yansıması yüzüne vuruyor, ruhunun derinliklerindeki gizlerde gözlerinin karasında saklanıyordu.

"Merhaba Usta..."

"Hoş geldin delikanlı. Buyur gel."

"İşin varsa daha sonra gelebilirim."

"Gel gel... Bitti işim. Tespihi sana teslim etmeden sohbet edelim azıcık isterim."

"Nasıl hayır diyebilirim ki..."

Tahir karşısındaki koltuğu gösterdiğinde güderi bezi tespihin üzerine kapadı. Muhabbet sefasından sonra teslim edecekti tespihi.

"Geçen sefer ben anlattım hikâyemi. Bu sefer sen anlatacak mısın Usta?"

Tahir hafifçe gülümsedi. Anlatacak mıydı? Neden olmasın?

"Tespihi teslim etmeden önce üç soru sorarım her zaman. Sana da sorularını soracağım, cevaplarını aldıktan sonra da teslim edeceğim tespihini. Ondan sonra istersen kendi hikâyemi anlatırım. Olur mu?"

"Elbet olur."

Tahir masanın çekmecesinde kadife tablayı aldı arkasını dönerek. Tespihi üzerine yerleştirdi ve genç adama döndü yüzünü. Gözlerinin içine dikti gözlerini.

"Tespihin imamesi şerefidir; gümüş gibi parlak, saf ve güçlü olsun istedim. Kimdir senin imamen? " Genç adam tam cevap verecekti ki Tahir elini kaldırarak susturdu.

"Taneleri safirin en güzel tonu. Kimdir bir tanen?"

Usta mavi gözlerini genç adamın gecelerine dikerek usulca devam etti.

"Tespih bir adamın ömrüne ortak olur. Sabır çektirir, ah çektirir ama hep çektirir. Tıpkı kader gibi. Kimin bükülmez bileğine takılıp ömrüne ortak olacak bu tespih?"

Bunların cevabını söylediğinde tespihi sana teslim edecek ve kendi tespihimin hikâyesini anlatacağım. Söyle bakalım Kutsal Bey, kimdir tanen ve imamen? Kimdir bileği bükülme-
meyen?"

Kutsal hafifçe gülümseyerek, "İmame madem şereftir, kanından olmadan canından olduğum babam Hakim'dir imamem... Kimdir kıymetli tanen dersin, kanından var eden annem Mehveş'tir. Ucundaki üç püskül de ailemdir. Hepsi kıymetlidir. Kimin bileğine geçecek dersin, tek şükürümün bileğine geçecek. Babamın bileğine."

Tahir başını hafifçe sallayarak gülümsedi. *Ah, dedi içinden... Ah Tufan Abi, sağ olsaydın da torundan akan şerefi görseydin.*

"Peki ya sen Usta, senin imamen kim, tanen kim?"

Tahir derin bir nefes aldı gözlerini kapatarak. Geçmişin en puslu zamanına seyahate çıktı ruhu. Acılarla dolu yolculuğunun başlangıcından başlayacaktı. Bu sefer yol arkadaşı bu güzel adam olacaktı.

"Dinle o zaman Kutsal: İmamesi aşk olanın, taşı nâr ile çekilir. Ben od olup yandım ilk. Dinle."

KATRAN

*Yüreği umuda sevdalananın yangını büyük
olurdu. Sağa dönse alev, sola dönse kor. Yandığını
bilmeden ince ince döner durur da yine de
umudun sevdalığından vazgeçmezdi kimse.
Umudu yanar, ömrü yanar, canı yanar...
Ama ille de umuda yâr...*

Umudun en güzeli yüreğinde, geceye cilveli sokak lambalarının eşliğinde yürüyen Tahir'in aklında o gün gördüğü gıcır gıcır araba vardı. Ne de güzeldi. Kız gibi derler ya hani, aynen öyleydi işte. Güzeller güzeli bir kadının simsiyah saçları gibi uçuşurcasına gelip önünde park etmiş, sürücü koltuğundan inen adam güzel sesiyle, "Doldur koç!" demişti. Bir iki saniye boş boş arabaya bakmıştı. Adamın tekrar seslenmesiyle de kendine gelmiş, pompayı hazneye sokarak doldurmaya başlamıştı benzini. İçindeki şeytanın fısıltısına kulağını tıkayamamış, namahreme el uzatır gibi pırıltılı kaportasının üzerinde gezdirmişti parmaklarını. Yârin tenine dokunur gibi dokunmuştu ona. Yâr nasıl olur bilirmiş gibi. Yâre nasıl dokunulması gerektiğini öğrenmiş gibi.

Açılan camdan dışarı çıkan eli gördüğünde korkarak parmaklarını geri çekmiş, hafifçe eğilerek içeridekine bakmıştı. Çakmak çakmak kendisine bakan bir çift yeşil gözle kim olduğunu anlamış, yüzüne yayılıvermişti gülümsemesi.

"Tahir!"

"Hoş geldin beyim."

"Ne dedim ben sana Tahir? Bey demek yok. Yaman Ali diyeceksin..."

"İyi de neden ki? Büyüğümün..."

"Elbet büyüğünüm. Ama saygı dediğin şey 'Bey' denen üç harfli kelimeye sığmaz. O yüzden ya Yaman Ali diyeceksin ya da Ali Abi. Sen seç."

Tahir bir an hangisini seçmesi gerektiğini bilemedi. Yüzündeki ikilemi gören Yaman Ali, cama dayadığı elinin üzerine hafifçe vurarak, "Hemen cevap vermene gerek yok. Zamanı gelince yüreğin nasıl hitap edeceğini seçecek, merak etme," dedi.

"Neden senin için bu kadar önemli ki anlayamadım? Adamlarının sana beyim dediğini duydum daha önce..."

"Onlar benim için çalışanlar ve ne dersem diyeyim farklı seslenmiyorlar. Ama sen benim için çalışmıyorsun. Sen benim adamım değilsin. Senin ve ablanın bende yeri ayrı. Bunu biliyor olmalısın."

Tahir'in ablası Pınar, Yaman Ali'nin eşi Funda Hanım kalp rahatsızlığı geçirdikten sonra iki sene boyunca evde bakıcılığını yapmıştı. Hamile kalınca da Funda Hanım kıyamamış ve "Evinde otur, bebeğinle ilgilen," diyerek göndermişti yanından. Tahir, Yaman Ali'nin onları ayrı tuttuğunu biliyor ama yine de çekiniyordu bu çivi bakışlı adamdan. Bilmediği ise Yaman Ali'nin oğluna duyduğu hasretliğinin büyüklüğüydü. Onlarla avunduğunu, kendini temize çektiğini göremiyordu. Ne olursa olsun, daha

on yedisinde bıyığı bile terlememişken onun gibi birine ismiyle hitap etmek ayıp gelmişti. Madem "Gün gelecek, yüreğin hitabı seçecek," demişti, o halde bekleyecekti. Onu nelerin beklediğini bilmeden...

Gecenin ayazı yavaş yavaş kendisini hissettirirken yürümeye devam etti Tahir, ceketinin yakalarını kaldırarak. Cebinden sigarasını çıkardı, ateşi rüzgârda sönmesin diye eliyle siper ederek yaktı çakmağı. Derin bir nefes çekti, hemen ardından da saldı dudaklarının ucundan. Damağına yapışan katran lezzetliydi ama ömrünü lekeleyecek katran pusudaydı o anda.

Mahalleye vardığında bakkal Faik'in önüne geldi. Tam geçip gidecekti ki dayanamayıp durdu. Ablası bugünlerde yeşil zeytine aşeriyordu. Oldum olası çok severdi yeşil zeytini. Sabah kahvaltı tepsisinde az kaldığını görmüştü. Kesin canı çekiyordur, diye düşünerek içeri girdi.

"Hayırlı akşamlar Faik Amca..." dedi dudaklarının ucundan süzülen dumanı dışarıya üfleyerek.

"Ooo, evlat nasılsın?" dediğinde tonton adam, Tahir burukça gülümsedi. Bir bakkal Faik'in evlat demesi dokunurdu yüreğine, bir de Tufan Bey'in. Her iki adam da babalığın en çok yakışacağı ama Rabbi'n nasip etmediği adamlardandı. İkisi de kanından olmayanlara babalık eden yüce gönülleriyle daha büyük bir makamdaydı Tahir'in gözünde. Tufan Bey'in Vural adında bir evlatlığı vardı. Kendi kanından olsa ancak öyle severdi onu. Faik Amca ise sanki köpek yavrusu gibi parkın birine terk edilmiş engelli küçük bir çocuğa babalık ediyordu senelerdir. Hem de pamuklar içinde, sağ gözünden sol gözüne sakınarak. Bir kere sormuştu Tahir, Faik Bey ise yüzünde raks eden şükranla, "Ben Rabbim'den, karımın rahminde tomurcuklanacak bir bebek istedim, o bize çiçekler arasında beliren bir kar meleği nasip etti. Rabbi'nin yazdığına

arkanı dönemezsin, neden diyemezsin. Sen bilirsin Ya Rab der, basarsın bağına..." demişti. En çok da o zaman koymuştu babasızlık Tahir'e. Onların kaderinde hem annesizlik hem babasızlık vardı. Doğa hıncını topraktan alırken Tahir'in kimi var kimi yoksa koparıp almıştı yamacından. Büyük Gediz depreminde anne babası dâhil tüm akrabalarını kaybetmişti iki kardeş. Yaşlılardan birinin vefat haberi gelince cenaze için Aydın'dan Gediz'e gitmişlerdi. Bütün akrabaları o köydeki insanlardı zaten. Kim var kim yoksa... Akraba bildikleri, aile bildikleri herkes göçük altında toprağa karışmıştı. Cenaze için gidilen köy, mezarları olmuştu hepsinin. Hâlâ nasıl kurtulduklarını tam olarak hatırlamıyordu Tahir. Tek hatırladığı ablasının onu kucağına alarak hıçkıra hıçkıra ağladığıydı. Sonrası devlet korumasında, yurtlarda süren bir hayat mücadelesiydi. Kaderlerinin tek gülen yüzü ise Tufan Bey'di. Onun Afyon'da yaptırdığı yurtlarda paşalar gibi bakılarak ablasıyla birlikte kalabilmişti. Pınar reşit olur olmaz da Tahir'i yanına almasına olanak sağlamış, onları tahsis ettiği bir eve yerleştirerek sil baştan bir yaşam hediye etmişti Tufan Bey. Kader bir yandan onları darmaduman ederken diğer yandan ömürlerine güneşin doğmasına fırsat vermişti.

Faik Bey'in seslenmesiyle Tahir düşüncelerinden uzaklaşarak yeşil zeytin istedi yarım kilo.

"Bizim kız zeytin mi aşeriyor yine?"

"Sorma be Faik Amca... Yeğenim de anası gibi güzel olursa vah benim halime. Kız olacak kesin."

Faik Bey pos bıyıklarının altından küçük bir kahkaha atarak zeytinleri hazır etti. Tahir'in uzattığı parayı da geri çevirerek defterini açtı.

"Hele bir gelsin balkız... Şu doğumu bir atlatın, hesapşırız evlat. Az kaldı zaten."

Tahir utanarak eğdi başını. Kimselere muhtaç değillerdi belki ama yetmiyordu işte, yetişmiyordu, hayat pahalıydı. Enişte denen o zibidinin de eve para getirdiği yoktu. Olanı da çarçur edecek diye köşe bucak saklıyorlardı. Hayırlı geceler diyerek ayrıldı bakkal Faik'in yanından. Hevesle biraz da vücuduna yansıyan yorgunlukla attı adımlarını. Kaderin ikinci büyük darbesine selam ettiğini bilmeden attı. Ömrüne gece gibi kara çalınacağını bilmeden...

Üç katlı evin önüne geldiğinde zile basmadan anahtarını çıkardı cebinden. Ablası karnı burnunda haliyle yerinden kalkmasın istiyordu. Kıyamıyordu bir tek saçının teline bile. Şu doğumu da bir atlatsın, yemin etmişti, aldığı ilk parayla horoz kesecek ve mahalledeki dul Nezife Hanım'a verecekti. Merdivenleri çıktı bir bir. Kulağına çalınan boğuk sesleri algılayamadı ilk önce. Aralık olan kapıya vardığında seslerin artmasıyla sırtından garip bir ürperti geçti omurgası boyunca. İçeri girdiğinde ise karşılaştığı manzara akıllara zarardı. Enişte demeye bin şahit isteyen Ayhan diz çökmüş, yalvarıyordu.

"Vallahi ödeyeceğim... Kumar borcu namus..." cümlesini bitiremeden gırtlığı kesilmişti bile. Yerinde çakılı kalmıştı adeta Tahir. Adım atsa atamıyor, kaçsa ablası orada... Ablasının evin içinde çınlayan çığlığıyla kendine geldi bir anda. Başının arka tarafına silahının kabzasını indirmişti adamın biri genç kadının. O anda ileri atıldı Tahir. Adeta cinnet geçiriyordu o an. Eline ne geçirmiş, hangi adamın neresine vurmuştu kendi de farkında değildi. Silah sesi de duymuştu sanki ama algısı tamamen kapanmıştı. Bu cinnet halinin ne kadar sürdüğünden emin değildi. Akli başına geldiğinde kan gölünün ortasında bulmuştu kendini. Tüm pembe düşlerine kan doğramışlardı. Ardındaki manzaraya dönüp bakamıyordu. Ucundan kan damlayan, titrek eliyle telefona uzandı. Çevirmeli tuşların her biri sanki

saatler süren dönüşlerini gerçekleştirirken sonunda karşı taraf cevap verdi.

"Ben Tahir, Ümmü Abla. Tufan Abi..."

"Tahir? Hayır olsun oğlum bu saatte. İyi misiniz?"

"Abla..." titremekten konuşamıyordu. Ne söyleyeceğini bilmediği gibi bundan sonra ne yapacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. O anda aklına sadece Tufan Bey gelmişti ve ona sığınmak istemişti.

Telefondaki kadının adama seslendiğini duyuyordu. Tufan Bey telefonda bir şeyler söylüyordu ona. Ama cevap veremiyordu Tahir. En sonunda dilinden döküldü her bir cümle kan misali.

"Öldürdüm abi... Hepsini... Ayhan'ı öldürdüler. Ablamı..." Öldü diyemedi. Dönüp bakamamıştı ki... Tufan Bey'in ne dediğini bilmeden kapadı telefonu. Ses etmedi. Nefesi yetmedi. Çöküp kaldığı yerde kıpırdamadan öylece durdu. Bakamadı ablasına. Pınar'ına...

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu evin içindeki hareketliliği hissettiğinde. Biri omuzlarından tutmuş onu sarsıyordu ama boştu bakışları.

"Evlat kendine gel!" diyerek patlamıştı ömründeki ilk tokat suratına.

"Ölmüş mü abi?" diye sordu Tahir karşısında ona korku dolu gözlerle bakan Tufan Bey'e.

"Yetiştireceğim koçum hastaneye. Haydi..."

Tufan Bey ayağa kaldırdığı delikanlının bedenini sararak kan revan içindeki manzarayı görmesini engelledi. Görürse kendini kaybetmesinden korkuyordu. Önceliği Pınar'ı hastaneye yetiştirmekti. Hızlı adımlarla apartmandan dışarı çıkarırken Tahir ses etmeden takip etti Tufan Bey'i. Hastaneye vardıkları zamanı, doktorun uzun süren müdahalesini... Hiçbirini algılayamıyordu. Kalın bir perde inmişti sanki gerçeklerin üzerine. Elinde sadece deliliğin

sınırlarına yol alacağı bileti kalmıştı. Tam o anda duyduğu tek bir cümle tüm zihnini temize çekti.

"Bebekten kalp atışı aldık ama annenin durumu kaçınılmaz. Cihaza bağlı şu an. Biraz zaman tanımak ve umut vermek isterdim size ama yapamıyorum. Bebeği kurtarabilirim. Sekiz ayını doldurmuş, gelişimi doğum için yeterli. Eğer izin verirsiniz..."

"Kurtarın!"

Tufan Bey hızla başını ona doğru çevirdi. Tahir tek kelam etmemişti evden çıktıklarından beri. Geçirdiği şoku anlayabiliyordu. Ama az evvel "Kurtarın!" diye haykıran adam aynı çocuk olamazdı.

"Ondan başka kimsem kalmadı. Kurtar yeğenimi doktor..."

Doktor prosedürü anlatıp operasyon için yanlarından ayrılınca hastanenin önüne çıktı Tahir. Bir sigara yaktı. Gözünden akamayan her damla yaş için bir nefes zehir kattı ciğerlerine. Yanında hissettiği sıcaklıkla duruşunu düzeltti, kara çalınmış turkuaz gözlerini adama dikti.

"Yeğenimi sadece sana emanet edebilirim Tufan Abi. Bana şerefın namusun üzerine söz verecek ve yeğenimi ben gelesiye kadar emniyette tutacaksın. Bu hayatta başka kimsem kalmadı. Söz vereceksin bana abi. Ben içerideyken..."

"Olmaz! İzin ver ben halledeyim."

"Hayır abi! Kaç yıl verirlerse versinler, adalet karşısında boynum kıldan ince. Gözümün önünde kan gölüne çevirdiler ocağımı. Kaç seneyse çekeceğim cezamı."

Tufan Bey acı içinde sıkı yumruklarını. *Ah be kader,* dedi içinden. *Hiç mi güldürmeyeceksin bu güzel yüzlü oğlanı,* diye isyana vardırımadan ah etti içinden.

"Bir kere göreyim yeğenimi, kokusunu duyayım, gidip teslim olacağım."

"Evlat etme..."

"Deme Tufan Abi. Sen beni bu günlere getirensin. Hangi delikanlılığa sığar?"

"Tamam..." diyerek kesti sözünü Tufan Bey. Tam içeri girecekken hastane kapısının önünde duran simsiyah arabadan inen adamı bir an ikisi de algılayamadı.

"Tahir! Neler oldu? Şimdi haber aldım. Pınar'ın durumu nasıl?"

"Öldürdüler ablamı. Carı çıktı da bir cihaza koydular onun yerine nefes alıyor. Bebeği almak için ameliyata soktular. Sağ salım çıksın, bir göreyim, karakola gidip teslim olacağım."

"Olmaz! İstedğin yere gönderirim seni, saklarım. İçerisi olmaz!"

"Olur, Yaman Ali!" Tahir dimdik durmuştu karşısında, on yedisinde delikanlı gibi değildi o anda. Yüreği hitabını seçmişti sonunda. Emir telakki etmiyordu ama kendi yolunun tozunun da toprağının da bilincindeydi ne de olsa.

Tek bir kelime daha etmeden döndü arkasını Tahir. Ameliyathanenin kapısına gitti ve çöktü yere. Birkaç dakika geçmişti ki yüzünün önüne düşen gölgeyle daldığı noktadan ayırdı bakışlarını. Önce yüzünün hemen önünde durana baktı ardından da başını kaldırdı. Yaman Ali başında durmuş tespihini ona uzatıyordu.

"Yangınına su olmaz ama rüzgâr olur. Sen istersen hafif eser söndürürsün, istersen deli eser yangını büyütürsün. Her bir taşın birbirine vuruşu gibi vursun yüreğine affın balyozu. Yangınını söndürmek için çek tespihini Tahir. Vicdanını temizlemek için çek. Yanma evlat, küle dönme sakın."

Tahir elini uzatarak aldı kehribar rengi tespihi eline. Soğuk taşın yarattığı his yüreğindeki yangınına ilk körüğünü basıverdi. Sabır çekebilecek miydi ki bundan sonra? Daya-

nabilecek miydi? Sağ salım gelirse şayet gözünün nuru, çekerdi elbet. Çabalardı en azından. Yitip giden can ablasına borçlu değil miydi bunu?

Ameliyathane kapısından çıkan doktoru görünce fırladı yerinden Tahir.

"Bebeği sorunsuz alabildik. Şimdilik hafif bir solunum sorunu var ama güçlü bir kız. Dayanacağına inanıyorum. Fakat üzülerek söylemeliyim ki anneyi kaybettik."

Sonrasında doktorun söylediği hiçbir şeyi duymadı Tahir. Birinin gidişi geceyi çökertmişti ruhuna, bir diğerinin gelişi ise güneşin doğuşuna gebeydi.

"Onu görebilir miyim? Bir kere de olsa kucağıma almalıyım."

"Bu mümkün değil," diyen doktorun sözünü kesen Yaman Ali kesin ve kati bir şekilde ne gerekiyorsa yapılmasını söylediğinde doktor ikiletmeden kabul etti. Onu, yoğun bakım prosedürünü uygulayarak yanına sokacağını söyledi. Tahir doktoru takip ederken hiçbir his taşı mıyordu o anda sanki. Put gibiydi. Taşa dönmüştü her bir hücresi. Elindeki tespihi sıkıştığını fark ettiğinde tüm vücudunun kaskatı kesildiğini anladı. Tespihi bileğine geçirerek verilen kıyafetleri giydi ve orta yaşlı bir hemşirenin nezaretinde yeni doğan kısmına girdi. Küçük kuvözdeki bedeni gördüğü anda ise güneş doğuverdi içine. Ablası giderken bir emanet bırakmış, kendi küçük ama Tahir için kocaman bir mucizeyi avuçlarının arasına teslim etmişti.

Hemşire bebeği kucağına verirken dizlerinin titrediğini hissetti. Güneşi kucaklamak gibiydi bu. Hafifçe kollarının arasında duran bebeği kokladı ve daha fazla tehlikeye atmamak adına hemşireye teslim etti. Dışarıya çıktığında gözlerinde akmak için can atan gözyaşları geçit bulamıyordu adeta. Onu bekleyen dağ gibi iki adama baktı.

"Adı İlgin Helya. Benim soyadımı alacak. Ve ben dönün-

ceye kadar Ilgın'ıma iyi bakılacak. Söz mü?" diye sordu tekrar. Her iki adamın da onayı ile önce Tufan Bey'in karşısına geçti, elini uzattı. Adamın uzattığı eli öperek alnına koydu. Yaman Ali'nin karşısına geçti. Turkuaz rengi gözlerini adamın gözlerine dikti ve yine elini uzattı. Adamın elini öpmek için davrandığında Yaman Ali onu durdurdu ve boşta kalan elini omzuna koydu. Sessizce konuştu iki adam. Onlarca cümle sessiz çığlıklar attı aralarında. Sonrarsıysa koca bir hiçti.

Gecenin karanlığında karakolun yolunu tutan Tahir'in ömrünün dönüm noktasına attığı adımlarının sesi tespihindeki tanelerin sesine karıştı. Tek tek vurdu taneyi tane-ye... Tek tek çaktı kaderinin yazıldığı amansız deftere.

MAHPUS

*Yüreği sürgün düşenin umudu suya düşerdi.
Suya çizilen suretinin aksini bile tanımazdı insan.
Kimi zaman dalgalanırdı umman, kimi zamansa
süt liman. Ama her daim darmaduman...*

Tahir'in umudu yirmi parçaya bölünüp düşüvermişti ruhundan ayaklarının dibine. Tam tamına yirmi yıl vermişti hâkim. Gözünün içine baka baka yirmi yıl demişti. Duyduğu anda dizleri titremişti Tahir'in. Yirmi yıl demek bir ömür demektir. İlgin'in ilk adımını göremeyecek, okulun ilk günü yanında olamayacaktı. Yüreğine sevda düşecekti bir gün ve Tahir o şanslı genci karşısına alamayacaktı. Ömrü gidecekti Tahir'in. Ömrü...

Bileğine takılan soğuk kelepçe bile buza çeken yüreğinden daha sıcaktı. Adım adım geçerken adliye koridorlarını, ardından yükselen sesle gerisin geriye döndü. Tufan Bey acı dolu gözlerle bakıyordu Tahir'e. Karşısına geçtiğinde genç adamın iki yanında duran askerlerden izin istedi. Omuzlarına koydu ellerini.

"Merak etme evlat, emanetine gözüm gibi bakacağım. Yurtlardan birine yerleştirmedim. Sizin mahalledeki Na-

zife Hanım bakacak. Bizim eve yakın bir ev açtım ikisine. Yoldaş olacaklar. Ümmü Abla'nın bir eli hep üzerlerinde olacak. Sen düşünme sakın. Aklın kalmasın. İçeriye de düşünme, halledildi her şey." Son cümleyi fısıldarcasına söylemişti ama Tahir ne demek istediğini anlamıştı. Teşekkür ederek helallik aldı ve askerlerin eşliğinde cezaevinin yolunu tuttu Tahir.

Taş duvarların donduruculuğu daha karşıdan bile hissettiriyordu kendisini. Onu neyin beklediğini bilmiyor oluşu korkunun tüm benliğine yayılmasına sebep oluyordu. Tüm işlemler hallolduğunda koğuşa girdi. Elinde kontrol edilmiş küçük çantası, bileğinde tespihi... Tek bir adım atmıştı ki biri koşarak geldi yanına.

"Hoş geldin Tahir Abi, Allah kurtarsın."

Tahir şaşkınca baktı karşıdaki genç ama kendinden büyük delikanlıya.

"Eyvallah," diyerek elinden çantasını alan adamı izledi. Ranzaya doğru ilerleyen delikanlıyı diğerleri de takip edince şaşkınlığını saklayamadı.

"Allah kurtarsın... Sen gelmeden haberin geldi," dedi biri.

Bir diğeri, "Yaman Ali'nin selamını da hediyelerini de aldık. Allah razı olsun. Allah kurtarsın," dediğinde anladı Tahir, Tufan Bey'in ne demek istediğini. Yaman Ali hapsehane müdüründen gardiyanına, koğuşundaki mahkûmlardan, diğer koğuşlardaki mahkûmlara kadar herkesi haberdar etmiş, küçük bir servet dökerek de ihya etmişti.

Kim varsa hepsiyle tek tek tanıştı Tahir. Korkuları birer birer yok oluyordu aynı anda. En son ranzasında oturmuş elindekiyle uğraşan biri kalmıştı. Tahir kırklı yaşlarının sonundaki adamın yanına gelmesini beklemeden yamacına okuldu.

"Allah kurtarsın. Ben Tahir," diyerek elini uzattı.

Gözlerine gri bir pus düşmüş adamın bakışları Tahir'in yüreğine çöküvermişti. Adamın göz pınarlarından acı taşıyordu. Gözünün bebeği bile titrekti.

"Hoş geldin evlat," diyerek elini uzattı o da. Tahir nedensizce, tuttuğu eli öperek alnına koydu.

"Var ol. Ben Dadaş İrfan..."

"Sen sağ ol İrfan abi." diyerek geri çekildi. "Acın ne?" diye sormadı. "Neden buradasın?" diyemedi. Çünkü kimse mahpustaki birine neden buradasın diye soramazdı. İsteyen istediği zaman anlatırdı. Ama kimse "Sen ne yaptın?" demezdi. Diyemezdi.

Tahir ona gösterilen ranzaya giderek yatağının ayak ucuna konulmuş çarşafı ve yastığı hazırlamaya koyuldu. Adının İbrahim olduğunu öğrendiği genç delikanlı hemen elindekilere sarıldı.

"Sen bırak abi, ben hallederim."

"İbrahim bırak! Ben ne buranın ağasıyım ne de başka bir şeyim. Sizlerden bir farkım yok. Ben hallederim."

"Öyle deme abi. Yaman Ali haber etti."

"Onu anladım. Ama bu demek değildir ki bana hizmet edeceksin. Hepimiz eşitiz. Kimsenin varlığı bunu değiştirmez. Yaman Ali sağ olsun, bu kadarı bile yeter bana. Bu sıcacık karşılama yeter," diyerek yatak çarşafını hazırlamaya devam etti.

"İbo..." dedi genç delikanlı, bir sandalye çekerek. Tahir'in anlamaz bakışlarını görünce, "İbo de sen bana abi. Bizim ortanca hep öyle derdi. Zamanında çok kızardım. Bir kere eşek sudan gelinceye dövdüydüm. Bilseydim bu kadar hasret kalacağımı, eşek de dese susardım," dedi.

Tahir, İbo'ya baktıktan sonra gözlerini koğuşun içinde dolaştırdı. Kaç tane yaralı yüreğe meskendi acaba bu soğuk duvarlar?

"Sen nasıl istersen öyle seslenirim İbo," diyerek gülüm-

sedi güzel gözlü delikanlıya.

"Sen de Tahir de ama. Benden büyüksün belli. Yakışık almaz abi demen."

"Sadece kendinden büyüğe abi demeysin ki."

"Neden öyle dedin?"

"İçimden öyle geldi be abi," dedi çocukça. Kendinden büyüktü ama ruhu küçüktü İbo'nun.

"Eyvallah," diyerek işini bitirdi ve yatağa oturdu.

"Tavşankanı verem mi?"

"Ver bakalım."

"İrfan Abi sana da koyayım ama kıtlama şeker bitti."

"Olsun, koy sen yine de İbrahim. İçelim Tahir'le karşılıklı."

Tahir oturduğu yerden kalkarak İbo'dan boşalan sandalyeyi Dadaş İrfan'ın yatağının kenarına çekti.

"İşini bölmeseydin İrfan Abi," dedi.

"Benim yaptığım iş sabır çekmektir evlat," derken bileğindeki kehribar gözüne çarptı.

"İzin verirsen bakabilir miyim?" diyerek tespahi işaret etti.

Tahir hemen bileğinden çıkarıp uzattı. Adam tespahi önce avucunun içinde sıktı. Taşların soğukluğunu hissederek imamesini dikleştirdi. İmamesini gördüğü anda ise tanıdı sahibini. Yaptığı günü dün gibi hatırlıyordu. İmamesine tek halka istemişti Yaman Ali. Oğluydu her şeyi, Devran'ı... Ona duyduğu hasrete rağmen en büyük şerefiydi. Kehribarı seçmişti özellikle. "Asırlık hasretler biriktiriyorum evladına," demişti de canı yanmıştı İrfan'ın. Taneleri işlerken gözlerine kan oturmuştu, yine de vaktinden önce tamamlamıştı. Sabra ihtiyacı vardı Yaman Ali'nin, biliyordu. Bir an evvel bunu ona vermek istemişti.

"Nerden aldın bu tespahi?" diye sordu.

"Yaman Ali'nin tespahiydi. O gün..." dedi ve devamını

getiremedi. Gözlerine düşen gölgeleri gördüğünde anladı Dadaş İrfan. Acısı derindi. Tıpkı kendi gibi. Demedi "Ben yaptım bu tespahi," diye. Ama Yaman Ali ona verdiği göre kendisine bir mesajdı bu. Halefin olsun diyordu belli ki. Onun her bir sözü, kirpiğiyle bile dile getirdikleri başı gözü üstüneydi zaten İrfan için. Yaman Ali deyince akan sular dururdu. Kızının hayatını kurtarmıştı. Ölümün kıyısından almıştı Yaman Ali. Gözlerinin önünde tecavüz etmişlerdi kızına. Bağarmaktan boğazından kan gelmişti o kara gün. Çırpınmış, mücadele etmiş ama engel olamamıştı. Öldü diye bırakmışlardı on yedilik tazecik Gonca'sını. Onu da dövmüş, dereye atmışlardı. Ama babalık bu, sürünerek de olsa yanına varmıştı Gonca'sının. Sonrasında iyi etmek için çok çabalamıştı. O vakitler yolu Yaman Ali'yle kesişmişti işte. Erzurum'a bir iş için gelen namı büyük Yaman Ali'nin yolunu kesmiş, ona derdini anlatmıştı. Bulamıyordu adamları. Tek istediği onları yeryüzünden silmekti. Yapacak ve köy meydanına serecekti leşlerini. Yaman Ali, "Bana bırak, ben hallederim," dese de kabul etmemişti İrfan. Sadece bul demişti ve iki gün sonra üç adam da önüne konuvermişti. Hangisini nasıl öldürdüğünü, neler yaptığını çok net hatırlıyordu İrfan. Köy meydanına leşlerini serdiğinde de gelen jandarmaya gururla taktırmıştı kelepçeleri. Gonca'sını bir hastaneye yatırmıştı öncesinde. Yaman Ali onunla ilgilenecek bir hemşire bulmuş, ikisini de alıp İstanbul'a getirmişti. İrfan içeri girmeden önce de araya nüfuzlu birilerini sokarak İstanbul'daki bir hapishaneye gönderilmesini sağlamıştı. Öldürdüğü adamların yakınları kan davası güdebilir diyerek bahane üretmiş, istediğini de elde etmişti. İrfan tam otuz sene yemişti. On senesini atlatmıştı çoktan. Yaman Ali tıpkı Tahir'e yaptığı gibi onun da rahat etmesi için ne gerekiyorsa yapmıştı. Hatta koğuşundaki mahkûmlar bile kendi gibi kader mahkûmlarıydı.

Normal şartlarda karıncayı bile incitmeyecek adamlardı. Ama hayat incitmişti her birini.

"Tespîh nasıl dizilir bilir misin evlat?" diye sordu İrfan.

"Bilmem İrfan abi."

"Öğrenmek ister misin?"

"Becerebilir miyim ki?"

"Sana üç soru soracağım. Sonrasında da sana nedenini anlatacağım. Ondan sonra sen karar ver."

"Peki," dedi Tahir merakla.

"Tespîhin şerefi imamesidir. Kimdir senin imamen? Tanesi vazgeçilmezdir, kimdir bir tanen? Tespih ah çektirir, sabır çektirir. Tespihi bükülmez bileğine geçirecek, yaren edecek misin ömrüne?"

Tahir düşünmeden atıldı hemen.

"Şerefim kara toprağa verdiğim ailemdir. Bir tanem geride bıraktığım tek canım olan Helya'm, Güneş'im, Ilgın'ımdır. Benim bükülmüş ama sabırla tekrar doğrulacak bileğime geçecek. Yaren belleyecek, ömrümce çekeceğim taneyi," dediğinde İrfan gülümsedi hafifçe. Öğretecekti bu güzel çocuğa sabrı. Taneye şekil verirken kendisine nasıl şekil vereceğini, imamesine şerefi nasıl işleyeceğini, bileğini nasıl tekrar bükülmez hale getireceğini...

ZÜMRÜT TANE

Yüreği ayaza çekenin soğuğu en çok kendisini yakardı. Gün gelip de tan yeli ağardığında çorak topraklarda, işte o anda çözülürdü tüm buzlar.

Ama yanık acısını silmeye yetmezdi baharı müjdeleyen zamanlar.

Yıllar yılları, vicdanı tövbelerini kovaladı Tahir'in, zaman geçtikçe daha çok yakardı Rabbine. Zaman geçtikçe doğrulttu kırılan omurgasını. Sırtındaki yükü atamamıştı daha ama yine de güçleniyordu günden güne. Hapishane müdürü Ragıp Bey babacan bir adamdı. Yaman Ali'nin de desteğiyle küçük bir atölye kurulmuştu bir köşede. Kimisi ağaç oyması yapıyor, kimisi başka başka uğraşlar ediniyordu. Hiçbir vukuata karışmamış gerçek kader mahkûmlarına gereken tüm kolaylığı sağlıyordu Ragıp Bey. Kolay olan ötelemekti. Ama mühim olan hayata katmaktı. Küçük tespih haneyi de kurduğunda aynı amacı güdüyordu. Tahir'in temiz yüzünü, güzel gönlünü görmüştü bir kerede. Yıllarca çeşit çeşit insan tanımıştı, en canisinden en zavalısına kadar. Artık bir bakışta seçebiliyordu gönlü beyazı.

Yedi senede tespihin bütün inceliklerini öğrenmişti Ta-

hir. Garip bir şekilde inanılmaz bir yeteneği vardı bu konuda. Eline geçen taşları öylesine şekillendirmiyor, her bir taneyi birbirine eş olabilecek kusursuzlukta işliyordu. Ama yaptığı imameler hiçbir zaman birbirinin aynı olmuyordu. Önemli olan da buydu zaten. Tespih ustasının imzasıydı imame. Farklılığını her daim ortaya koyuyordu Tahir. Dadaş İrfan'ın yönlendirmesine bile gerek kalmadan her birine birer hikâye nakşediyordu. Kimi zaman acıları kimi zamansa umutları... Tespihin anlamı buydu ona göre; insan acısını bastırmak için sabır çekiyor, imameye her vardığında da umudunu yeşertiyordu. Resmin bütünü buydu ama yedi sene geçmesine rağmen hiçbir tespihi dizmemişti. Tanesini yapıyordu, imamesini yapıyordu. Ama asla bir araya getirmiyordu. Bekliyordu Tahir. Doğru kişiyi... En çok sabır dileyeni... Umuda ihtiyaç duyanı... Tam yedi senenin sonunda bulmuştu o doğru kişiyi. O gün ilk gerçek tespihini yaparken Dadaş İrfan'ı karşısına almış ve kime neden bu tespihi dizdiğini anlatmıştı. Neden özellikle zümrüt taşı istediğini söylemişti. İrfan anlatılanları dinlemiş sonrasında da, "Diz bakalım hele tespihini görelim," demişti. Üç günde hazır etmişti tespihi Tahir. Bitip de son düğümü attığında dadaşın avuçlarının arasına koymuştu. İrfan gözlerinde yaşlarla:

"Emeğine kurban USTA..." diyerek Tahir'in ömrünün sonuna kadar isminden önce dile gelecek lakabını dillendirmişti. O günden sonra kimse Tahir dememişti ona zaten. Sadece USTA demişlerdi.

İnceden bir türkü tutturdu dizinin üzerindeki güderiyle tespihi parlatırken:

*"Üstüm başım toz içinde
Önüm arkam pus içinde
Sakallarım pas içinde*

Siz benim nasıl yandığımı nereden bileceksiniz
Bir fidandım delirdim
Fırtınaydım duruldum
Yorulдум çok yorulдум
Siz benim neler çektiğimi nereden bileceksiniz
Taş duvarları yıkıp geldim
Demirleri söküп geldim
Hayatımı yakıp geldim"

İbo son zamanlarda Ahmet Kaya'nın şarkılarını söylüyordu sürekli. Diline dolanmıştı istemeden. Herkesin yaptığı işi bırakıp onu dinlediğini bilmeden devam etti dalgınca.

Bir an ablası düştü aklına, Pınar'ı. Ah nasıl da özlemişti anne bakışlısını. Geçmiş günler geldi aklına. Yurttaki o gün, onu kaybettiğini sandığı gün.

Müdür, annesinin yanına gittiğinde yüzü gözü çamur içindeydi Tahir'in. Kan ter içinde kalmıştı. Kıyasıya top oynamışlardı. İddiaya bile girmişlerdi gazozuna. Müstahdem Tonton amcaları alacaktı gazozları. Kendisini paralarcasına oynamış, üç de gol atmıştı. Deve Davut'un kapladığı kaleye rağmen hem de. Tam dördüncü gole koşarken İmdat çelme takmıştı. Severdi hâlbuki İmdat'ı. Neden böyle yaptın, derken itişip kakışmışlardı da azıcık. Ama küs kalmazdı yurttaki kimse kimseyle. Kardeşler küs olur muydu hiç?

İmdat gönlünü hemen alıvermişti zaten. Ses etmemişti Tahir de o yüzden. Maç bitip de gazozlar geldiğinde daha içmeye fırsat bulamadan müdüre hanım seslenmişti camdan. Gazozunu tona teslim edip koşarak çıkmıştı merdivenleri. Ablası neredeydi acaba? Üstünü başını görünce kızacaktı büyük ihtimalle.

Müdüre hanım odasına girdiğinde nefes nefeseydi. Sevgi Hanım, adı gibi gözlerinden taşan sevgiyle baktı Tahir'e.

"Aşk olsun Tahir. Bu ne hal?"

"Ama müdür annem ma yaptık.  tane gol bilem attım. Gazoz icektik."

"Seni küçük afacan seni... Hanife ablan seni soksun banyoya bi' kese yapsın da gr."

Tahir yüzünü buruturup titreyerek baktı gülmemek için kendisini zor tutan kadına.

"Aman ha istemem! Biliyorsun müdür anne, o şey ıslak ıslak değince iim böyle değişik oluyor.

Sevgi Hanım kahkahasını tutamadı. Tahir'in bu garip takıntısını herkes biliyordu. Islak kumaş elleyemezdi. Bir de banyaya yemezdi. Her ikisi de içini fena yapıyordu ve tıpkı o andaki gibi komik tepkiler veriyordu

"Tamam tamam, kese yok. Ben seni başka bir şey için çağırdım. Biliyorsun sana ve ablana sormadan bir şey yapmıyorum. Ama çok sevdiğim bir çift var. Bir iki gelmişlerdi buraya. Seninle de oynamılardı ama hatırlamazsın sen, kktn daha. Unutamamılar seni. Dediler ki acaba bizim oğlumuz olmak ister mi Tahir? Ne dersin?"

Tahir birden ağlayarak baını salladı sağa sola.

"Olmaz! Müdür anne, ayırma beni ablamdan. Söz vermitin... Bana sz vermitin..."

"Ama ablanın da onayı var. nce onunla grtrdm zaten. İster misin, sen de bir tanı. Belki seversin, istersin."

Tahir "Hayır," diye bağıra bağıra katı odadan. Hızla merdivenleri inip büyük bahçenin arka tarafındaki ağalığa gitti. Oldum olası ağaçlara tırmanmayı severdi. Yine yle yaptı. Büyük çınarın tepesine çıkarken gözyaşları sicim gibi akıyordu.

Kulağına ismi çalınıyordu. Sessiz sessiz ağladı tünediği dalda. Ablan onay verdi, demişti müdür anne. Demek ki ablası onu istemiyordu. Gitsin istiyordu. Ama neden, diye düşündü. Dndke ağladı. Ağladıka bitkin dt, ta ki ablasının sesini duyuncaya kadar.

Pınar ağlaya ağlaya arıyordu Tahir'i .

"Ah be müdür anne, keşke birlikte söyleseydik."

"Ne bileyim kızım bu kadar büyük tepki vereceğini. "

"Nereye gider bu çocuk?"

"Yurttan çıkacak hali yok Pınar. Endişelenme, buluruz şimdi."

Ağacın altına geldiklerinde bir anlığına kafasını kaldırdı Pınar. Oradaydı maviş gözlüsü. Çok yüksekteydi bulunduğu yer. Panikle bağırdı.

"Ablacım! Ne işin var orada? Ablam sakın hareket etme. Ben gelip alacağım seni."

"Gelme! İstemiyorum. Sen de beni istemiyorsun zaten."

"Tahir, lütfen ablam, yalvarırım. Seni istemez olur muyum ben hiç... İn, bak anlatacağım sana her şeyi."

"Neyi anlatacaksın? Vermek istiyorsun beni. Sen de konuşmuşsun onlarla. Söyledi müdür annem. Tamam demişsin."

Pınar daha fazla dayanamayarak ağaca yöneldi.

"Gelme abla. Vallah da billah da atarım kendimi. Gelme..."

"Tahir ama çok ağlarım ben ablacım. Hasta da olurum. Yapma böyle."

"Gelme! "

Tahir oturduğu dalda kıpırdana kıpırdana dengesini kaybetmişti. Oturuşunu düzeltmeye çalıştığında da daha çok bozulmuştu dengesi. Sadece saliselik bir anda ağaçtan bir ses gelmişti, sonrasında da Pınar'ın çığlığı.

Tahir ağacın tepesinden düştüğünde oluşan manzara Pınar'ın bayılmasına neden olurken, Sevgi Hanım hemen ambulansı çağırmış, korku içinde geçmek bilmeyen saniyeleri saymıştı. Gelen ambulans ve sonrasında haftalar süren hastane odalarında bekleyiş... Pınar için de Sevgi Hanım için de büyük bir vicdan azabıydı. Tahir kafasına aldığı darbe sonucunda ufak çaplı bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Ama genç bedeni çabuk iyileşmiş, uygulanan tedaviye olumlu cevap vermişti. Pınar, Tahir gözlerini ilk açtığında gözyaşları içinde özür dilemişti mavişinden. Tahir

hiçbir zaman ablasının ağlamasına dayanamazdı. Çocuk yüreği işte, üzülürdü. Hemen şebeklik yapıp güldürmeye çalışırdı ablasını. Hasta yatağında da aynısını yaptı.

"Benim kafam kalın mıymış abla? Hani tonton amca kalın kafalı diyor ya bana. Haklıymış galiba."

Pınar gözyaşları içinde güldü küçük mavişine.

"Kalın kafalısın tabii. Doktorlar da onayladı."

"İyi bari."

Pınar küçük elini ellerinin arasına aldı, dudaklarını bastırdı.

"Özür dilerim mavişim... Çok ama çok özür dilerim. Ben istedim ki... Yani sandım ki... Bir ailen olursa..."

"Sen benim ailem değil misin?"

"Öyleyim tabii mavişim. Bilemedim ablacım. Söz, bir daha asla böyle bir şey düşünmeyeceğim. Bir sene kaldı zaten."

Tahir, ablasının verdiği söze inandı. Ona sarıldı.

İrfan seslenince hatıralarından koptu bir anda.

"Hayırdır evlat? Bak, sana sesleniyor gardiyan, duymuyorsun."

"Dalmışım İrfan Abi."

"Haydi, git bakalım. İlk tespihini ilk bileğe geçir."

"Tamam," diyerek kalktı yerinden Tahir. Heyecanlıydı. Tespihi cebine koydu ve müdürün odasına doğru yol aldı. Cezaevi müdürü Ragıp Bey, Yaman Ali gelince görüş salonunu değil kendi odasını açardı. Güvendiği bir gardiyanının eşliğinde orada görüşürdü ikili. Yine öyle oldu. Odaya girdiği anda heybetli adamın düşük omuzları çekti dikkatini ilk olarak. Gözleri de bir garipti.

"Hoş geldin Yaman Ali," diyerek gülümsedi hafifçe.

"Hoş gördüm Tahir."

Karşılıklı koltuklara oturduklarında dile geldi hemen.

"Bir derdin var."

"Boş ver Tahir, takma kafana."

"Olmaz! Diyeceksin derdini, Yaman Ali."

Başını ellerinin arasına alıp derin bir ah çekti.

"Torunum beş yaşına geldi Tahir. Ne onu basabildim bağrıma ne de aslanımı. Gözümün önünde sürekli ama sokulamıyorum yanına yamacına. Yeni konuştum, yalvardım göreyim bir kere diye ama izin vermedi. Gururu cüssesinden büyük Devran'ımın. Bana bile eyvallahı olmadı ya... Yanar şuram..." dediğinde göğsüne vurdu yavaşça elini.

"Ne yapacağım, nasıl edeceğim bilmiyorum. Çaresiz kaldım. Kapansam ayaklarına, yine de izin vermez. Yetti canıma artık. Seneler senesi, yurtdışındayken gönlümün bir kenarı ferahtı. Ama şimdi aynı şehirde, bir nefes ötemeyken çok zor Tahir, çok!"

En doğru an olduğunu anladı Tahir. Cebinden tespihi çıkardı. Bir keresinde Tufan Abi'si anlatmıştı Devran'ı. Gözlerine ulu ormanların yeşili resmedilmiş bir yiğit ki sorma, demişti. Yaman Ali'ye tespih yapmaya karar verdiğinde sırf o yüzden zümrüt istemişti. Oğlunun gözleriyle sabır çektirecekti. Gözünün nuruyla...

"Dadaş İrfan dedi ki, tespihin şerefi imamesiymiş ve tespih teslim edilmeden üç soru sorulurmuş."

Yaman Ali biliyordu İrfan'ın tespih ritüelini. Tahir'e verdiği tespihi teslim alırken de soruları cevaplamıştı. Hafifçe gülümsedi.

"Ben sana soru sormayacağım Yaman Ali. Tüm cevapların bu tespihte gizli. Sana sormayacak, ben söyleyeceğim." Derin bir nefes aldı ve tespihin imamesini dikleştirdi.

"Tespihin şerefi madem imamesidir; senin imamen oğlun Devran'dır. Tanen de odur. En büyük hasretliğin, sabır çektirenindir. Bu tespih senin bükülmez ama hasret kokan bileğine geçecek ama sadece emaneten. Çünkü gün gelecek, oğlunun bileğinde olacak bu zümrüt tespih. İstedim

ki oğlunun gözleri gibi yeşilleri çek sabır niyetine. O gün gelinceye kadar hatırlatsın sana, güç versin, umut versin."

Yaman Ali senelerce gizli gizli akıttığı bir damla gözyaşının yanağından yuvarlanmasına mani olamadı. Söyleyecek sözü yoktu. Minnetini o tek damla gözyaşıyla Tahir'in avuçlarına bıraktı. Ayağa kalktığı anda düşük omuzları az da olsa dikleşmişti. Hasretliğine sarılır gibi sarıldı Tahir'e. İlk umudu çekti içine.

Ama kader insanı en olmadık anda yerle bir edendi kimi zaman. Tam üç gün sonra Yaman Ali'nin ölüm haberi geldiğinde olduğu yere çöküp kalakaldı Tahir. Yerle bir oldu. İçinden bağırmak, haykırarak ağlamak geliyordu. Yıkılmıştı sırtını dayadığı dağlardan biri. Ayrıntıları öğrendiğinde ise içi yanmıştı. Gazetelerde tek kare fotoğraf vardı. Olay basit bir trafik kazası gibi anlatılmıştı basında. Cenazeye dair o tek kare fotoğrafta gördü Yaman Ali'nin Devran'ını. Dev gibiydi tıpkı bahsettikleri gibi. Gözlerindeki ormanlarda yangınlar vardı. Tek bir fotoğraftan bile görebiliyordu bunu Tahir. Ayrıntılara dikkat ettiğinde ise ciğeri yandı. Zümrüt tespih küreği tutan bileğindeydi. Ucundan sarkan imameyi görebiliyordu Tahir. Küçükçüktü ama biliyordu o olduğunu. Anladığı anda dizlerinin dermanı kesildi Tahir'in. Bu nasıl bir yazgıydı? Nasıl bir acıydı Devran'ınki? Gazetede karısının ve beş yaşındaki kızının da öldüğü yazıyordu. Hem baba, hem yâr hem de evlat acısı çekenin bileğine geçmişti ilk tespihi. İrfan yanına gelip de elini omzuna koyduğunda boğazından kopamayan hıçkırıklardan sarsılıyordu bedeni.

"Tespih sahibini kendi seçmiş. Kader... Sabra en çok ihtiyaç duyanın bileğine geçti. Bilemezdin..." dediğinde İrfan aynı acıyla sarsılıyordu. Minnetini hiçbir zaman tam olarak gösteremediğini düşündüğü, dost bellediği Ali'si

ıştı.

"Ben Yaman Ali'ye, oğlunun bileğine geçinceye kadar senindir dedim. Ben bilemedim."

Bilemezdi insan. Gün gelir dilden dökülenler, kaderin yaktığı ağıttan kan gibi damlardı ince ince. Gönlün tam ortasındaki kan gölünde sabrı sandal ederdi, yine de bilemezdi.

UMUT KIRINTISI

Vicdanı müebbet mahkûm olanın içindeki şeytanla cengi bitmezdi. Çoğu zaman isyana davet ederdi sizi. Ama affın gölgesine sığınanın vicdanına özgürlük vaat edilirdi. Müebbet prangası kırılır, gönülden düşerdi.

Tahir her daim affın gölgesinde soluklanıyordu. Bir an bile isyana izin vermemişti. Hele ki yeğeninden gelen ilk mektubu avuçlarının arasına aldığı anda şükür duaları her bir notadan çalmıştı yüreğinde. Kargacık burgacık yazısıyla yazmıştı İlgin'i sadece bir kere öpebildiği küçük parmaklarıyla.

"Seni çok özledim dayıcım. Çabuk gel. Karne aldım. Hepsi pekiyi."

Sadece dört cümlelikti umudun fısıltısı. Yana yakıla çağırıyordu. Belki de affın ilk ayak sesleri o zaman çalınmaya başlamıştı kulağına. Yaman Ali'nin acısına ilaç gibi gelmişti. Bir türlü aklından çıkmıyordu Tahir'in. Hele o gazete-deki fotoğraf... Dağ gibi adamın vakur duruşu... Nasıl dayanır ne eder diye konuşmuşlardı çok kez Dadaş İrfan'la. Sadece bir iki hafta içinde ise Tufan Bey'den almıştı haber-

lerini. Yaman Ali'nin yiğidi yapanları bulmuş, bulmakla da kalmamış cümle âleme sergilemişti leşlerini. İntikamını söke söke, kan revan içinde almıştı o dağ gibi adam. Koğuşa döndüğünde ustasına anlattı duyduklarını. Birlikte üzölmüşlerdi DESTAN yazan Devran'a. Kim bilir nasıl bir vicdan yükü yüklenmişti omuzlarına. Ele bir kere silah düşüp alnuna kan süröldüğünde ömürden silip atmak zordu.

"Çok yanar o yiğit. Çok hem de... Yüreğinin kopan bam telini birleştirecek, sevdanın türküsünü inceden inceden çalacak kendi gibi bir yiğit gerek ona. Anca..."

"Aşk yeter mi ki be İrfan Abi? Evlat acısını yâr acısına sarmış, üstüne de baba acısını tatmış adamı hangi aşk ayağa kaldırır? Hangi kadının gücü yeter ki böyle bir şeye?"

Bilmiyordu ki Tahir aşkın gücünü, yârin şifalı dokunuşunu... Ne teni öğrenmişti aşkı ne de gönlü. Bakir yüreğiyle düşmüştü mahpusa ya, bilmiyordu işte.

"Aşk dediğın tılsımlı bir merhem misali, yaranın büyüklüğü mühim değil. Şifası aşktandır illaki."

Tahir anlamaz bakışlarıyla baktı tecrübesi umman olan adama.

"Ne farkı var ki sevgiden ya da merhametten? Nasıl ayırt edersin ki aşkı?"

Dadaş İrfan gülümseyerek baktı karşısındaki güzel adama. İlk geldiğinde çocuk sayılırdı da, şimdi kalıbı gururuna eş bir adamdı...

"Aşk, üzeri örtölü, dipsiz bir kuyu gibidir. Fark etmeden düşöverirsin içine. Önce kurtulmak için çabalar, avuçlarını kanatırsın. Farkına vardığındaysa çıkmak aklına bile gelmez. Kalbin gibi küçük yerde nefesin kesilir ama nimet sayar, cennetin bellersin."

Tahir aşka dair ilk cümleleri duymuştu ama zihnindeki bilinmezler odasına kapatıvermişti aynı hızla. Bilmenin bir anlamı yoktu. Buradan çıkması zordu. Çıksa bile kim ne

yapsındı onu. Aşk büyük harflerle yazılıydı. Yaradan onun kader yazgısında büyük harflere yer vermemiştir.

Günler geçip giderken zanaatına yoğunlaştı Tahir. Öyle ki namı cezaevi dışına taşmış, tespih severlerin olduğu kadar koleksiyonerlerin bile dikkatini çekmişti. Tufan Bey ile sipariş yollayanlar oluyordu. Dönemin siyasi adamlarından bir ikisi haber göndermişti hatta. Kibirden uzak memnuniyetini büyük bir zarafetle ortaya koyuyordu Tahir her seferinde ve bu durum en çok İrfan'ın gönlünü okşuyordu. Uсталık, kibrini zanaatıyla un ufak edene yaraşırdı en çok.

Elindeki kehribarı işlerken türkü söylüyordu bir yandan Tahir. Cezaevi müdürü Ragıp Bey yakın bir dostu için istemiştir. Hepsine gösterdiği özeni sergiliyordu, gözlerine kan oturuncaya kadar. Her bir taneyi büyük bir sabırla yontuyordu. Oldukça kıymetli ve zor bulunur kütleler getirmişti Ragıp Bey. İlk gördüğü anda içi gitmişti. Öylesine güzeldi ki kehribarın rengi. Ham haliyle bile insana umut veriyordu. İşledikçe rengi parlaklaşıyor, özündeki güzellik daha da bir ortaya çıkıyordu.

"Usta, çay döktüm, gel hadi!" İbo'nun sesiyle elindeki ni bıraktı. Ne iş olursa olsun asla geri çevirmezdi İbo'yu. Masaya geçti, önüne konan ince belliye tek şeker attı. Mahmut ile Çakal Arif tavla atıyorlardı yine birbirlerine takıla takıla.

"Usta, bana da tespih yapacak mısın?"

"Yaparım tabii İbo? Sen seç nasıl olacağını."

"Kapkara taşlar olsun. Bahtım gibi..."

"Deme öyle İbo. Sabır çekesin diye, Yaradan'ı zikredesin diye yapıyoruz tespihi. Kötü düşüncelerini at bir yana."

"Nasıl atayım be abi? Daha var on beş sene. Kim öle kim kala... Çıktığımda anamı babamı mezarda bulurum korkusu bile yetiyor canıma."

Tahir acısını saklamaya çalışarak mavi gözlerini dik-

ti karşısındaki adamın gözlerine. Sesindeki garip tınıyla, "Baban okula başladığında elinden tutup götürdü mü seni?" diye sordu.

"Götürdü tabii. Hatta bir de top aldıydı."

"Peki, anacığın salçalı ekmek koydu mu çantana, üstüne tuz ekip?"

"Vallahi yapardı. Ah be ne lezzetliydi."

"Hiç âşık oldun mu sen İbo? Annen, ben bunu gelin diye almam dedi mi?"

"Yok, demedi. Severdi Nergis'i."

Tahir sıcak çayından bir yudum aldı, içindeki yangını harlarcasına.

"Bu dediklerinin hiçbirini yaşamadım ben İbo. Ne elimden tutup okula götüren bir babam oldu ne de ekmeğe sevgisini sürüp çantama koyan bir annem. Hiç âşık olmadım ben İbo. O yüzden bahtı karalıktan bahsetme. Ben bile umudumu kaybetmemişken sana yasak umutsuzluk. Ona göre. Değişmeyelim külahları."

Koğuşun içindeki sohbetler bıçak gibi kesiliverdi bir anda. Herkesin bir hikâyesi vardı elbette. Yaşanan dramları siva niyetine sürmüşlerdi rutubetli gönüllerinin duvarlarına. Ama hiçbiri bu kadar eksik değildi. Tahir kadar eksik değillerdi.

İrfan ranzasından kalkıp mutfak tarafına geçti. Bir iki dakika sonra elinde bir dilim yağlı ekmekle geldi. Parmaklarının arasındaki şekeri de ekmeğe serpti Tahir'e göstere göstere.

"Al bakalım evlat. Madem anı istiyorsun, al sana şekerli ekmek. Kızıma yapardım. Şimdi evlat niyetine sen varsın gönlümün sağ köşesinde. Al..." daha fazla bir şey diyemedi İrfan. Zira boğazında düğümlenen yumruyu yok etmek zorlamıştı onu. Hele ki turkuaza çalan güzel gözlerde biriken yaşları gördüğünde. Ama Tahir inatla ötelemişti yaş-

ları. Dökmemişti hiçbirini. İlk kez içinde biraz mutl
biraz da umut olan gözyaşlarının akarak yitip gitm
izin vermedi. Keyifle yedi elindeki ekmeği. Hemen a
dan da bardağının dibinde kalan çayı içip bardağın
çevirdi. Dadaş İrfan'dan öğrenmişti bunu. Saygıyla k
bardağı ve küçük bir bakış attı gönlüne dokunan ad
Gururla çarpıştı bakışları.

Kalemin ucunu istediği gibi sivrilttikten sonra ilk
tasını koydu kâğıdın üzerine genç kadın. Ne çizecek o
olsun her daim o ilk noktayla başlardı. Okul bitmi
gelmişti. Cıvıl cıvıldı her yer. Her gece bitmek biln
partiler, sosyetenin sahte samimiyet gösterilerini
çarşaf serdiği davetler... Hiçbiri zerre ilgisini çekmiy
Önemli olan tek şey için kendisini odasına kapatm
linda ve ruhunda dans eden ne varsa kağıtlara dök
başlamıştı. Kendine has bir üslubu vardı. Ne çizdiğin
önemi yoktu. Onu tanıyanlar eseri görür görmez, bur
lem Özaltan çizmiş, derdi. Gölgelele, karşıt çizgilele,
lerle oynayışı... Hepsi kendine hastı.

Çalan kapının sesiyle sandalyesinde doğruldu.
çizmeye başlamamış olması, gelen için büyük şanstı.
kü çizim yaparken araya birlerinin girmesinden
ederdi. Kapı hafifçe açılıp aralandı.

"Abla, gelebilir miyim?"

"Gel Ozan."

"Neler yapıyorsun yine?"

"İlk koleksiyonum için çalışıyorum Ozan."

"Yine harikalar yarattığına eminim abla ama bak
rıda nefis bir hava var. Tekneyi hazırlattım. Boğaz tu
palım, ne dersin? Akşam parti var, sonra da oraya ge

Dilem elindeki kalemi yavaşça çizim masasının kenarına bırakıp kardeşine döndü.

"Ablacım ne zaman benim – senin tabirinle – gecelere aktığımı gördün?"

"Sıkıcı olduğunun farkında mısın ablacım?"

"Buna sıkıcılık denmez Ozan. Prensip sahibi olmak değildir. Bu koleksiyonun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamayı beklemiyorum ama en azından saygı gösterebilirsin. Kendi markamı oluşturma hayalimi biliyorsun."

"Biliyorum abla ama ara vermek, nefes almak iyi olabilir. Sen bilirsin. Ben kaçıyorum. Sana sıkıcı... Aman, bol prensipli bir gece dilerim."

"Ozan..."

"Efendim?"

"Dikkatli ol? İçki içmenden hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"Tamam abla," diyerek kapıdan çıkan Ozan'ın gözlerini devirdiğini gören Dilem içten içe endişelense de elinden bir şey gelmiyordu ne yazık ki. Haddinden fazla uçarı olan kardeşini zapt edemediği gibi, anne ve babasının rahat tutumu da elini kolunu bağılıyordu. Söz geçiremiyordu ona çoğu zaman.

Kollarını havaya kaldırarak omurgasını esnetti. Sırtı ağrımişti. Yüzmesi gerekiyordu. Yüzmek hem ağrılarına iyi gelirdi, hem de biraz gevşemiş olurdu. Çalan telefonla sağına soluna bakındı. Sesi duyuyor ama telefonu bulamıyordu. Sesi takip ederek yatağına yöneldi. Büyük yatağın üstü dergi, kitap ve teknik birçok çizimle doluydu. Onların arasından güçlükle telefonu bulduğunda ekranda yazan ismi gördü. Neşeyle hemen açıp telefonu kulağına götürdü.

"Büşra?"

"Canımmm..."

"Geldin mi? Geldim de ne olur?"

"Geldim tatlım geldim. Hatta gelmekle kalmadım sana varmak üzereyim. Taksideyim, beş dakikaya orada olurum."

"Aşk olsun! Neden haber vermedin? Ben alırdım seni."

"Sabah çok erken indim. Doğru eve gittim. Üstümü başımı değiştirdim, canım arkadaşına misler gibi görüneyim dedim."

"Sen her halinle şahanenin canım benim. Hadi çabuk gel. Kahveyi koyuyorum."

"Hmm... Şey, sen Hafize Teyze'ye söyleyen de o yapsa. Hayır yani yurda dönüşümü hastane odasında kutlamak istemiyorum da."

"Zevzeksin Büşra! İnadına ben yapacağım kahveyi."

"Aman tamam, zehir olsa içeceğim artık el mahkûm."

Dilem büyük bir mutlulukla odasından fırladı. Hayattaki tek dostu, sonsuz güvenebildiği tek kişi Büşra'ydı. İlkokuldan beri arkadaşlardı. Altı aydır Fransa'da Louvre Müzesi'nde çalışıyordu. Sanat tarihi mezunuydu. Bölümünü birincilikle bitirmişti. Akıcı Fransızcası ve bitirme tezinin özgünlüğü sayesinde hocasının dikkatini çekmişti. Böylece altı aylığına da olsa Fransa'da dünyanın en önemli müzesinde çalışabilme fırsatı bulmuştu. Onunla konuşmak için can atıyordu.

Mutfığa indiğinde Hafize Hanım gülümseyerek baktı güzel kıza.

"Hayırdır Dilem kızım."

"Hayır hayır Hafize Teyze. Büşra'm geliyor. Kahve yapacağım kendi ellerimle."

"Haydi bakalım, gözün aydın."

"Teşekkür ederim Hafize Teyze. Annem nerelerde?"

"Derneğin toplantısına gitti kızım. Akşama anca gelir. Halis Bey'in de ihalesi mi neyi varmış, erken çıktı sabah."

"Anladım. Ev bize kaldı desene."

"Öyle oldu."

"Bize sonra şu senin meşhur akıtmalarından yapar mısın? Pekmez de koy yanına. Büşra'nın da benim de burnumda tütüyor."

"Yaparım tabii. Siz için kahvelerinizi. Akıtma kolay iş."

"Teşekkür ederim."

Dilem hızla kahve yapmaya başlamıştı ki giriş kapısından gelen sesleri duymasıyla elindekileri bırakıp koşmaya başladı. Girişte gördüğü dostunun kollarına atılırken gözleri dolmaya başlamıştı bile.

"Canım benim, canım."

"Nasıl özledim seni..."

"Eğer gelmeseydin, önümüzdeki hafta ben kaçacaktım yanına vallahi."

"Seni yormadım bak..."

İki arkadaş sevgiyle birbirlerine sarılırken onların bu sevimli hallerini izleyen Hafize Hanım, "Kızlar, burada kapı eşiğinde durduğunuz yeter. Haydi, geçin içeri," dedi.

Dilem gülerek boynuna sarıldı arkadaşının. Sadece bir iki adım atmıştı ki bastı çılgılığı.

"Eyvah! Kahve! Kahveyi ocakta unuttum..."

"Allah'ım beni bu kadar sevdiğin için teşekkür ederim!" dedi Büşra muzipçe.

Hafize Hanım dudaklarından kopan bir kahkahayla, "Siz geçin, ben yapar getiririm şimdi. Bahçeye mi çıkacaksınız?" dedi.

"Çardağa geçeriz Hafize Teyze."

"Tamam kızım, hemen yapar getiririm. Senin pisliğini de sonra temizlerim."

"Heyecandan Hafize Teyze, heyecandan. Laf söyleme benim arkadaşıma."

İkili gülerek bahçeye çıktıklarında birbirlerine anlata-

cak tonlarca şeyleri vardı. Ama Büşra'nın öğrenmek istedikleri önemliydi.

"Anlat bakalım Dilem Hanım..."

"Neyi Büşra Hanım?"

"Neyi olacak, önce koleksiyon hazırlıkları ne âlemde ondan başla sonra da Semih'e geçersin."

"Koleksiyon için temayı belirledim. Bir iki parça da hazırladım. Ama en önemlisi, kendi markamı yaratmaya karar verdim."

"Gerçekten mi? Babanın buna sıcak bakmadığını sanıyordum."

"Bunun bir önemi yok. Hayat benim hayatım. Hayal benim hayalim. Destek olmak isteyen yanımda olur. Kimse-nin köstek olmasına da izin vermem, biliyorsun."

"Bilmez miyim, çelik prenses."

"Sen de mi ya?"

"Lakabının hakkını veriyorsun bebek. Ben her daim yanımdayım biliyorsun. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Biliyorum canım, teşekkür ederim. Yardımına ihtiyaç duyduğum zamanlar olacak. Gönlüm her ne kadar benimle çalışmanı istese de bunu sana yapamam. Nasıl ben kendi hayalimi yaşamak istiyorsam senin de kendi galerini açma hayalini engelleyecek değilim."

"Sen ne zaman bu kadar düşünceli oldun yahu, gözyaşlarına boğulacağım az sonra."

"Aşk olsun, ne zaman düşüncesizlik ettim ben sana?"

"Mesela Semih konusunda hiçbir şey anlatmayarak, meraktan ölmeme neden olarak etmiş olabilirsin."

"Anlatacak bir şey yok ki. Üstünlük taslayan bir adamla ne işim olur benim Allah aşkına? Kendi ayakları üstünde duran, ne istediğini bilen biriyim ben. Görüldüğü gibi olmadığını neyse ki çok geç olmadan kanıtladı. Maçolundan bahsetmiyorum bile. Gereksiz kıskançlıklarıyla da

tüy dikti anlayacağın. Ben bunlara meydan verir miyim sence?"

"Vermezsin vermesine de, Semih çok âşık görünüyordu. Ne bileyim siz rüya çift gibi bir şeydiniz."

"Bana âşık olması hayatım hakkındaki kararlara karışma hakkı vermez ona. Benden çok soyadıyla ilgilenmesi ve kendi soyadına daha yaraşır hale getirmeye çalışması kadar aptalca bir tutuma kayıtsız kalacak değilim. Böyle bir erkekle ömür geçer mi? Ben her zaman ne derim? Hiçbir erkek beni olduğum kadından uzaklaştıramaz. Sevecekse bu halimle sevsin."

Bazı sözler vardır ki dudaktan döküldüğü anda kaderin incecik ipliğine dolanır ve insanın yazgısına işlenir. Büyük söz edenin yüreği diz çöker. Kimi zaman kadere eğer boyununu kimi zaman ise yâre...

YANKI

Yalnızlığın mesken bellediği gönülde yankılanan sesler sağır eder insanı. Bazen kibre çarpar kimi zamansa nefsinı kırar. Ama o ses asla yok olmaz.

Dilem yalnızlığını parmaklarının ucundan akıtıyor, kalemle kâğıtla sakinleştiriyordu açlıktan çırpınan ruhunu. İçinde çılgılık atan tüm seslere kulağını kapamıştı. İlk koleksiyonuyla sağladığı başarı, hırsını ateşlemiş, daha çok çalışmasına ve daha çok yalnızlaşmasına neden olmuştu. Evet, kapısını aşındıran bir dolu yatırımcı, sosyeteden bir sürü müşterisi vardı. Hepsi özellikle onunla tanışmak istiyor, bazı beyler evlilik tekliflerini Dilem'in tasarladığı yüzüklerle etmek için sıraya giriyordu. Dilem yavaş yavaş beslenen kibrinden habersiz, istediğiyle çalışıyor, istemediğine kapıyı gösteriyordu. Babası Halis Bey'in kendi şirketini kurmasına şiddetle karşı çıkmasını zerre önemsemeden kendi markasını yaratmış ve patron olmuştu. *Nakkaş* ismini verdiği markası göz bebeği idi. Büşra elinden geldiğince ona yeni fikirler veriyor ve her yıl hazırladığı koleksiyonu için sanatsal desteğini üstünden eksik etmiyordu.

Koleksiyonun tanıtımını yeni atlatmış olmalarına rağmen Dilem hemen bir sonraki koleksiyonu için tema

aramaya başlamıştı. Bu sefer farklı bir şeyler istiyordu. Önündeki kâğıda gelişigüzel bir şeyler çizerken gözü bir anlığına kitaplığına takıldı. Sadece tek bir bakış bile nabzını hızlandırmaya yetmişti. Hızla kalktı yerinden ve kitabı eline aldı. Osmanlı Tarihi ile ilgili olan kitabın üzerindeki tuğra bir anda bir sürü imgenin beynine hücum etmesine sebep oldu. Hemen telefona sarıldı.

"Büşra!"

"Hayırdır kuzum?"

"Buldum. Hemen hazırlan, Dolmabahçe Sarayı'na gidiyoruz."

"Dilem'cim kışından değil başından gireceksin konuya. Hadi canım, doğrusunu yapalım."

"Of gıcıkısın!"

"Hadi canım hadi."

"Tamam, yeni koleksiyonum için harika bir fikrim var. Osmanlı'yı kullanacağım. Klişe deme, aklımda çok başka şeyler var. Bu yüzden Dolmabahçe, Yerebatan, Ayasofya... hepsini dolaşacağız."

"Osmanlı Tarihi'yle ilgili elimdeki kaynaklara bakacağım hemen. Sen şimdi acele etme, bana az izin ver."

"Olmaz, hemen gitmeliyiz."

"Suna Teyzem seni yedi aylık doğurmadığına emin mi acaba ya? Hastanede karışmış falan olmayasın?"

"Benim fikirlerim değil ama senin espriler klişe bebeğim. Geliyor musun, yalnız mı gideyim?"

"Kalbimi kırdın ama..."

"Sen gel, ben toparlarım kırdığım parçaları."

"Tamam ya... Yarım saat ver bana. Toparlanıp çıkarım."

"Harikasın. Yarım saate kapındayım."

"Tamam."

Dilem telefonu yatağa fırlatıp hemen giyinmeye başladı. Kot pantolonun üzerine beyaz bir tişört giydi. Boynuna

her zamanki gibi ince şalını bağladı. Sırt çantasına fotoğraf makinesini koydu. Spor ayakkabılarını ayağına geçirip arabanın anahtarını aldı ve koşar adımlarla aşağıya indi. Mutfakta yemek yapan Hafize Hanım'a dışarı çıkacağını, kendisini yemeğe beklememelerini, Büşra'da kalacağını söyleyerek evden ayrıldı. Kapıda bekleyen Muhsin'i görünce hemen kaşları çatıldı.

"Muhsin, arabayı ben kullanacağım. Sen burada kal. Annem isterse onunla ilgilenirsin."

"Ama Dilem Hanım?"

"İzin istemedim Muhsin."

"Nasıl isterseniz Dilem Hanım."

"İhtiyacım olursa ararım."

"Peki efendim."

"Çelik prenses, ne olacak!" diye söylendi Muhsin kendi kendine. Dilem, hayatında tanıdığı en soğuk kadınlardan biri idi. Öylesine sert ve katıydı ki erkek haliyle ondan çekiniyordu.

Dilem çok sevdiği, simsiyah Audi'sine atladığı gibi gazı kökledi. Büyük bahçenin içinde yankılanan lastik sesiyle Muhsin bir adım attı öne doğru ama genç kadın çoktan çıkış kapısına varmış, ana caddeye ulaşmıştı. Fenerbahçe'den Kadıköy'e gitmeli ve Büşra'yı almalıydı. Daha karşıya geçeceklerdi ve trafikte zaman kaybetmek istemiyordu. Büşra'nın ofisinin önüne geldiğinde kornaya bastı. Bir iki dakika sonra kıvrıkcık saçlarını ardında savurarak gelen arkadaşına baktı gülümseyip.

"Ayy sevgilim gelmiş de sabırsızlanıp kornaya basarmış," diyerek ön koltuğa yerleşti ve kemerini bağladı.

"Sevgilin seni nerelere götürecek daha dur," dedi Dilem sesini kalınlaştırarak.

"Kuzum bu bahtsızlıkla bize Hollanda yolları gözükecek, ondan endişeleniyorum."

"Seni ellere vermem zaten."

"Ah, alan var da senin vermen kusur kaldı."

"Hayırdır Büşra'm ya, sen böyle aşk aşk diye şakımazdın? Hayır, mart ayını da geçtik."

"Ooo, Dilem Hanım'dan ardı ardına şutlar geliyor sayın seyirciler. Espriler yağmur gibi..."

"Sustum."

"Aman, kızma hemen."

"Tamam, güldük bitti. Şimdi konumuza dönelim."

"Anlat bakalım, o tapılası beyninde neler şekillendi."

"Şimdi, Osmanlıyı çıkış noktası olarak alacağım. Ama klişeye kapılarak kolyelerde yüzüklerde tuğralar falan kullanmayacağım. Benim istediğim Osmanlı mücevherlerini modernize etmek."

"Biraz daha ayrıntıya ihtiyacım var."

"Şöyle yani; kemer tokası, sorguç, zincir... Bunlar ve bunun gibi daha farklı şeylerden oluşan bir koleksiyon olsun diyorum."

"Anladım. Birçok şey ekleyebiliriz o zaman. Tarak toka olabilir mesela. Broşlar, sarık askıları..."

"Sarık askısı mı?"

"Padişahların sarıklarını süslemede kullanılan askılar. En şaşıaalı olanlar onlardı haliyle."

"Olabilir bak. Tanıtımda sarık üstünde sergiler ve gerdanlığa dönüştüğünü küçük bir gösteriyle gelenlere sunabiliriz. Harikasın!"

"Bir şey daha var ki, onu es geçmek olmaz."

"Ne ki o?"

"Tespah tabii ki. O kadar çok çeşidi var ki sırf onun için özel bir bölüm tasarlayabiliriz"

"Tespah mi? Fazla kıro değil mi ya?"

"Kıro mu? Doğru mu duydum? Saçmalama Dilem. Tespihin anlamı çok yücedir. Sabrın enstrümanıdır tespih."

"Of, yapma Allah aşkına!"

"Kızım, gelirken sanatçı kimliğini evde mi unuttun sen? Bu tarz şeyler bağımsızdır. Hiçbir zümreye ait değildir. Nasıl kiro dersin ya? Hayal kırıklığısın şu an."

"Aman tamam, arabesk akım aşığı damarına bastım."

"Arabesk candır."

"Oldu gülüm, açayım bir Orhan Gencebay, ne dersin?"

"Neden hayır diyeyim Dilem. Kafana darbe falan mı yedin sen? Sanat kendi içinde sınıflandırılmış olabilir ama şu pis bu kaka diyerek ötelenmez ki. Öğren de gel yavrum."

"Biliyoruz herhalde. Sadece aklımda olmayan bir şeydi tespih. Bakma sen bana. İyi fikir olabilir."

"Tamam işte, daha önce hiç yapmadığın bir çalışmayı koleksiyonunun esas parçası yapabilirsin. Böylece hem dikkat çekersin hem de klasik bir takı tasarımcısı olmadığınızı akıllara kazırsın."

"Haklı olabilirsin. Araştırma yapmalıyım. Hiçbir şey bilmiyorum tespihler hakkında. Tanıdık bir koleksiyoner var mı soruşturalım."

"Buluruz, merak etme sen."

Dilem koleksiyonunu hazırlarken temayı belirlediği anda ana parçalar hemen zihninde oluşuverirdi. Kolyeler, yüzükler, taşlar... Neredeyse hepsi yerli yerine oturur, önce kâğıda sonra da vücuda dönüşmeyi beklerdi. Ama bu sefer aklında tespihle ilgili hiçbir şey oluşmamıştı. Hafifçe kaşları çatıldı. Zor olanı severdi. Neler tasarlayabileceğini kendisi bile bilmiyorsa, klişeden uzak, harika bir eser çıkarabilirdi. Kariyerinin dönüm noktası bile olabilirdi bu. Ama bilmediği şey, bunun hayatının dönüm noktası olacağıydı.

Tahir sarsılarak uyandırıldığında hızla doğruldu yattığı

yerden. Kafasını ranzanın kenarına vurunca of çekti.

"Of be İbo... İnsan böyle uyandırılır mı?" diye söylenirken etrafta olan biten dikkatini çekti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu korkarak.

"İrfan Abi..."

Tahir adını duyar duymaz fırladı olduğu yerden. Yatağının baş ucuna vardığında gördüğüyle olduğu yerde kalakaldı. İrfan elindeki ak mendile kan tükürürken öyle şiddetli öksürüyordu ki mendili saklamaya mecali bile kalmamıştı.

"İrfan Abi? Abi neyin var?"

İrfan öksürmekten cevap veremeyince Hakkı yanına geldi.

"Dün akşamdan uykusuzsun diye seni uyandırmamıza izin vermedi. Gardiyana haber verelim dedik, ona da hayır dedi."

"Olur mu öyle şey? Hemen haber verin Hakkı."

İrfan nefes nefese seslendi.

"Bırak evlat, istemem doktor falan. Bırak."

"Olmaz İrfan Abi... İyi değilsin, bu kan hayra alamet değil."

"Bırak, az kaldı zaten."

"Hayır. Beraber çıkacağız. Sağ salim çıkacağız. Af çıktı, haberi daha yeni geldi. Sevincimiz kursağımızda mı kalsın abi? Ben yeğenime kavuşacağım, sen de kızına kavuşacaksın. Olmaz."

Tahir kızından bahsederek bam teline vurdu bir kerede İrfan'ın. Yıllardır göremiyordu Gonca'sını. İyi olsun diye o kadar uğraşmıştı ama ruhu çekilmişti nazlı kuzusunun. Ne konuşur ne de duyar olmuştu onu. Öylece boş bakıyordu. İlk intihar girişiminde bakıcısı hemen fark etmiş ve ona engel olmuştu. Balkondan atlamak istemişti. Kadıncağız cam çerçeve açamaz olmuştu o günden sonra.

Ama tekrar deneyeceğini düşünememişti. İkinci kez denediğinde ise kadıncağz çok geç fark etmiş, onu hastaneye yetiştirmişti. Doktorlar büyük bir gayretle kızı iyi etmeye çalışmış fakat başarılı olamamışlardı. Komaya girmişti tazelik Gonca. Haberi geldiğinde İrfan ilk kez soğuk duvarları yumruklamış, elleri paralanıncaya kadar durmamıştı. Ragıp Bey bir seferlik özel izin çıkarıp görmesine izin vermişti kızını. Hastanede yatağın içinde gördüğü küçük kalmış kız, tıpkı o caniliği yaşamadan önceki haline benziyordu. Yanakları pembe pembeydi sanki. Dikkat eden gülümsediğini görebilirdi. Ruhu yitip giderken gözlerine bakmıştı İrfan. O kara gün ölmüştü pamuk kızı. O an uyuyormuş gibi görünmüştü ona. İçi hafiflemişti İrfan'ın. Tufan haberi alınca özel bir hastaneye yatırmıştı hemen kızı. O artık ünlü masaldaki Uyuyan Güzel'di. Af çıktığında sevinci buruktu ama yine de ona kavuşacak, küçük avuçlarının içini öpecekti. Tahir içindekileri o kadar iyi biliyordu ki ikna etmek için en doğru noktayı seçmişti. Çaresizce başını tamam anlamında sallayınca biri koşup kapıdan hemen gardiyana seslendi. Gecikmeden gelen gardiyan Ahmet, ne olduğunu sordu. Olan biten anlatılınca da gerisin geriye gidip müdürü bilgilendirdi. Cezaevi doktoru ve iki gardiyan koğuşa geldiğinde herkes bir kenara çekildi. Genç doktor muayene etikten sonra onu hastaneye götürmenin iyi olacağını söyledi.

"Yapma be doktorum. Şunun şurasında iki hafta kaldı. Çıkıyoruz. Özgürlüğe adımımı atayım, koşarak gideceğim hastaneye."

"Olmaz İrfan Abi, söz, iki haftada dönmeni sağlayacağım. Korktuğum gibi çıkmayacak eminim."

"Öyle olsun bakalım doktor."

Tahir dudaklarının içini kemirirken ağzına gelen kanadını yok saymaya çalıştı. Ona bir şey olmasına daya-

namazdı. Geçip giden dokuz seneye onun sayesinde katlanmıştı. Onun sayesinde delikanlı değil adam olmuştu. Beraber çıkmalıydılar. Yanından ayrılmamalıydı. Baba saymalıydı onu. Ata saymalıydı...

İrfan güç bela ayağa kaldırılıp götürülürken Tahir de bir koluna girmişti. Tam koğuştan çıkarlarken İrfan, Tahir'in turkuaz gözlerine bakmış ve bütün içtenliğiyle, "Hakkım helaldir evlat," demişti.

Tahir için zamanın durduğu andı o an. Bilinmezlik korkuyu peşkeş çekmişti yüreğine. Sessizce arkasından bakakalmıştı. Saniyeler, saatler ok olmuş bir bir batıyordu ciğere. Gece gözüne uyku girmemişti. Sabah ilk iş gardiyana seslenmiş, bir haber olup olmadığını sormuştu ama haber yoktu. Koğuştan çıt çıkmıyordu. Herkes bir köşede sessizce oturuyordu. Diğer koğuşlar çıkan affın sevincini yaşarken, İrfan Abi olmadan bayramı kabul etmemişti hiç kimse. Tahir atölye saati geldiğinde hemen kendini tornanın başına attı. Ne zamandır aklında olanı yapmanın vakti gelmişti demek ki. Tufan Bey'e ısmarladığı Oltu taşı geleli çok olmuştu. Ama hep ertelemişti. Demek ki şimdi tam zamanıydı.

Saatlerce uğraştı Tahir. Sırtı kopuncaya kadar işledi Oltu tanelerini. İmamesini ve ucuna takacağı kazaziyeyi sona bıraktı. Atölye zamanı dolduğunda kazaziyeyi koğuştan işlemek için gerekli olan malzemeleri gizlice yanına aldı. Koğuşa giderken tekrar gardiyana haber olup olmadığını sordu. Yoktu. Tahir'in kulaklarında helalliği yankılanıyordu sadece. Yatağına geçti. Kazaziyeyi işlemek için teli aldı. Ucunu balmumuna buladı çubuğa sabitledi. Teli işledi tüm gece, sabah ezanına kadar durmadı, işledi. Beğenmedi, bozdu tekrar işledi. En güzeli, ustasına en yaraşanı olunca ya kadar işledi. Gün ağardığında parmak uçları su toplamıştı artık. Elindekini bir kenara bırakıp yatağından kalktı.

Çayı demledi. Çakal uyanmış, namaza durmuştu. İbo yir-
uykusunda kendi kendine konuşuyordu. Yavaşça yanır-
gidip onu namaz için uyandırdı. Gözlerinde her daim ç-
cukusu bir saflık ifadesi olan İbo gülümseyerek teşekkür et-
ve abdestini almak için tuvaletin yolunu tuttu. Tahir ocağ-
döndü, çayı kontrol etti. Geçmiyordu zaman. Haber ge-
medikçe içi daralıyor, ruhu ilk kez dört duvar arasında
fırar etmek istiyordu. Ta ki koğuşun kapısı açılana kadar
Gardiyan Ali her zaman sergilediği sert duruşunun aksine
yanına geldiğinde dizlerinin bağı çözül-
dü Tahir'in.

"Gözünüz aydın. İyi haber geldi Usta. İrfan Abi iyiy-
miş. Bir haftaya kalmaz döner, dedi doktor bey."

Tahir yüreğindeki kalp çarpıntısını dindiremeden kar-
şısındaki sert adama sarılıverdi.

"Allah razı olsun Ali Abi... Allah razı olsun senden."

Ali ilk kez gülümseyerek baktı ona sarılan adama. "Ey-
vallah," diyerek çıktı koğuştan. Tahir neşeyle bağır-
dı koğuşun ortasına geçip.

"Uyanın ahali! İrfan Abim'in hayırlı haberi geldi."

Birer birer yataklarından doğrulanlar yüzlerinde gü-
lümsemeyle güne başlarken secdedeki Çakal "Tövbe Es-
tağfurullah" diyerek namazını bozmamaya gayret ettiğini
belli etti karmaşa yaratan koğuşa.

"Affedersin abi," dedi Tahir utanarak. Ama elinde de-
ğildi, içi içine sığmıyordu. Hayat bu kez gülmüştü ona. Ata
bildiğini almamıştı elinden. Bir ölümle daha sinamamıştı
onu. İki hafta sonra özgürlüğe atacağı ilk adımıyla Ilgın'ı-
na da kavuşacaktı. Kaderin ona getireceklerinden haber-
siz gönlünü umutla doldurdu Tahir. Gönlüne göz koyan
ise bambaşka bir yerde kaderin cilvesini yanına almış, onu
kliyordu.

ADIM

*Yorgun düşerdi insan sevdiğinin dönüşünü
beklerken. Beklemek yorardı. Acıtırды bazen...
Ama beklenene kavuşunca cennet kuşları güzel
günleri müjdelerdi.*

Yorgundu Tahir. İrfan'ın dönüşünü beklerken, ya kötü haber gelirse diye her gün kendi kendini yemişti. Koğuşun sessizliği de çıldırtıcı hale gelmeye başlamıştı. Af haberi geldiğinde herkes avaz avaz sevinmiş, hiçbiri yere göğe sığamamıştı. Ama zaman geçince düşünceler almıştı her birini. Çıkınca ne yapacağım, ne iş edeceğim, ailemi tekrar nasıl toparlarım, diye hayıflananlar çoktu. Bir tek Tahir korkmuyordu gelecekten. İrfan ona öyle güzel bir zanaat kazandırmıştı ki bundan sonra tam manasıyla taşı sıkacak suyunu aş yapacaktı. Helal lokma yedirecekti yeğenine. Korkmuyordu Tahir. Ata bildiği de yanı başında olursa yıkılmazdı bundan sonra.

Elinde kalem, gazetenin kenarına bir şeyler çiziyordu gelişigüzel. Tespih yapmaya başladığından beri sürekli kenara köşeye imameler çiziyordu. Hepsi birbirinden farklı ve alışılmışın dışındaydı. Severdi yazıp çizmeyi oldum olası.

İbo baş ucuna gelip de omzuna dokununca kaldırdı kafasını. Gözlerinde her zaman çocuklar koşuşturan İbo'nun bakışları farklıydı bu sefer.

"Hayırdır İbo?"

"Abi be... bir şey diyecektim sana."

"Söyle İbo."

"Şimdi biz çıkacağız ya hani..."

"Allah bir aksilik vermezse çıkacağız İbo."

"Ben ne yapacağım be abi? Dönemem artık memleket."

"Neden ki?"

"Yüzüm yok abi."

"O ne demek?"

"Anam eskisi gibi yüzüme bakar mı bilmiyorum? Kaç yıldır içerdeyim, bir iki mektup geldi benim biraderlerden, o kadar. Öyle üstünkörü selam sabah."

Tahir bir an ne diyeceğini bilemedi. *Anadır, sırt dönmez sana*, diyemedi. Bilmiyordu neticede anneyi, babayı. İbo'nun hikâyesini ilk dinlediğinde masumiyeti öylesine içine oturmuştu ki tek kelam edememişti. Başkasının suçu üstüne kalmıştı İbo'nun, elleri kanlı değildi. Alnına kara sürmemişti. Ama suçu sabitlenmiş damgayı yemişti. Vicdanı rahattı rahat olmasına da âlem bilmiyordu işte. En yakın arkadaşının kumpasına düşmüştü. Adam evli bir kadınla birlikteydi. Kadının kocası da önlerindeki en büyük engeldi. Öyle ince ve acımasız bir plan yapmışlardı ki İbo hiçbir şekilde sıyrılamamıştı. Kadının kocasını sevgilisine öldürtmüş ve suçu yıkmak için de İbo'yu eve çağırarak eline bıçağı tutuşturmuştu. Kadın üstünü başını paralayıp çılgılık atmaya başladığında polis içeri girmiş ve suçüstü yapmıştı. İbo kendini anlatmaya çalışsa da başaramamıştı. Kadın mahkemeye İbo'nun kendisine attığı mesajları kanıt olarak göstermişti. Aşk mesajlarından ziyade tehdit

amaçlı mesajlar çoğunlukta idi. O ana kadar yaşananlara bir türlü anlam veremeyen İbo, mesajları gördükten sonra tüm taşları yerli yerine oturttu. Arkadaş bildiği birçok defa kontörüm yok bahanesiyle İbo'nun telefonundan mesajlar atmış, çok öncesinden hazırlamıştı tezgahı. Sonunda mahkemede tanıklık ederek de son darbeyi vurmuştu. Vicdanen rahattı da tüm bunları silip atamazdı alnından.

"Bana anlattığın gibi her şeyi dosdoğru anlatmadın mı?"

"Anlatmak istedim be abi ama benim deli bozuk üç numara intikam intikam diye inletirdi ortalığı. Elini kana bular diye korktum, maazallah. Zaten düşmüşüm mahpus damına, bari küçüğümü koruyayım dedim. Bir o vazgeçmedi zaten benden. Çok düşkündür, anlattıydım sana."

Tahir yüreği tertemiz arkadaşına baktı. Kendinden başka herkesi düşünerek onca yıl dört duvar arasında kalmıştı. Hep iyilikten gelmişti başına ne geldiyse.

"Çıkalım hele, buluruz bir yol. Kurarız ekmek teknemizi. Dert etme sen. Seni bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun İbo, sana ihtiyacım var."

"Essah mı be abi?"

Tahir, boğazındaki yumru izin verdiginde gülümsedi karşısındaki temiz adama.

"Essah tabii. Hadi ben geceli gündüzlü yaptım tespihleri, kim satacak bunları?"

"Satarım ben abi... Kapalı çarşıya giderim, Eminönü'ye, Ortaköy'e... Ne kadar turist varsa hepsini bulurum. Önceden de halıcılık yapıyordum biliyorsun."

"Biliyorum İbo. Senden başka kime güveneceğim ben, el emeği göz nuru hepsi. Sana teslim ederim bir tek."

"Allah be abi... Söz, iki üç senede altına araba çekeceğim. Gezdireceksin Ilgın'ı böyle, istediği her yere götüreceksin. Gör bak..."

Umutlarını uçurtma misali salmıştı pembe gökyüzüne İbo. Öyle çocuktuk ki hayalleri bile pespembeydi.

"İnşallah İbo. İrfan Abi de bir gelse, görsem sağ salım ayakta..."

Tam cümlesi bitmişti ki koğuşun kapısından gardiyanın sesini duydu. Ayağa fırladığında herkes bir köşeye toplanmıştı. Kapı açılıp da İrfan Abi'yi gördüğünde tutamadı kendini, fırladı öne. Gardiyan Ali'nin sert sesiyle bir iki adımla kaldı.

"Usta! Kal yerinde. Az sabır, ne bu yeni gelin gibi..."

"Tamam Ali Abi tamam," dedi Tahir hiç üstelemeden. Gözlerini bir an olsun ayırmamıştı atasından. İyi gözüküyordu. Yüzüne kan gelmişti sanki. Kollarının iki yana açıldığını görünce beklemeden ona doğru atıldı.

"Abim..."

"İyiyim evlat, iyiyim. Çok şükür."

"Ne dedi doktor abi? Neyin varmış? Tekrarlar mı ki? Çıkınca söyleyelim Tufan Abi'ye, büyük bir hastaneye götürelim seni. Baştan aşağı baksınlar sana."

"Sakin ol evlat! Sanıyor musun ki Tufan'ın haberi olmadı? Daha o gece salmadı hastaneye. Gözlerimi bile kontrol ettirdi."

"Helal olsun Tufan Abim'e. Ama sen anlat yine de, neyin varmış?"

"Soğuk algınlığı, çok öksürmekten de hem boğazım tahriş olmuş hem de genzimdeki damarlarda çatlaklar oluşmuş. Kan o yüzdenmiş."

Tahir'in kaşları çatıldı.

"Doğru söylüyorsun değil mi?"

"Neden yalan diyeyim Tahir, inanmazsan çıkınca sorarsın Tufan'a."

"Soracağım elbet."

İrfan yüreğindeki sızıyla baktı Tahir'e. Korkusu göz-

bebeklerinden bile görünüyordu. İrfan da çok korkmuştu korkmasına ama Allah yardım etmiş, korkularını boşa çıkarmıştı. Gerçekten iyiydi ve özgürlüğüne kavuşmaya bu kadar az kalmışken iyi olmaya devam edecekti. Hayat güzelliklere gebeydi. Tüm o güzellikleri evlat bildikleriyle paylaşacak, geçip giden yıllara, tüm yaşanan acılara inat mutlu olacak, mutlu edecekti.

Dilem elindeki kahveden bir yudum aldı ve gözlerini kapatarak boynunu esnetti. Yorulmaya başlamıştı. Büşra yanı başında dizüstü bilgisayarından Osmanlı mücevherleriyle ilgili çeşitli kaynakları arşivliyor, dikkatini en fazla çekenleri de Dilem'e gösteriyordu. Dilem kimisini inceliyor kimisini göz ardı ediyordu. Bir buçuk haftadır resmen Büşra'nın evine kamp kurmuştu. Anne babasının sosyete verecekleri "yaza merhaba" partisinin hazırlıkları sürerken evde olmak işkenceden farksızdı. Hiç sevmezdi, hatta samimiyetten uzak sahte gülücüklerin hava uçuştugu o partilerden nefret ederdi. İşin kötü tarafı annesini Hafize Teyze'yle konuşurken duymuş ve "bilmemkimgillerin oğlu bilmemkim" ile tanışması için ortam hazırladıklarını öğrenmişti. İş gücü yokmuş gibi yüksek egolu, salak bir adamın salyalarına maruz kalacaktı. Hepsi birbirinin aynıydı. Şekilcilikten öteye gidemeyen, özsaygı yoksunu tiplerdi. Umurunda değildi hiçbiri. Tek istediği kariyerinin dönüm noktası olarak gördüğü Osmanlı koleksiyonunu layığı ile yapabilmekti. Aşkla meşkle uğraşacak ne hali vardı ne de böyle bir isteği.

"Kızım aloooo!" Büşra elindeki kalemi Dilem'e fırlatırken sesi olduğundan yüksek çıkmıştı.

"Ne bağırıyorsun? Ödüm patladı."

"Ama daldın gittin Dilem ya. İki saattir sana şu tespihi göstermeye çalışıyorum."

"Hani? Hangisini?"

"Bak şu akik olan. Ünlü koleksiyoner Hakan Hanzade yok mu? Onun bu parça. Şu muhteşemliğe baksana. İmamesindeki işlemelerin eşi benzeri yok."

"Haklısın, çok güzel işlenmiş gibi duruyor. Kimmiş tasarımcısı?"

"Tasarımcı ne ayol?"

"Kahve vereyim mi Büşra, kafan durdu galiba. Hakan Bey kendi yapmadı herhalde tespihi."

"Onu biliyoruz canım, ama tespihi yapanlara tasarımcı denmez. Onlar zanaatkârdır. Hiç olmadı en basitinden usta dersin."

"Aman, usta ya da zanaatkâr, ne fark eder? O da tasarlıyor ben de tasarlıyorum."

Büşra gözlerini devirerek arkadaşının yanından kalkıp karşısına geçti. Ciddi bir ifadeyle anlatmaya başladı.

"Bak şimdi canım, sen önce temayı belirliyorsun, sonra da buna uygun nesneyi. Aklındakileri kağıda geçiriyorsun. Kabul ediyorum hepsi ayrıntılı çizimler oluyor. Ama o kadar. Son rötuşlarını yapıp mücevher ustasına gönderiyorsun. Senin aklındakileri gerçeğe dönüştüren o usta oluyor. Tespih ustaları ise taşı eline alıyor aklındakileri tek tek işlemeye başlıyor."

"Alt tarafı taşları yuvarlak hale getiriyor. Allah aşkına abartma."

"Saçmalama. Nasıl sadece taş yuvarlamak dersin sen buna? İki tane birbirinin aynı elmas çiz desem saatlerce uğraşırsın. Onlar ise hepsi birbirine eş yüzlerce tane yapıyor. Sonra imamesi var, püskülü var."

"Ne çok şey biliyorsun. Nereden öğrendin hepsini, anlamadım ki?"

"Araştırmacı ruhum ölmedi daha bebeğim. Madem sen beni koleksiyonunun sanat danışmanı yaptın, her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmeliyim."

"Umarım bu bilgilerin işe yarar. Çünkü aklımdaki tasarımı bizimkiler yapamazsa bütün bilgiler boşa gidecek."

"Bizimkiler derken?"

"Bizim üretim departmanındakiler, senin deyiminle ustalar yani."

"Kızım sen beni hakikaten anlamıyorsun. Onlar ne bilir tespîh yapmasını. İşin ehlini bulmak gerek."

"Nasıl yani? Dışarıdan birini mi tutacağız?"

"Neden olmasın?"

"Saçmalama. Ne idüğü belirsiz birinin ismi benim koleksiyonumun altında mı geçsin yani? Şirket bünyesinde olmayan birinin ismini neden parlatayım?"

"Hey yukarıdaki! Sana diyorum, süper ego... Havalar nasıl orada, sıhhattesindir inşallah?" Büşra başını havaya kaldırmış tavanla konuşurken Dilem yanında duran yastığı kafasına geçirdi.

"Maşallah yani Dilem, sendeki egoyla atmosferi aşarsın bebeğim."

"Ne alakası var? Sen olsan ister misin böyle bir şeyi? Neden prim vereyim adama?"

"Ne olacak prim versen? Hayır, ne var başarını biriyle paylaşsan? Kızım sen bu bencillikle gerçekten evde kalacaksın."

"Aman sen de hemen başlama, annem gibi. Zaten kumpas kurmuşlar. Yaza merhaba partisinde biriyle tanıştıracaklarmış beni."

"Vay, düğün çanları çalıyor sayın seyirciler! Pek yakında sinemalarda..."

"Büşra!"

"Ya tamam, kızma hemen. Sen de iş konusundaki sert-

liğini süper egonla birleştirip adama fırlat, beş dakika dolmadan adam kaçarcasına uzaklaşır. Cinsimizden soğutma ihtimalin bile yüksek."

"Bu çok sert oldu ama..."

"Gerçekler acıdır bebeğim. Şaka bir yana da sen neden bu kadar katısin bu konuda? Önceden gülüp geçerdin, hiç olmadı öylesine tanışır, sana yanaşmasına izin vermeden güzelce sepetlerdin. Ne oldu sana? Hayatında benden başka kimse yok Dilem. Birileriyle tanışmak, ilişki kurmak bu kadar zor olmamalı."

"Zorlukla ilgisi yok ki Büşra, kimseyi istemiyorum ben hayatımda. Uğraşamam öyle sevgiliyle falan. Başta aşkımlar, tatlımlar. Süper centilmen hareketler. Biraz yüz bulunca da yok eteğin kısa, yok akşam kiminle yemekli toplantın var, yok sen artık çalışma ben sana limitsiz kredi kartı vereyim. Hadi evlenelim. Hadi çocuk yapalım... Ee onca senedir evliyiz, bir zahmet metresimi görmezden gel şekerim..."

"Aman sus Allah aşkına, soğudum iki dakikada yeminle..."

"Ne sandın ya? Olacaklar bunlar. Deli miyim, bunların ortasına atayım kendimi."

"Peki, nasıl olursa cezbedecek seni? Hayır, gerçekten soruyorum. Ne olursa tamam diyeceksin?"

"Bilmem ki... Hiç düşünmedim."

"Elbette düşündün. Bu kadar keskin bir şekilde hayır diyen birinin evet cevabı da bellidir. Onları sırala bakalım şimdi."

Dilem arkasına yaslanarak ayaklarını sehpaye uzattı. Omzundan sarkan bir tutam saçı parmaklarının arasına dolamaya başladı. Gözlerini pencereye çevirdi. Boğaz manzarası ıslı ıslıldı.

"Güzel bakmalı. Öyle güzel bakmalı ki dünyanın tüm

çirkinliklerini yok etmeli bir kerede. Güzel gülmeli mesela. İçim koparcasına acı içinde olsam da onun bir gülüşüyle umudu yeşertmeliyim içimde. Korkusuz olmalı. Gitmeyi de bilmeli yeri geldiğinde, kalmayı da. Sabırlı olmalı, gideceğim dediğimde göndermemeyi de bilmeli, yanında kalmamı sağlamayı da... İnanmalı, kendisine inanmalı önce. Sonra bana ve ilişkimize inansa da olur. Ama önce kendine inanmalı. Sınırları olmamalı. Bilmediklerimi, görünenin ötesindekileri önüme sermeli. Şaşırtmalı. Ne istediğini bilmeli. Aşka inanmıyorum ya ben, inadına inandırmalı beni Büşra. Şu halimi darmaduman etmeli. Ama bunu yaparken benimle darmaduman olmayı da göze almalı. Ne olursa olsun hayatımın geri kalanında onsuz nefes alamayacağıma inandırmalı beni."

Büşra bir süre sessiz kaldıktan sonra elindeki telefonu kulağına götürdü. "Sayın İsviçreli bilim adamları, biricik dostum daha yaratılmamış bir erkek modeli sipariş etti. Bütün işi gücü bırakıp buna yoğunlaşmalısınız. İnsanlık adına bu soğuk nevaleye derman olunuz, rica edeceğim."

Büşra büyük bir ciddiyetle konuşmasını yaptıktan sonra Dilem'e baktı. İki arkadaşın aynı anda kopan kahkahaları evde çınlarken yapılan şakanın duaya dönüştüğünü bilemedi ikisi de. İstanbul'un bir diğer köşesinde elinde bavulu, yanında inandıkları ve kavuşmayı beklediği sevenleriyle rengi boğazın sularına eş gözlerinden umutlar çağlayan adamın özgürlüğüne attığı her bir adımın onlara doğru olduğunu bilemedi.

ŞÜKÜR

*Nefesler kopup giderken dudakların arasından, bin
bir şükür dökülür dilin ucundan. Sadece o nefes
bile yeterdi şükretmeye, Yaradan'a şükretmeye.
O tek nefesin kıymetini bilene sabrın en güçlüsü
müjdelenir. İmanı kuvvetli olanın bileği bükülmez.*

Tahir bir yanında ata bildiği, diğer yanında kardeş bildiğiyle özgürlüğe ilk adımını attığında derin bir nefes çekmişti ciğerine ilk olarak. Çıkmadan önce İbo'ya da İrfan'a da söylemişti, çıkınca ilk iş Eyüp Sultan'a gideceklerdi. Şükür namazı kılacaktı Tahir. Alnını secdeye koymadan, Yaradan'ı önünde şükrünü dile getirmeden konuşmayacaktı kimseyle. Özellikle söylemişti çünkü Tufan Bey onları karşıladığında konuşmamasını garipsesin, alınsın istememişti.

Cezaevinin kapısından çıktığı anda umut güneş misali doğdu içine Tahir'in. Kapıda iki araba bekliyordu. Birinin kapısı açıldığında arabadan bir delikanlı indi. Gözlerini ona dikmiş adımlarını atarken hemen arkasından inen Tufan'ı gördü Tahir. Gelen delikanlının kim olduğunu anlaması uzun sürmedi. Vural olmalıydı bu civan.

"Gözümüz aydın abi," diyerek eline sarıldı Vural. Tahir

şaşkınlıkla geriye çekilirken kaşları çatıldı Vural'ın.

"Eyüp Sultan'da şükür namazı kılmadan konuşmayacak, senden ötürü değil evlat," dedi İrfan araya girerek. Yumuşadı bakışları Vural'ın. Tufan hızlı adımlarla yanına gelip bir kerede sarıldı Tahir'e.

"Çok şükür Yarabbim..." diyerek, gözündeki yaşla arabayı işaret etti.

"Haydi, bir an evvel Eyüp Sultan'a gidelim," derken aynı anda İrfan'ın yanına gidip omzunu sıktı.

"İrfan, iyisin değil mi dostum?"

"İyiyim Tufan, merak etme."

"Bu delikanlı kim?"

"O bizim İbrahim, bizden," diye tanıttı onu kısaca İrfan.

"Gözümüz aydın evlat," diyerek elini uzattı Tufan. İbo hemen bu eli öpüp alnına koyarken;

"Sağ olasın beyim," dedi saygıyla.

"Beyim yok... Abi diyeceksin Tahir gibi." İbo'nun yüzü aydınlanıverdi hemen.

"Nasıl istersen Tufan Abi."

"De haydi gidelim."

Arabalara binerlerken onu kendi arabasına yönlendirdi Tufan özellikle. Yanında olduğunu bilsin istiyordu. Sessizce Eyüp Sultan Camii'ne doğru yollandılar. Arabanın camından İstanbul'u seyretti Tahir. Özlemi daha bir hissettirdi kendini. Konuşmak istiyordu, İlgin'ını sormak istiyordu ama dayanmak zorundaydı. Ant vermişti, dediğini yapmadan tek kelam etmeyecekti. Sabretti.

Camiye vardıklarında hemen besmelesini çekip sağ adımıyla içeri girdi. Abdestini özellikle cezaevinde almıştı. Geçmişini unutmadan geleceğine şükredecekti. Namaza durdu, şükrünü etti ve dışarıda onu bekleyenlerin yanına gitti. Özellikle ilk önce Vural'ın karşısına geçti ve dostça sarıldı delikanlıya.

"Kusura bakma dost. Ant vermiştım."

"Ne kusuru abi. Sadece ben öyle merak ediyordum ki seni."

"Eyvallah," dedikten sonra Tufan'a döndü yüzünü. Hem eneline sarıldığında geri çevrilmedi.

"Çok şükür evlat, bu günü de gördük ya..."

"Allah razı olsun Tufan Abi. Bir de İlgin'ıma kavuşayım."

"Az kaldı, evde geleceğinden haberdar. Nazife Hanım'ın başının etini yemiş, kek yapacağım dayıma, diye. Ne halledirler bilemem valla."

Burnunun direği sızladı Tahir'in bir an. Seneler olmuştu yeğenini görmeyeli. Tufan Bey küçücükken getirmişti bir kere. O kadar ciğeri yanmıştı ki Tahir'in, bir daha getirmesini istememişti. O soğuk kapıdan çıkıp gidişini görmek ölümden beterdi. İyi olduğunu bilmek yetmişti ona. Biraz akli başına gelince nerede olduğunu anlar, cezaevinden korkar diye izin vermemişti görüşe. Küçücük zihni kirlensin istemiyordu. Zor da olsa dayanmıştı onca sene. Şimdi ilk kez görecekti, onu bağrına basacaktı.

Arabalara doluşup bu kez evin yolunu tuttuklarında Tahir'in içini saran korku zapt edilemez bir hal almıştı. *Ya onu sevmezse İlgin? Ya istemezse?*

"Aklındakileri tahmin edebiliyorum evlat. Ama sana sadece şunu söyleyeyim, o bildiğin çocuklardan değil."

"Nasıl yani?"

"Gidince görürsün."

Tahir yüreğindeki korkuyu bastıramasa da yanına umdu ekleyerek hafifletmeye çalıştı. Bilmediği bir mahalleye geldiklerinde şaşkınca etrafa bakındı.

"Bana yakın olsun istedim Tahir. Aynı mahallede olmalıydı."

"İyi düşünmüşsün abi," dedi mahcup bir şekilde başını eğerek.

"Kaldır o başını. Sakın ola ki eğdiğini görmeyeyim bir daha," dedi Tufan Bey sertçe. Haklıydı da. Tahir cezasını ziyadesiyle ödemişti. Baş eğmemeliydi artık. Dimdik durmalı, sadece gelecek güzel günlere çevirmeliydi yüzünü.

Geniş sayılan bir meydanda durduklarında arabadan inen Tahir, mahalleye şöyle bir göz attı. Çok dar olmayan sokak canlıydı. Esnaftan kimisi kapısının önünde tavla atıyor, kimisi yukarıdan salınan sepete siparişleri koyuyor, kimi kapısının önünü süpürüyordu. Bir ikisi yanlarına varıp selam verdiğinde elini göğsüne vurup selamlarını aldı Tahir. Temiz insanlardı hepsi, bunu görebiliyordu. Tufan Bey hemen arkasındaki sevimli apartmanı işaret ettiğinde heyecanı yine nüksetti Tahir'in. Apartmana doğru yürürken ayrıntılara takıldı gözü. Sevimli apartman kiremit rengiydi, üç katlıydı. En altında camları siyah örtülerle örtülmüş büyükçe bir dükkân vardı, hemen yanında da dört beş basamaklı bir merdiven. Tufan Bey "Haydi," diyerek onu sırtından destekleyince merdivenlere doğru yöneldi. İlk kez dizleri titriyordu. Kapının önüne vardığında tek bir zil olduğunu gördü. Eli kendinden bağımsız zile doğru gitti. Ne olduğunu anlamadan kapı açıldığında karşısında gördüğü yüze bakakaldı. Ablasının küçüklük hali karşısındaydı sanki. Yüzü gözü un olmuştı ama aynı ablasıydı. Küçük kız birden ağlamaya başlayınca bir iki adım geri çekildi korkuyla.

"Dayıcım erken geldin ama ya, kek daha pişmedi ki..."

Tahir bir an ne diyeceğini bilemedi. Arkasından yükselen kahkahalarla kendine geldiğinde diz çöktü ve küçük kızın burnunun ucuna bulaşmış unu parmağıyla temizledi. Hızla kolları arasına aldı, boynunun kuytusuna burnunu soktu ve kokusunu içine çekti.

"Sen kekten daha güzel kokuyorsun, o pişmediyse seni yerim ben de," derken, küçük kızı çevik bir hareketle ku-

cağına aldı. Dokuz yaşında olmasına rağmen ufak tefekti. Küçük kız önce yanaklarındaki yaşı sildi. Burnunu çeke çeke baktı titrek gözlerle ona bakan adama.

Küçük kız, "Geldin di' mi, gitmiceksin?" dediğinde Tahir'in yüreği kırılıverdi sanki.

"Gitmeyeceğim Helya'm."

Küçük kız boynuna sarılırken ayakkabılarını çıkararak içeri girdi. Kapının eşiğinde hıçkırıklarını bastırmaya çalışan Nazife Hanım'ı gördüğünde bir şeyler demek istese de sesi müsaade etmedi. Herkes eve doluşurken kimseden çıkıyordu zaten. Koltuklardan birine gelişigüzel oturdu Tahir, İlgin'ı kucğından indirmeden.

"İlgin'im... Ben..."

"Dayıcım, sen şimdi açsındır. Kek daha pişmedi ama Nazife Teyzem harika dolmalar yaptı, içli köfte yaptı, mercimek çorbası yaptı... Sonra bi' de şey yaptı, neydi Nazife Teyze?"

"Çökertme kebabı kuzum," dedi yaşlı kadın içini çeke çeke.

"Sen çok severmişsin, hepsini yaptı. Ama kek pişmedi daha."

Tahir alışık olmadığı aile ortamının yarattığı garipliğın sesine yansımamasına dikkat ederek, gülümsedi ve "Aç değilim, kekin pişmesini bekleyeceğim," dedi. İki kalp göz göze, geçmişe değil geleceğe döndü yüzünü. Geçmişe dair olamayacaktı hiçbir kelime. İlgin verdiği tepkilerle Tahir'in geleceğine talip olduğunu belli etmişti.

Dilem aynanın karşısında elbisesinin yakasını düzeltmeye çalışıyordu. Bu kıyafet için özel olarak kalın bir kolye tasarlamıştı. Boynundaki trakeostomi izinden nefret edi-

yordu. İlaç alerjisi vardı ve dört yıl önce anafoksi sonucunda müdahale edilmesi gerekmişti. Koma ya da ölümle sonuçlanabilecek tehlikeli bir durumdan bu şekilde kurtulmuştu. Ama yaşamış olduğu korkunun izini sürekli görmekten hoşlanmıyordu. Kıpırmızı elbisesini tekrar kontrol ettikten sonra takılarını taktı, saçlarını dağıttı ve aynaya bakarak son bir kez kontrol etti. Çok özenli olduğu söylenemezdi ama ne olursa olsun dış görünüşe önem verirdi. Güzel görünmekten ziyade iyi görünmekti derdi.

Kapının çalınmasıyla, "Gir," diyerek başını kapıya doğru çevirdi.

"Kızım hazır mısınız?" diyen Suna Hanım yavaşça başını uzattı kapıdan. Gördüğü şey karşısında gözleri büyüdü bir anda.

"Dilem, o göğüs dekoltesi fazla olmamış mı canım?"

"Neden anne, silikonlu olmadıkları için sosyetenin göz zevkini bozarım diye mi korkuyorsun?"

"Saçmalama Dilem. Hem partinin teması beyaz, sen elbiseni kırmızı seçmişsin."

"Kalıpların içine sokulmaktan hoşlanmadığımı biliyordun anne. Dekolteme de elbisemin rengine de ben karar veririm."

"Hani biriyle tanışırsın belki, daha usturuplu..."

Dilem annesinin cümlesini tamamlamasına izin vermeden araya girdi.

"Biriyle tanışmaya, herhangi birini etkilemeye veya kazara beni kıyafetime bakarak seçecek biriyle evlenmeye hiç ama hiç niyetim yok anne. O saçma planlarını kendine sakla lütfen."

"Sen ne dersen de! Cüneyt'le tanışmanı istiyorum. Hem ortak noktanız çok. O da değerli taş ithal ediyor. Hiçbir şey olmasa iş icabı iyi olur tanışmanız."

Dilem, "O zaman tanışmamda bir sakınca yok, iş icabı

olduğuna göre de üzerimdekini bir önemi yok," diyerek annesinin yanına gitti ve dışarı çıktı. Buram buram parfüm kokusu etrafı sararken Suna Hanım kendi kendine, "Sana boşuna çelik prenses demiyorlar, soğuk nevale ne olacak," diyerek kızını takip etti.

Yalının bahçesi bembeyaz örtüler ve rengârenk ortanca- larla düzenlenmişti. Küçük küçük çardaklar hazırlanmıştı, tavanlarından sarkan cam fanuslar içinde mumlar yanı- yordu. Bahçenin ışıklandırması da mum ışıklarıyla uyum içinde olacak şekilde düzenlenmişti.

Misafirler gelmeye başlamıştı. Dilem oflayarak babası- nın yanına gittiğinde Halis Bey'in bakışları kızının dekol- tesine kaydı ilk olarak.

"Tek kelime etme baba, anneme gerekeni söyledim, biz- zat sana iletir."

"Aman aman, sana laf söyleyecek kadar kafayı yeme- dim daha. Şirket konusunda ağzımın payını aldım ben. Karışmam hiçbir şeyine."

"Teşekkür ederim baba."

Dilem'in gözleri hızla bahçeyi tararken kardeşini bul- maya çalışıyordu. Ozan bir iki haftadır ortalıklarda gözün- müyordu. Koleksiyonuna o kadar fazla dalmıştı ki onunla ilgilenememişti. Bir süre arandıktan sonra Ozan'ı Büşra'y- la birlikte gördü. Hemen yanlarına doğru yönelirken arka- sından gelen adam dikkatini çekti. Uzun boylu ve iri sayı- labilecek bir cüssesi vardı adamın. Umursamaz bir tavırla etrafa bakınıyordu. Yanında ellili yaşlarının sonunda ama estetik mucizesiyle otuz gözükmeye çalışan sarışın bir ka- dın vardı. Bir yerlerden tanıyordu sanki onları. Bakışlarını onlardan ayırarak Büşra'ya doğru gitti.

"Kuzum ne güzel olmuşsun!" diyerek arkadaşına sarıl- dı.

"Bana diyene bak! Senin yanında hep ikinci lig takımı

gibiyim. Hayaller UEFA hayatlar Ereğli Demir Çelik Spor."

"Ooo, kız muhabbeti canımı sıkar diye düşünmüştüm ama yanılmışım," diyen Ozan bir kolunu ablasının, diğerini Büşra'nın omzuna atarak keyifle gülümsedi.

"Sorma Ozan, bu aralar futbol, arabesk falan, çok fantastik Büşra ..."

"Sensin fantastik! Hayaller hayatlar, diyorum kızım. Sen hayalsin ben hayat, durum bu. Sen burjuva ben halk..."

"Saint Joseph'te okumuş, Galatasaray Üniversitesi'ni bitirmiş, Louvre 'da çalışmış halk, sana da merhaba!" diyen Ozan'ın ensesine küçük bir tokat patlattı Büşra.

"Kız dalaşmasının arasına girme canım, valla paralanırsın."

"Ben kaçır o zaman kızlar, size de iyi dalaşmalar," diyerek uzaklaşırken Dilem arkasından seslendi kardeşine.

"Ozan!"

"Efendim abla."

"İçmek yok!"

"Of abla ya, çocuk muyum ben?"

"Sen bilirsin Ozan, Chevrolet'i unut derim, ballı süt içersin koca gece."

"Senin bu yaptığın hiç adil değil ama."

"Seçim senin."

Ozan oflayarak giderken, Dilem kartını iyi oynamış ve istediğini elde etmişti. Ne kadar inatçı olduğunu en iyi Ozan biliyordu. Ve bir şey söylediyse ne yapar eder onu yapardı Dilem.

"Sen var ya harbiden koca gece çocuğa süt içirirsin."

"Ne yapayım Büşra. Zaten her gece dışarıda, takıldığı o salaklardan koparamıyorum onu. Bari yanımdayken elim üstünde olsun. Ödüm kopuyor zaten bir şey olacak diye."

"Çok sıkmak da iyi olmaz, kendimden biliyorum."

Çardaklardan birine geçerken Dilem'in gözü yine aynı

adama takıldı. Bu sefer o da kendisine bakıyordu. Garip bakıyordu üstelik, rahatsız edici değildi belki ama güzel de değildi. Başını çevirdi ve Büşra'yla sohbet etmeye devam etti. Gelenler artmaya başlamıştı. Herkes kendileri için ayrılan yerlere geçerken, Suna Hanım kısa bir konuşmayla konuklarına hoş geldin diyerek açılışı yaptı. On kişilik oda orkestrasının nahif ezgileri eşliğinde yemek servisi başlarken Suna Hanım bir yandan masaları gezerek konuklarıyla ilgileniyor, bir yandan da Dilem'e kaş göz yaparak ona eşlik etmesini söylüyordu. Ama Dilem oralı olmadığı gibi bunu istemiyordu da. Yanına gelip zorla masadan kaldırıncaya kadar itinayla kaçmıştı ama bu sefer elinden bir şey gelmedi. Kalkarak annesine eşlik ederken gittikleri masa ilgisini çekti. O adamın oturduğu yere doğru gidiyorlardı. Bir anda olayı çözerek yüzünü ekşitti. Cüneyt denen adam bu olmalıydı. Annesinin sesini duyunca da yanılmadığını anladı.

"Nalan, tatlım, nasılsın? Cüneyt mi o? Aman Allah'ım ne kadar uzun zaman oldu..."

Dilem gözlerini devirerek, "Hep aynı yavan samimiyet gösterileri," dedi içinden.

"Dilem'cim bak, Nalan Hanım'ı hatırladın mı, hani LÖSEV'den? Bu yakışıklı bey de oğlu Cüneyt. Aynı sektörden sayılırsınız," derken onu başıyla işaret etti.

"Öyle mi? Siz de tasarımcısınız o zaman?" dedi Dilem tek kaş havada.

"Hayır, ben tasarımcı değilim."

"O zaman aynı kulvarda değiliz demektir. İyi geceler, iyi eğlenceler Nalan Hanım. En yakın zamanda derneğinize uğrayacağım," diyerek arkasını dönmek üzereydi ki adını duymasıyla geri döndü.

"Dilem..."

Dilem çatılı kaşlarını adama çevirdiğinde yüzündeki anlamsız güven dolu ifadeden adeta tiksindi.

"Hanım..."

"Anlayamadım?"

"Dilem Hanım, diyeceksiniz Cüneyt Bey. Ahbap değiliz, meslektaş değiliz... İsmimle hitap etmenize izin vermediğim müddetçe 'Hanım' demelisiniz bana."

"Sosyetenin taktığı lakapla da seslenebilirim. Çelik prenses..."

"Cesaretiniz varsa öyle seslenirsiniz ama sonucunda size takacağım lakapla tüm sosyete yaz boyunca çalkalanır, şimdiden uyarayım. Ve emin olun benim takacağım lakap 'Çelik prenses' kadar karizmatik bir şey olmaz. İyi eğlenceler Cüneyt Bey."

Dilem sinirle arkasını dönerek kendi masasına giderken bir yandan da adamı geri püskürtmüş olmanın hazzını yaşıyordu. Fakat onun dikkatini daha fazla çektiğinin farkında bile değildi. İki süper ego karşı karşıya gelmişti ve şimdilik Dilem'in egosu öne geçmişti. Ama her yarış adil olmayacağı gibi her yarışçı da ahlaklı olmazdı.

ŞEREF

*Kıyıya vuran dalgalar gibi vururdunuz umutla
ömrünüzün kıyılarına. Yeni doğan günün ışıkları
düşerken ruhunuza, şükür dualarınızı salardınız
arşa. Umuda, mutluluğa...*

Tahir kucığında uyuyakalan yeğeninin güzel yüzünden bir an bile bakışlarını ayırmıyor, sürekli şükrediyordu. En zor sınavlardan birini vermişti. Ama ne isyan etmiş ne de tövbe etmekten vazgeçmişti. Şimdi ödül zamanıydı ve en güzel ödülü de kollarının arasındaydı. Kanepede uyuyakalan İbo'nun hafif horultuları geliyordu kulağına. İrfan arka odaya geçmiş, yatsı namazına durmuştu. Nazife Hanım ise yorgan döşek hazırlıyordu. Yavaşça oturduğu yerden kalkarak Ilgın'ın odasına doğru gitti. Kapıyı dirseğiyle itirdi ve içeri girdi. Sade ama yaşına uygun dekore edilmiş odaya göz attı. İlk dikkatini çeken baş ucunda duran çerçeveydi. Ablasının resmi duruyordu orada, yanında da kendisinininki vardı. Yüreğinin kor gibi yandığını hissetti Tahir. Küçük kalbinde nasıl bir deprem olmuştu kim bilir? Yavaşça yatağa yatırarak üzerini örttü. Yanağına küçük bir öpücük kondurarak odadan çıktı. Salona giderek İbo'yu ayandırdı.

"Uyan abicim, yatsı zamanı."

İbo gözlerini ovuşturarak doğruldu.

"Eyvallah abi. Abdestimi alayım hemen."

"İrfan Abi'nin namazı bitmek üzere, onun odada kılar-sın. Zaten size hazırlamış Nazife Abla."

"Tamam abi."

Tahir camın kenarındaki koltuğa oturarak sokağa çevirdi bakışlarını. Issızdı sokak. Ama özgürlüğün tüm ışıklarıyla ıslıl ışıldı aynı anda. *Kimse olmasın*, diye düşündü Tahir. Yeter ki küçük ailesi yanında olsun. Başka istediği bir şey yoktu. Elini cebine attı. Kazaziye tespih eline geldiğinde tam zamanıdır diye düşünüyordu ki, İrfan yanına gelince elini hemen tekrar cebine sokuşturdu.

"Allah kabul etsin abi."

"Sağ olasın evlat."

"Geç oldu biliyorum ama çıksak azıcık seninle. Ilgın da uyudu."

"Çıkalım Tahir'im."

Tahir ayaklanarak Nazife Hanım'ın yanına gitti. Çıkacaklarını ve çok geç dönmemeye çalışacaklarını söylediğinde yedek anahtarlardan birini verdi yaşlı kadın. Tahir teşekkür ederek İrfan'a seslendi ve iki adam ıssız sokakta özgürlüğün ışıkları altında geceye karıştı. Nereye gittiğini bilmiyordu Tahir. Sadece yürüyordu. Tek kelam etmemişti. Kavuştukları özgürlüğü çekiyordu her iki adam da ciğerlerine nefes niyetine. Sahil kenarına geldiklerinde önlerindeki bankı işaret etti Tahir. İrfan otururken Tahir ayakta kaldı. Yüzünü denize dönmüştü. Gözünden akmak için can atan gözyaşları yerine denizin yosun kokan damlaları serpiliyordu üzerlerine. Biraz daha öylece durup bankın diğer yanına oturdu. Derin bir nefes aldı.

"Sen hasta olduğunda ciğerim söndü sanki. Sevdiğin birini kaybetmenin ne demek olduğunu bildiğim için ya-

şadığım bir şeyi tekrar yaşama ihtimali daha fazla yaktı canımı. Baba nedir bilmedim ben abi. Tufan Abi sağ olsun, ağabeylik etti. Yaman Ali çınar misali ömrümdeydi. Ama sen baba nedir öğrettin bana. Baba bildim seni, ata bildim... O gece senin babalığını işledim tanelere abi. Senin şerefini işledim. Kazaziye koydum uçlarına. Kaderimizin birbirine sarıldığı gibi sardım her bir teli birbirine. Seni ömrümün geri kalanına düğümledim abi. Şimdi sana bu tespihi verirken soru sormayacağım. Ne var ne yoksa içimde, hep siyle dizdim tespihini. İzin verirsen ben geçirmek isterim bileğine," dediğinde Tahir, İrfan'ın gözleri dolu doluydu.

"Elbette ama o soruyu soracaksın bana Tahir. Hiçbirini sorma ama imameyi sor bana, şerefimi sor."

Tahir anlamaz bakışlarla baktı karşısındaki adama.

"Sor Tahir! Sor ki kaybettiğim şerefimi senin güzel gönlüne kondurduğum izle geri kazandığımı söyleyebileyim sana. Sor ki şerefimin gözlerinin içine bakarak takayım tespihi bileğime."

"Tespihin imamesi şerefidir, kimdir senin imamen?" diye sordu Tahir titrekçe.

"Sensin Tahir!" dedi İrfan yüce dağlardan gürüldeyen çağlayanlar gibi güçlü sesiyle.

Dilem etrafında buruşturulup atılmış kâğıtlara şöyle bir göz attı. Bir türlü aklındakini çizemiyordu. Hiç böyle olmamıştı. Kolay olacağını sanmıştı. Bu kadar zorlanacağını, kendisini beceriksiz hissedeceğini düşünmemişti. Elindeki kalemi parmaklarının arasında çevirerek dışarıya baktı. Boğazın ışıklarını izlerken bir yandan da zihnini boşaltmaya çalışıyordu. Saatlerdir uğraşmasına rağmen doğru düzgün bir şey çizemediğine göre doğru zaman değildi.

Diğer parçalara ağırlık vermeye karar verdi. Tespihi sona saklayacaktı. Elindeki kalemi atarak ayağa kalktı. Şöyle bir esnedi ve sırtına bir hırka geçirerek bahçeye indi. Her zamanki gibi evde kimse yoktu. Büşra da bir iş gezisindeydi. Sıkılmıştı. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı. Bir anda neye ihtiyaç duyduğunu fark etti. Hemen arabaların park halinde olduğu kısma yöneldi. Muhsin her zamanki gibi oradaydı. Onu görür görmez oturduğu yerden fırlayıp sigarasını söndürdü.

"İyi geceler Dilem Hanım."

"Dışarı çıkacağım Muhsin."

"Çok geç oldu Dilem Hanım, isterseniz gideceğiniz yere ben..."

"Muhsin, izin alma yaşını geçeli çok oldu. Anahtarlar lütfen."

"Ama..."

"Muhsin! Tekrar etmeyeceğim."

Adam içinden ya sabır dileyerek anahtarı uzattı. Dilem tavrının kabalığına tezat bir kibarlıkla anahtarları alarak arabasına geçti ve şimşek hızıyla bahçeden çıktı. Gecenin karanlığında akıp giden yol içini ferahlatıyordu. Hele geç saatte caddelerin boş olması daha da keyiflendiriyordu onu. Müziksiz olmaz diyerek tuşa bastı. Bundan önceki koleksiyonunun teması olan *Phantom of the Opera* müzikalinin giriş kısmı arabanın içini sardı. Keyifle gaza basarken bir yandan da kötü çıkan sesine aldırmadan şarkıya eşlik ediyordu. Caddebostan sahiline doğru giderken deniz kenarında durmanın iyi olacağını düşündü. Uygun bir yer bulduğunda arabayı çekip kendini dışarı attı. Hava soğuktu. Çok fazla duramayacaktı ama yine de bir iki dakika da olsa temiz havanın tazeliğini hissetmek istedi. Saat geç olduğu için çok fazla insan yoktu etrafta. Hemen ilerideki bankta iki adam oturuyordu. Onları rahatsız etmemek için

uzak bir köşede durdu. Gözlerini kapattı. Saçları rüzgârda uçuşurken içindeki garip huzursuzluğu aynı rüzgârla yüreğinden söküp uzaklara yollamak istedi. Ama başaramadı. Yalnızdı. Her ne kadar bunu sevdiğini iddia etse de doğrusu bu değildi. Sürekli maskeleye çalışarak kendisini gizliyordu. Hırçınlığı da bu yüzdendi zaten. Her istediği yapılan, sevgi yerine imkân sunulan bir hayat onu ister istemez yalnız ve hırçın bir kadına dönüştürmüştü. Hayatında önemli olan tek şeyin işi olduğu konusunda sürekli uyguladığı telkinler artık işe yaramıyordu. Bir şeyler eksikti ve o eksiğin ne olduğunu bulamıyordu. Çalan telefonla düşüncelerinden sıyrıldı. Telefonu kulağına götürdü ve sert bir sesle, "Efendim," dedi.

"Merhaba Dilem Hanım!"

Dilem "hanım" kelimesindeki vurgu ve küstah ses tonunu tek seferde tanıdı. Telefonun ucundaki Cüneyt denen kendini beğenmişti.

"Gecenin bu saatinde aramanız için geçerli bir nedeniniz vardır umarım."

"Elbette var! Yoksa sizi bu saatte aramak ne haddime, hem de hal hatır sormak için."

"Sadede gelelim."

"Yarın sizinle görüşmek istiyorum. Suna Hanım yeni koleksiyon hazırlığında olduğunuzu söyledi. Dün elime harika taşlar geldi. Belki ilgilenirsiniz diye düşündüm."

"Hangi türler var?"

"Nefis bir ham zümrüt kütle var. Bir de prenses kesim dört parça safir. Bir tanesi iki karat, diğer üçü bir karattan daha küçük. Ama kesimleri şahane."

"Zümrüt parçayla ilgilenebilirim. Ama kesimli taş almıyorum şimdilik. Yarın saat birde ofiste olacağım. Bir buçukta sizinle görüşelim. Gecikmeyin. Buçuğu beş bile geçse, kapımı tıklatma zahmetine dahi girmeden geri dönün."

"Çok sertsiniz Dilem Hanım."

"İşinize gelirse. Ciddiyetsizlikten nefret ederim. Koleksiyonumu hazırlamam için daha zamanım var. İstedğim taşları bulabilirim, emin olun."

"Öyle olsun bakalım Dilem Hanım. Yarın tam saatinde ofisinizde olacağım. Ama görüşmemizin sonunda sizinle beraber çıkacağımız yemeğin tarihini belirliyor olacağız."

Cüneyt'in küstahlığı Dilem'in göstermekten asla sakınmadığı canavarı gün yüzüne çıkardı.

"Şu an itibariyle yarınki görüşme şansınızı kaybettiniz. İyi geceler."

Dilem hırsıyla telefonu kapatarak cebine attı. Küstahtı adam. Hiç sevmediği, asla hazzetmediği bir şekilde kendine duyduğu güveni karşısındakini ezmek ya da pasif bir hale getirmek için kullananlardandı. Böyle insanlarla iş yapmayı bırak aynı ortamda bile bulunmazdı. Herkes haddini bilmeliydi.

Tahir sabahın ilk ışıklarıyla, uyuduğu en güzel uykusundan uyandı. Yanağında hissettiği küçük dudaklar sayesinde de gün tam anlamıyla güzel başlamıştı.

"Dayıcım, günaydın..."

"Günaydın güzeller güzeli."

"O ne demek ki?"

"Görüp göreceğim en güzel şey sensin demek."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Annene de öyle derdim."

"Bana onu anlatırsın di' mi? Şimdi değil ama. Çünkü bizi kahvaltıya bekliyorlar."

"Saat kaç ki?"

"Dokuz oldu galiba, Nazife Teyze öyle dedi."

"Çok uyumuşum. Haydi o zaman kalk bakalım. Ben elimi yüzümü yıkayayım, sen de masaya geç, geliyorum hemen."

"Tamam."

Tahir gülümseyerek kalktı, banyoya girdi. Elini yüzünü yıkadı. Etrafa bakındı, havlu bulamayınca içeri seslenmek için kapıyı açtı. Ilgın karşısında, elinde havluyla onu bekliyordu.

"Buyur dayıcım, havlun."

"Neden bekledin ki? Kapının koluna assaydın ya."

Küçük kız dudaklarını sarkıtarak baktı karşısındaki adama.

"Olsun, ben seni beklemek istedim."

"Peki, öyle olsun bakalım. Haydi sofraya. Çok açım."

Ilgın, dayısının elinden tutarak onu masaya götürdü.

"Günaydın," dedi Tahir, masadaki küçük ailesine mutlulukla bakarak.

"Günaydın evlat. Kahvaltını et bir an önce. Tufan aradı, birazdan gelecekmiş. İşimiz var dedi."

"Hayır olsun abi?"

"Bilmem ki. Hiçbir şey demedi."

İbo ağzına tıktırdığı kızarmış ekmeği hızla yutarak araya girdi.

"Abi be, ben diyorum ki Tufan Abi'nin işi bittikten sonra sen Ilgın'ı da al, gezin azıcık. Ben de çıkıp dükkân falan bakayım. Yapacak bir şeyim yok nasılsa. İşe yarayayım azıcık. Belki gönlümüze göre bir yer bulurum."

İrfan bakışlarını İbo'ya çevirdi. Kanının neden deli aktığını, neden bu kadar acele ettiğini anlayabiliyordu. Evine dönememesinin verdiği acıyı bastırmaya çalışıyordu. İşe varar hissetmek istiyordu kendini.

"Ne acelen var oğlum? Nefes alalım azıcık."

"Siz alın nefes abi, ben hallederim her şeyi. Zaten hasret giderecek kimse yok..."

İbo içindekileri çekinmeden ortaya dökünce Tahir'in yüzü düştü bir anda. Onu ikna etmek için o kadar uğraşmış ama başaramamıştı. Bir hal çaresi bulmak lazımdı. Hasretlik zehir olur işlerdi insanın içine. Yavaş yavaş sarar, öldürmez ama süründürürdü. Merhem olmak lazımdı. Fakat doğru zamanı beklemekten başka bir şey gelmiyordu elden.

"Acele etme İbo. Bak, Tufan Abi gelecekmiş. Kendi başımıza iş yapmayalım. Olmadı, ona danışırız."

"Sen bilirsin abi. Ben hani bir an evvel..."

"Ben anlıyorum seni, dert etme oğlum. Ama sen de dinlen, biz de dinlenelim. Bir iki günle bir şey kaybetmeyiz emin ol."

İbo, "Tamam," diyerek ağzına koca bir lokma daha attı. Tüm gücünü ortaya koyup kendisine kucak açan bu insanlar için bir an önce bir şeyler yapmak istiyordu. Hayatındaki aileye en yakın şeydi bu insanlar.

"Oğlum, ben diyorum ki şu üst katı düzenleyelim. Ev küçük, rahat edemezsiniz diye endişe ediyorum," dedi Nazife Hanım.

"Ne var yukarıda Nazife Abla?"

"Tavan arası var oğlum ama çok alçak değil. Eski püskü şeyler tıklımış. Bir temizleyiversek harika olur."

"Bakalım Nazife Abla. Ne gerekiyorsa hallederiz. Bak İbo, iş çıktı gördün mü?"

"Olur, tabii abi. Benim elimden gelir tamir boya işleri falan. Mis gibi yaparım bir iki güne. Akıntı falan var mı bir kontrol edelim önce. Ondan sonra nalbura gitmek lazım..."

Tahir bir an cebindeki parayı düşündü. Üç beş kuruşla hallolur mu bilemedi. Tufan'a yeteri kadar yük olmuştu.

Bir an yüzü düştü. İrfan aklından geçenleri bir kerede okuyarak omzunu sıktı hafifçe.

"Hallolur evlat... Gölgeleme yüzünü."

Tahir açık verdiğini fark edince utanarak eğdi başını. Tam bir şeyler söyleyecekti ki çalan kapı ile odakları değişiverdi. İlgin oturduğu yerden fırladığı gibi kapıya koştu. Birkaç saniye içinde dayısına seslendi cıvıl cıvıl sesiyle.

"Tufan Amca geldi dayıcım..."

Tahir hemen ayaklandı. Kapıda duran adamı gördüğünde, "Hayırdır Tufan Abi, neden içeri gelmiyorsun?" diye sordu.

Tufan yüzünde gülümsemesiyle hayır diyerek başını salladı.

"Sonra geleceğim evlat. Önce İrfan'la İbo'yu çağır. Size göstereceğim bir şey var."

"Hayır olsun abi?"

"Sen çağır hele. Aşağıda bekliyorum."

Tahir tamam diyerek içeridekilere seslendi. Ayakkabılarını giydiği gibi merdivenlerden indi hızla. Kaldırımında duran Tufan'ın yanına vardığında üçünün de kafası karıştı. Tufan elini cebine attığı gibi geri çıkardı. Avucunda ne olduğunu göstermeden Tahir'in elini aldı ve soğuk metali bıraktı. Tahir avucuna konan anahtara bakakalırken Tufan başıyla arkasını işaret etti. Tahir arkasını döndüğünde geldiği ilk gün camlarında kara örtülerin asılı olduğu dükkâna baktı. Şimdi örtüler inmiş, camekân güneş ışığının yansımasıyla pırıl pırıl parlıyordu.

"Haydi evlat, besmeleni çek de aç bakalım ekmek teknenin kilidini. Üç kere besmele çekeceksin ama. Geçmişine, şimdine ve geleceğine..."

Tahir ne söyleyeceğini bilemeden dükkâna doğru yürümeye başladı. Anahtarı asma kilide soktu ve bir kere açtı. Kapıyı açarken ilk besmelesi döküldü dilinden.

"Bismillahirrahmanirrahim." Gözlerini kapadı. Tekrar etti fısıldayarak. Dünü, bugünü ve geleceği sanki dilinden dökülen besmele ile yeni baştan yazılıyordu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde gördükleri karşısında çocuk gibi ağlamak istedi. Bir köşede torna makinesi vardı. Hemen ardında rahat bir sedir. Diğer köşeye tam boy bir çalışma tezgâhı yerleştirilmişti. Duvar da asılı bir sürü keski aleti ve diğer bir köşede malzemelerin olduğunu tahmin ettiği kutular... Küçük ama dünyaları sığdıracığı ekmek teknesi hoş geldin diyordu sanki Tahir'e.

"Hayırlı olsun, bereketi bol olsun Usta," dedi Tufan, se-sindeki titremeyi bastıramadan. Bir insanın hayatına iz bırakmaktan daha güzel, mutluluk verici bir şey yoktu. Mutluydu Tufan. Karşısındaki yaman delikanlının gözündeki umut pırıltıları sayesinde mutluluğu katlanıyordu. Güzel adamdı Tahir, tüm bu güzel başlangıçları sonuna kadar hak etmişti. Elinden geldiğince yolundaki dikenleri ayık-layarak yürümesine yardım etmek istemişti. Rabbi onun yüzündeki gülümsemeyi ve minneti görmesini sağlamıştı ya ölse de gam yemezdi artık.

Tahir kirpiğinin ucunda asılı kalan gözyaşıyla döndü yüzünü.

"Seni karşıma çıkaran Yaradan'a çok şükür. Şu an bir ailem varsa senin sayende. Ama bu, bu çok başka. Sen bu dükkânla sadece bana değil, bütün aileme büyük bir iyilik yaptın. Ben senin hakkını nasıl öderim abi?"

Tufan yanına varıp elini omzuna koydu.

"Helal olsun aslanım... Helal olsun tüm hakkım. Senin güzel gönlün değer her şeye."

Dilem güne sinirli başlamıştı. Dün geceki konuşmaya

rağmen o hadsizin geleceğinden adı gibi emindi. Sırf bu yüzden ofisine zamanında gitmemiştir. Cüneyt denen den-
siz geldiğinde görüşmeyi kabul etmeyerek kararlılığını iyi-
ce gözüne sokacaktı. Egosu sönünce bir daha bulaşmaya
cesaret edemezdi.

"Dilem Hanım, bugün sadece Cüneyt Bey'le yapacağınız..." diyen asistanının sözünü kesti hızla.

"İptal ettik. Üstünü çiz. Büşra geldi mi?"

"Evet, Dilem Hanım."

"Tamam, çağırır mısın? Gelsin."

"Hemen efendim."

Dilem çizim masasına geçti. Önündeki çalışmaları şöyle bir kontrol etti. Hepsi tam da hayal ettiği gibiydi. Ama tespih işi bozmuştu. Kapı çalınca "Gel," diyerek seslendi.

"Huzurunuzda kabul rica etmekteyim yüce efendimiz. Bugün yine yatağınızın olmadık tarafından arzı endam etmiş olmanızdan endişeliyim zira."

Dilem kendini tutamayarak küçük bir kahkaha attı.

"Zevzek sen de."

"Hayırdır kızım, yine yüzünde deli boralar dönüp duruyor."

"Şu tespih! Sardın başıma, bir türlü çizemiyorum."

"Vazgeçelim."

"Olmaz! Sen ne zaman benim bir şeyi beceremediğimi ve vazgeçtiğimi gördün?"

"Hımm bi düşünelim." Büşra sevimli bir şekilde elini çenesine koydu ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra da oflayarak, "Gereksiz çabaya girmeme gerek yok, hiç görmedim. Ama ilkler güzeldir bebeğim," dedi.

"Saçmalama. Asla olmaz. Tespihi muhakkak çizeceğim. Ama ben çizmekte bu kadar zorlandıysam benim ekip ne yapar bilemiyorum. Önceden teklif ettiğin şu usta meselesi aklıma yattı gibi."

"Tespah ustası mı?"

"Evet. Ama ustayı bulma görevi senin şekerim. Bana ve tasarımlarıma yaraşır, işinin ehli birini bulman lazım. Yenilikçi ve vizyon sahibi olmalı aynı zamanda. Mücevher konusunda da bilgili olsun. Öyle yaşlı, kulağı duymayan, kendi kafasının dikine giden birini istemem bak, ona göre."

Büşra büyük deri kaplı berjere oturup bacak bacak üstüne attı. Gayet ciddi bir ses tonuyla, "Harvard diploması olanlarla Oxfordluları ayrı ayrı değerlendiririm şekerim. Kızım uçtun yine. Oldu olacak insan kaynaklarıyla mülakata çağırılım istersen," dedi.

"Neden olmasın?"

"Kızım senin esas endişelenmen gereken vizyon sahibi olup olmaması değil. Sen resmin bütününe bir türlü göremiyorsun."

"Neymiş o resmin bütünü, Bayan Çokbilmiş?"

"Bakalım seninle çalışmayı kabul edecekler mi? Sanki hepsi kapıda sıraya girmiş bekliyor."

"Parasıyla değil mi canım?"

"He canım he... Kabzımal çünkü karşıdaki... Sanatçıya saygı denen şeyi en iyi senin bilmen gerekirken ayarını mı bozdular senin ne yaptılar valla anlamıyorum."

"Büşra senin ayarlarını..."

"Of tamam... Bulurum birini. Sen de bir an önce tasarıma odaklan. Ustalara ne göstereceğiz de ikna edeceğiz?"

Kapı çalınca Dilem kolundaki saate baktı. Zamanı gelmişti. Asistanı yavaşça içeri girip Cüneyt Bey'in geldiğini söyleyince keyifle gülümsedi.

"Randevusuz görüşemeyeceğini ileterek gönder."

"Ama efendim..."

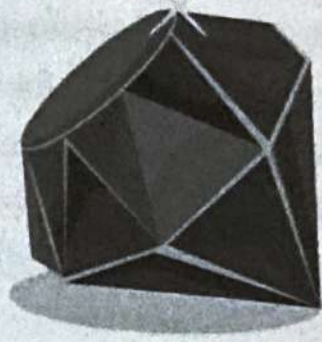
"Ne dediysem o!"

"Peki."

Dilem masasının etrafında dolanıp koltuğuna geçti. Ar-

kasına yaslanarak dışarıdan gelen seslere kulak kabarttı. Büşra "Hayırdır?" diyerek göz kırptığında dudaklarını büzerek onu susturdu. Seslerin yükselmesinden anlaşıldığı gibi istediğini elde etmişti. Cüneyt efendi oldukça sinirlenmişti. Kiminle dans ettiğini unutmak gibi bir hata yaptığına göre sonuçlarına da katlanacaktı. Dilem hiçbir erkeğe eyvallah etmemiştir bu zamana kadar. Bundan sonra da etmeye niyeti yoktu.

An gelir büyük lokmalar yağ gibi kayar giderdi boğazınızdan ama ettiğiniz büyük laflar demirden leblebi olur tıkdı nefesinizi. Kimi zaman aşkla çıkardı gerisin geri, kimi zamansa aşkla alev alır yakardı genzinizi.

DÜŞÜŞ

*İlk bakış, ilk düşüştür aşka derler. İki göz bebeği
birbirine değdiğinde kimi zaman felaketi olur
kalbin, kimi zamansa mucizesi olur kaderin.*

Tahir kaderin onun için neler çizdiğini bilmeden günlerini deviriyordu. Aylar ayları kovalamış, ekmek teknesi dediği atölyenin şanı ve yaptığı tespihlerin güzelliği dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Küçük ailesiyle birlikte hayatın paçasına tutunmuştu ve güzele dair ne varsa her birini sevdiklerinin ayaklarına sermek için didiniyordu. Gecelerce çalışıyor, gözlerinin ferini helalinden katıyordu ömürlerine. Dadaş İrfan'ın kızını görmeye gittiği günlerden birinde atölyede yalnız ama keyifle sanatını yapıyordu, dilinde inceden bir türküyle. İlgin'ı her geçen gün biraz daha gönlüne doluyor, şükrünü kıymetli kılıyordu. İbo günlerce süren ikna çabalarına yanıt vermiş ve en azından kardeşiyle görüşmeyi kabul etmişti. Memlekete gidip kardeş kokusuna kavuşunca özlemi ağır basar, ailesinin kapısına koşar diye ümit ediyordu Tahir. Mutluydu, huzurluydu.

Atölyenin arka tarafına gidip bir çay koydu kendine. Torna tezgâhına geçti. Tıpkı İrfan'a yaptığı gibi kazaz tes-

pih siparişi almıştı. Güzel bir delikanlı gelmiş, sevdiği kızın babasına hediye etmek için tespih istediğini anlatmıştı heyecanla. Tahir de olabildiğince aklında nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışmış, bazı örnekler göstererek karar vermesinde yardımcı olmuştu. Genç delikanlı istediğini bulunca da bir hafta sonra gelip alabileceğini söylemişti. Gün dolmuştu ve Tahir her seferinde olduğu gibi dizinin üzerindeki güderi bezle parlatıyordu dizdiği tespihi. Şöyle bir eline alıp tekrar baktı tespihe. İçine sinmişti. Şayet sinmemiş olsaydı asla teslim etmezdi ya yine de içi rahat etsin diye tekrar kontrol etti. Yüzünde gülümsemeyle tespihi kadife kutusuna koydu ve ince bellinin dibinde kalan son yudumu bir solukta içiverdi. Aynı anda kapının önündeki hareketlilik dikkatini çekti. Genç bir kadın camekândan içeri bakıyor, elindeki büyük çantayı sanki altın taşıyor-muş gibi sıkı sıkı tutuyordu. Bir iki tereddütlü adımdan sonra kapıya yönelip içeri girdiğinde, Tahir yavaşça ayağa kalktı. Yirmili yaşlarının ortasında olduğunu düşündüğü kadının güzel bir yüzü vardı. Ciddi kıyafetlerini gördüğünde bankacı ya da maliyeci falan olduğunu düşündü bir anlığına. Kadın çekinik adımlarla ona doğru yaklaştırmaya başlayınca, "Hoş geldiniz. Buyurun?" dedi duru bir sesle.

"Merhaba. Burası Usta'nın tespih atölyesi sanırım. Doğru mu geldim?"

"Evet, doğru geldiniz."

"Ustanızla görüşmek istiyorum mümkünse. Özel bir teklifimiz olacak kendisine."

"Ben yardımcı olayım isterseniz?" dedi Tahir açık vermeden. Merakı kamçılanmıştı.

"Ben Tahir Usta'yla görüşmek istiyorum, bir zahmet kendisini çağırırsanız? Çok vaktim yok."

Tahir kadının sesindeki ukala tınıyı alınca kim olduğunu açık etmeden devam etti konuşmaya.

"Ben de tespih ustasıyım, buyurun söyle."

"Ama ben Hakan Hanzade'nin koleksiyonundaki parçayı yapan ustayla görüşmeliyim."

"Oturun lütfen. Emin olun size yardımcı olacağım."

Genç kadın sıkılğan bir tavırla oturduğunda elindeki büyük çantayı açarak içinden yine büyükçe bir dosya çıkardı. Tahir'e uzatmadan önce elindeki kartviziti uzattı.

"Ben Özge Selin, Nakkaş şirketinin sahibi Dilem Özaltan'ın asistanıyım. Kendisi bir mücevher tasarımcısıdır. Hazırlamış olduğu koleksiyonun gözde parçası olan tespihi yapması için ustanıza teklif sunmak istiyorum." Kadın kartvizitini uzattıktan sonra dosyayı Tahir'e verdi. Tahir dosyanın kapağını açmadan kadının gözlerine dikti derin bakışlarını.

"Zamanımız kısıtlı değil ama Dilem Hanım prensipleri olan biridir. Eğer bir ayda istiyorum derse bir ayda teslim etmek zorundasınız. Ustanızın ismi koleksiyonda özellikle belirtilecek. Dosyada tasarımın yanı sıra hangi taşların kullanılması gerektiği, ne tür materyallere izin verdiğini anlatan ayrıntılı bir sunum görebilirsiniz. İnce işçilik isteyen bir tasarım olduğunu özellikle belirtmemi istedi Dilem Hanım. Tespihte kullanılacak değerli taşları size bir iki gün içinde özel bir güvenlik şirketi teslim edecek. Ben de yanlarında olacağım elbette. Şirketten biri tüm gün sizinle kalacak ve işiniz bittiğinde kalan değerli malzemeleri teslim alacak. Ayrıca burada emeğinizin karşılığı olarak bir çek mevcut." Kadın soluk almadan ardı ardına konuşurken elindeki zarfı Tahir'in önüne koyarak devam etti.

"Bunu sadece avans olarak düşünebilirsiniz. Kalanını, parçayı tamamladığınızda ve Dilem Hanım'ın onay vermesi halinde alacaksınız. Olası bir malzeme eksikliği ya da herhangi bir aksaklıkta hemen tarafımıza bilgi vermeniz

mühim. Bunun dışındaki tüm ayrıntıları dosyada bulacaksınız. Soracağınız bir şey ya da anlamadığınız bir şey var mı? Ustanız olsaydı daha iyi olurdu gerçi ama...”

Tahir içinde yükselen hiddeti bastırmaya çalışarak baktı genç kadına. Sesinin olabildiğince yumuşak çıkmasına özen göstererek masanın üzerinde duran açılmamış zarfı aldı ve genç kadına uzattı.

“Dilem Hanım eğer ustayla iş yapmak istiyorsa bizzat gelmeli ve istediklerini ona anlatmalı. Tasarımın üzerinden birlikte geçilmeli ve olabilecek yahut da olamayacaklar hakkında baştan konuşulmalı. Bilmem anlatabildim mi?” dedi lafı geveleme gereği duymadan.

Genç kadın şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerini adama dikerek bir süre sessiz kaldı.

“Nasıl yani? Dilem Hanım’ı ayağınıza mı çağırıyorsunuz?”

“Neden ki, Dilem Hanım’ın dışarı çıkmasına ya da buraya gelmesine mani olacak bir engeli mi var?”

“Ne münasebet...”

“O zaman garip bir durum yok. Dilem Hanım eğer bizimle çalışmak istiyorsa gelsin ve karşılıklı konuşarak neler yapabileceğimize bakalım. Bizim zanaatımız kabzımallığa benzemez. İsteddiği cinsi, kiloyu söyleyip parasını masaya atıp gidemez hiç kimse. Anlatabildim mi?” son cümlesi biraz sert olmuştu, farkındaydı Tahir ama yapılan hadsizliğe de tepkisiz kalacak değildi. Böyle sipariş mi verilir? Emrivaki yaparak, önüne para atarak...

Genç kadın zarfı ve dosyayı çantasına koyarak hızla ayağa kalktı.

“Çok büyük bir imkânı kaçırdınız. Ustanız duyduğunda vereceği tepki karşısında pişman olacaksınız.”

Kadın son kozunu oynarken karşısındaki kim olduğunu bilmiyor, boşa atıp tutuyordu.

"Ustam da benim gibi düşünecektir, emin olun. Size iyi günler dilerim."

Tahir sesindeki sertliği bozmadan teşekkür ederek atölyeden ayrılan genç kadının arkasından baktı bir süre. Kimdi bu Dilem Hanım, iki parmağını şaklattığında herkes hizaya mı geçiyordu ki böyle fütursuzca, adap yoksunu bir şekilde zanaat talep etmişti? Göz nuruydu bu, yaptığı her bir tespihte parmak izi vardı. Masaya parayı atıp bunu yap demekle yapılacak bir şey değildi. Ne olursa olsun zanaatına saygısızlığı kabul edemezdi. Cesareti varsa kendi gelir, usulünce anlatırdı ne istediğini. İstemezse de keyfi bilirdi. Tespih ustalarının sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu ne yazık ki. Bu bir avuç zanaatkârın ikisi İrfan ile kendisiydi zaten. Geri kalanını ikna etmek çok daha zordu çünkü hepsi yaşı yetmişlere merdiven dayamış üstatlardı. Kadın Hakan Hanzade'den bahsettiğine göre onun için yaptığı tespihi görmüşlerdi. Eğer Tahir'in, ustalığının nişanı dediği o tespih gibi bir işçilik istiyorlarsa bunu ondan başka yapabilecek biri yoktu ve buna İrfan da dâhildi. Çünkü o tespihe yaptığı iki halkalı imamenin üzerindeki Salavat-ı Şerife işlemesi üç haftasını almıştı. Püsküllerin ucuna "Allah" ve "Muhammed" lafızlarını işlemek ise dört gün sürmüştü. Hepsi öylesine muntazam ve eksiksizdi ki Hakan Bey'e teslim ederken kıyamamıştı Tahir adeta. İslami motiflere hayranlığını dile getirdiği anda aklında belirivermişti imame. Gönlündekiyle birleştirtince de tam bir şaheser çıkmıştı ortaya.

Keyfi bilir, dedi içinden Tahir. Üzerinde düşünmenin, durup durup sinir olmanın anlamı yoktu. Malzemelerin olduğu yere geçip bir iki karıştırdı. Birazdan müşterisi gelir, tespihini teslim alırdı ama onu beklerken oyalanmak fena olmayacaktı. Ne zamandır aklında Nazife Hanım'a bir namaz tespihi yapmak vardı. İçinden gelmişti. Verdiği

emeklerin karşılığı olmazdı asla ama yine de gönül almak-
tı istediği.

Hemen hurma çekirdeklerini aldı, tornaya taktı. Her bir
taneyi şekillendirirken parmaklarının ucundan minnetini
akıtıyordu. Seneler senesi Ilgın'a bakmış, emek vermiş, onu
büyütmüştü. Keyifle ve büyük bir aşkla yapacaktı tespihi.
Rabbine el açtığı her anında, her duasında yanında olacak-
tı. Hiçbir şekilde ödeyemezdi hakkını ya yine de elinden
gelen en güzel şekilde teslim edecekti teşekkürünü.

Dilem, Büşra'nın sinirden kızarmış yüzünü gördükçe
gülesi geliyordu. Nadiren sinirlenen dostunun bu halleri
komiklikten öte sevimliydi aynı zamanda.

"Sana inanamıyorum Dilem. Üç usta... Tam üç ustayı
heder ettin. Ne vardı yani birine eyvallah deseydin?"

Dilem kaşlarını çatı hafifçe.

"Saçmalama Büşra. O usta dediklerinden birisi Özge'yi
torunu zannetmiş. Ona binlerce dolarlık taş mı emanet
edilir Allah aşkına? Mardin'deki ustadan bahsetmiyorum
bile. Dinlemeye bile tenezzül etmeden gelsin istediği tespi-
hi alsın, demiş. Ne istediğimi bile anlamıyor adam. Diğer
usta da hasta olduğunu söylemiş. Ben ne yapayım?"

"Bırak ya! Bilmiyor muyum ben seni? Vizyon dedin, ta-
sarım dedin korkuttun adamları. İticipsin kızım sen."

"Yok canım, öyle mi? Hadi ben iticiyim, gönderdiğim
çekler de mi itici?"

"Hâlâ anlamıyorsun değil mi? Biz zanaat diyoruz sen
çek çük diyorsun..."

"Terbiyesiz..."

Dilem'in dudaklarından kopmak üzere olan kahkahası

çalan kapıyla yarıda kaldı. İçeri giren Özge'nin yüzündeki ifade bir garipti.

"Dilem Hanım, ben istediğiniz gibi tespih ustasının atölyesine gittim. Ama genç bir adam vardı, yamağıydı sanırım. Ona bahsettim biraz fakat nasıl desem, bir garipti adam. Sanki usta kendisiymiş gibi konuştu benimle. Atölyede başka kimse de yoktu. Sonra ayrıntıları anlatarak dosyayı verdim. Çeki verdim ama zarfı açmadan geri verdi. Sonra da..."

Özge duraklayarak derin bir nefes aldı, söyleyecekleri için cesarete ihtiyacı vardı.

"Sonrasında da dedi ki eğer çok istiyorsanız kendiniz gitmeliymişsiniz oraya. Ne istediğinizi anlatmalıymışsınız."

Dilem ağzı açık bir halde baktı karşısındaki genç kadına.

"Bizim iş kabzımallığa benzemez,' diyerek de postalandı beni."

"Ne dedi ne?"

Özge korkuyla gözlerini kırıştırdı.

"Kabzımallığa..."

Dilem sinirle oturduğu yerden fırladı ve elini kaldırarak genç kızı susturdu.

"Tamam, çıkabilirsin."

Özge tam arkasını dönmüştü ki Dilem tekrar seslendi.

"Bu çokbilmiş adamın adı neymiş?"

Genç kız bir an duraksadı. Hatırlamaya çalıştı ama başaramadı çünkü adama adını sormamıştı.

"Sormadım efendim."

"Aferin Özge..." dedi Dilem sinirle. Başıyla kapıyı işaret ettiğinde genç kadın kaçarcasına çıktı odadan. Konuşmanın başından beri sessizliğini koruyan Büşra ise Dilem'le göz göze geldiği anda patlattı kahkahayı.

"Allah be... Sonunda balta olalı kafana layık bir kayaya denk gelebildin. Eh, hak ettin ama..."

"Sen bana balta mı dedin az önce?"

"Ne deseydim şekerim, kabzımal mı?"

Büşra kahkaha atarken gözlerinden yaş geliyordu. Biraz sakinleşince dut kesilmiş Dilem'in karşısına geçip tekrar başladı konuşmaya.

"Sana ne dedim ben? Karşındakini kale al, bu adamlar ince ruhlu zanaatkârlar dedim. Kaybolmaya yüz tutmuş nadir adamlar dedim. Sense onlara birer dosyayla çek yol-ladın. Bankacı mısın kızım sen? Bu patroniçelik yaramadı sana, içindeki sanatçıyı belediye zehirledi diye endişelere gark ettim."

"Çok konuşuyorsun Büşra."

"Vallahi istediğin kadar kız canım. Ben senin yerinde olsam kalkar hemen adamın atölyesine giderdim "

"İstersen özür de dileyeyim."

"Buna mecbur değilsin tabii ama en azından onu ciddiye aldığıını göstermelisin."

Dilem sinirle elindeki kalemin kapağıyla oynamaya başladı. İçinden o haddini bilmez için yapacaklarını bir bir planlarken, "Elbette gideceğim. Hem o yamak olacak gereksiz haddini bildireceğim hem de esas ustayla görüşeceğim. Çapsızlara iş yaptırırsan böyle olur. Zaten başka usta da kalmadı," dedi.

"Ha şöyle... Ama senden rica ediyorum içindeki sanatçıya adrenalin takviyesi mi yapacaksın ne yapacaksın bil-mem, şu soğuk iş kadını maskeni çıkar."

"Aman tamam... Benzetmelerde çığır açtın yine bu gün."

"Ben de bunun ustasıyım bebek... Usta'ya saygı, lütfen yani."

Dilem sinirle kalktı oturduğu yerden. Büşra'ya laf yetiş-

tiremeyecek kadar öfke doluydu, dışarı çıktı ve asistanından adresi alarak yola koyuldu. Madem o yamak bozuntusu haddini aşan laflar etmişti, ona lafları tek tek yedirmek lazımdı.

Arabasına bindi ve elindeki adrese doğru yol aldı.

Gideceği yeri bir türlü bulamaması ve geçen dakikalar sinirlerini iyice laçkalaştırırken direksiyonu yumrukladı. Yaklaşık yirmi dakikadır aynı muhitte dönüp duruyordu. Daha önce girmediğini düşündüğü sokağa saptığında artık birine sormanın doğru olacağına karar verdi. Kenara çekti ve camı açarak dükkânın önünde oturan adama seslendi.

"Affedersiniz, buralarda bir tespih atölyesi varmış, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Tonton adam hemen ayaklanarak cama geldi.

"Sen Usta'nın atölyesini diyorsun hanım kızım, bildim ben. Bak şimdi. Düz git. İlk sağa dön, yokuşun sonuna vardığında geniş bir alan çıkacak karşına. Hemen sağ taraftaki kiremit rengi apartmanın alt katı. Orada kime sorsan gösterirler ustayı."

"Teşekkür ederim," diyerek camı kapattı Dilem ve arabayı hareket ettirdi. Adamın tarif ettiği yoldan gitti ve çok geçmeden de dediği alana vardı. Arabayı uygun gördüğü bir yere park etti ve etrafına bakındı. Kiremit rengi apartmanı gördüğünde doğru yere geldiğini anladı. Hemen indi, çantasını koluna taktı ve boynundaki şalı düzeltti. Ayakkabılarının yüksek topuklarıyla zor da olsa Arnavut kaldırımını geçerek camekânın önünde durdu ve küçük burnunu havaya dikerek kapıdan içeri girdi. Kapının hemen üzerindeki çandan çıkan tiz ses bir an ürkmesine sebep olsa da hemen toparlandı.

İlk olarak arkası dönük bir şekilde yere çömelmiş, önündeki alet çantasını karıştıran birini gördü. Altında

her tarafı kir içinde eski bir kot, üstünde ise beyaz, kolsuz bir tişört vardı. Kapıdaki çanı duymasına rağmen arkasını dönmemişti. Kendi kendine söyleniyordu.

“Arif Abi yetiş, bu alet deli çıkaracak beni. Neden bozuldu ki yine?” Tahir karşılık alamayınca terden sıırılsıklam olmuş alnını silerek ayağa kalktı ve arkasını döndü.

Camdan vuran güneş o kadar kuvvetliydi ki içerideki her kimse yüzünü seçemiyordu. Bir iki adım ilerlediğinde görüşü netleşti. Göz göze geldiklerinde Tahir karşısındaki kehribar gözlü kadının güzelliği karşısında afalladı bir anda. Dilem ise mavi ummanları önüne seren adamın gözlerini hiçe saymaya çalıştı amansızca. Geliş nedenini hatırlatırken kendine, adamın boynundan süzülen ter damlasına takıldı gözü. Âdem elmasını geçip sinesine doğru yol alırken felaketin ayak sesleri yankılandı Dilem’in içinde. Bilmediği, görmediği ve duymadığı göz kırptı ona bir köşede. Hissettiği kalp sekmesi ruhuna ilk balyozu indirdi bir kerede. Ama aldığı darbenin hızıyla eşdeğer bir şekilde mantığı giriverdi araya. Soğuk maskesini büründü tekrar.

Tahir ise ömrü hayatında gördüğü en güzel kadını doyasıya seyretmenin keyfini çıkarıyor ama acemiliğinden yüzündeki anbean farklılık gösteren duygu karnavalını fark edemiyordu. Güzeldi kadın, o kehribar rengi gözleriyle eşsizdi hatta. Ne güzel sevilirdi kim bilir böylesi bir kadın? Aklındaki tüm güzel düşünceler kehribar gözlünün dile gelmesiyle kırılıverdi bir anda.

“Ben Dilem Özaltan. Usta ile görüşmek istiyorum. Çağır hemen.”

Tahir’in kaşları çatılırken kadına doğru bir iki adım attı ama aynı anda genç kadının hızla geri çekilmesiyle durdu.

“Yaklaşma, üstün başın felaket. Ustanı çağır, onunla görüşeceğim, yamaklarla işim yok.” Bu Tahir denen usta son şansıydı. Kalbini tekleten bu adamdan mümkün oldu-

ğunca çabuk kurtulmalıydı. Ona baktıkça aklı karışıyordu zaten. Tekrar acımasızlığını ve yüksek egosunu göklere çıkardı. Ama felaketine doğru koştuğundan habersizdi. Tahir ise hayatı boyunca hiç hissetmediği ve adını bile koyamadığı bir hisle üç büyük adım attı. Kadının karşına gelip boynundaki şala geçirdi parmaklarını ve kendisine çekerek burun buruna gelmelerini sağladı. Şimdi yakından bakınca gerçekten de o gözlerle tarifi imkânsız bir güzelliği vardı kadının ama o dili yok muydu işte onu koparmak farz olmuştu. *Gel bakalım*, dedi içinden Tahir. *Gel de sana o küçük dilinden neler dökülmesi gerektiğini öğreteyim*. Kadının şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerinin keyfini sürdürdü kısacık bir an. Hızlı hızlı aldığı nefesi yüzüne vuruyordu genç adamın. Cüreti edebini aşarcasına dudaklarına yaklaştı. Sadece bir nefes ötesindeyken çevirdi başını ve kulağının hemen yanında davudi sesiyle, "Usta benim, kehribar! Eğer benimle görüşmeyi bu kadar çok istiyorsan şimdi git, adabını kaybettiğin yerden bul çıkar ve geri gel. Seni bekliyor olacağım..." dedi.

Tahir geri çekilerek tekrar gözlerine baktı kadının. Şaşkınlığı tüm vücuduna yayılmış, kaskatı kesilmişti adeta. Ne bir şey söyleyebiliyordu ne de hareket ediyordu. Tahir şalını bırakarak bir adım geri çekildi ve başıyla hafifçe selam vererek arkasını döndü.

İlk ateş düşmüştü iki deli yüreğin arasına. Düşmüştü düşmesine de çıkacak yangın en çok kimi yakacaktı, kim kül olacak, kim rüzgârda savrulacaktı?

NEFES

Nefsi nefesiyle mücadele edenin yenilgisi ağır olurdu. Ya nefesi kesilirdi ölesiye, ya da hedefi derbeder olurdu öylesine. Ama her daim acısı kendisine.

Dilemin nefsi ciğerlerini infilak ettirmeye hazırlanan nefesiyle savaşıyordu. Adamın gözlerinden koparıp almıştı gözlerini ama duyduklarını hazmetmesi kolay değildi. Adam dudaklarının ucuna kadar sokulmuş, dilinden dö-külenleri ikinci bir balyoz darbesi olarak indirmişti şişkin egosuna. Tuzla buz olmuştu Dilem adeta. Kısacık bir an sonra ise içindeki hınç gün yüzüne çıktı. Olamazdı. Haddini bilmeyen bir adam ona böyle posta koyamazdı. Arkası dönük adama bakarak fütursuzca, "Adabı sizden öğreneceğime mi inanıyorsunuz gerçekten? Bu haddi kendinizde nasıl bulabiliyorsunuz?" dedi.

Tahir hafifçe gülümseyerek önündeki kutuya uzandı. Yaptığı kazaz tespihi aldı eline. Gerisin geriye döndüğünde yanıyordu o kehribar gözler ya, yanmaya hazırdı aslında Tahir de. Elindekini havaya kaldırdı ve birkaç adımla genç kadının önüne geldi.

"Bunun ne olduğu biliyor musun?"

Dilem elindekine şöyle bir göz attı. Ucunda kazaz olan bir tespihti. Gururla bir kaşını kaldırdı ve "Elbette biliyorum. Elinizdeki bir kazaz," dedi.

"Ben sana onu sormadım?"

"Neyi sordunuz?"

"Elimdeki ne?"

Dilem keyifsizce elini uzattı. Tahir tespihi kadına uzatmak yerine taneleri avucunun içine alarak imamesini ortaya çıkardı.

"Ders bir Kehribar, tespih öyle elini her uzatanın avuçları arasına bırakılmaz. Tespih dediğin yâr gibidir. Sahibi-ne aittir. Herkes dokunursa güzelliğini yitirir."

Tahir imameyi sallayarak gözlerinden ateşler çağılayan kadının dikkatini tekrar tespihe çekti.

"Ders iki, tespihin şerefi imamesidir. Göz nurunu ölesiye akıtırısın imameye. Şereftir insanı ayakta tutan. Kaç tane çekersen çek, döner dolaşır yine imameye varırsın. Bu yüzden ben tespihi teslim etmeden üç soru sorarım karşımdakine. Hak ettiğine emin olduktan sonra teslim ederim tespihi. Aksi halde göz nurumu akıttığım, gecemi gündüzüme kattığım, ilmek ilmek işlediğim hiçbir emeğime parmak izi bırakırmam. O yüzden sen de dokunmayacaksın tespihlerime Kehribar."

Dilem sesinin güçlü çıkmasını sağlamaya çalışarak, "Benim adım Dilem, Tahir Bey," dediğinde hafifçe gülümsedi genç adam.

"Memnun oldum Kehribar."

Dilem içinden sabır çekti. "Bakın, yeteri kadar zaman kaybettim. Sizin hadsizliğiniz işi bu noktalara getirdi. Ama ben..."

"Hâlâ anlamadın. Şimdi git, söylediklerimi düşün ve öyle gel. Eğer gerçekten senin için bir tespih yapmamı istiyorsan şartları benim belirleyeceğimi de unutma. Sen

emrinde adamlar çalıştırmaya alışık olabilirsiniz ama ben o kadar küçük çaplı bir adam değilim. Benim sanatımı da öğrebileceğin bir birim yok. Sen bilirsin Kehribar. Ama şunu unutma, dönüp dolaşıp yine bana geleceksin ve ben seni bekliyor olacağım."

Tahir hafifçe başını eğerek selam verdikten sonra tezgâhının başına geçti ve ince keskiyi eline alarak daha önce başladığı fildişi imameyi işlemeye başladı. Dilem ise atölyenin ortasında öylece kalakaldı. Sinirle ayağını yere vurup tepinecekti utanmasa. Adam ondan zerre çekinmemiş, bir de üste çıkmıştı. Boynundaki şala gitti eli istemsizce. Şalı iki yana çekiştirip arkasını döndü, tam kapıdan çıkacaktı ki başını çevirdi. Adamın umman gözleriyle buluştuğu anda, "Özgüveninize hayran kaldım Tahir Bey ama bilin ki oyunun kurallarını her zaman ben koyarım ve istediğim şeyi elde etmeden de asla pes etmem," dedi.

"Göreceğiz Kehribar."

Dilem hızla atölyenin dışına attı kendini. Nasıl bir adamdı bu böyle? Birkaç dakika içinde bütün kimyasını altüst etmişti. Üstelik ukalaydı da. Usta olamayacak kadar genç görünüyordu. Büyük ihtimalle yirmili yaşlarının sonlarındaydı kendisi gibi. Nasıl oluyordu da senelerini bu işe vermiş birkaç adamın arasında geçiyordu ismi? Üstelik Hakan Hanzade'nin koleksiyonundaki parçayı yakından görme şansı elde etmişti. İşçiliğe tek kelimeyle hayran kalmıştı. Bu adam mı yapmıştı yani şimdi o şaheseri?

Sinirle arabasına atladı. Adamın söyledikleri dönüp duruyordu beyninde. Ama bir şey, ötelemeye çalıştığı bambaşka bir gerçek vardı ki hepsinin üstüne çıkıp inatla ben buradayım diyordu. Çok güzel bakıyordu adam. Öyle güzel bakıyordu ki... Dilem sinirle gazı köklerken lastiklerden çıkan ses sokağı inletti. Yol boyunca adamın gözlerini düşünmekle bu duruma sinir olmak arasında gidip geldi.

Bir ipte iki cambaz misaliydi içinde dönüp duranlar. Eline telefonu aldı. Büşra'yı aradı.

"Büşra neredesin?"

"Kutuplara gittim canım. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla son şansımızın da içine etmişsin. Senin gibi bir soğuk nevalenin sözleriyle donacağıma, kutuplarda donayım dedim."

"Bir gün o dilini münasip bir..."

"Aman tamam, anladık. Sinirlisin belli. Eve geçtim. Kop gel hemen."

"Kahve konyak hazırla Büşra."

Büşra durumun vahametini anladığında yüzünü buruşturdu. Dilem ne zaman sinirleri tepesine çıksa ve kendine hâkim olamayacak hale gelse Büşra'nın özel kahve konyak karışımını isterdi. Durum sandığından da kötüydü.

"Hoppala... Gel hadi sen. Yaparız bir şeyler," dedi.

Dilem telefonu yan koltuğa fırlatıp Büşra'nın evine doğru giderken kendi kendine söyleniyordu. Çünkü içinde avaz avaz bağırان sesi bir türlü bastıramıyordu. İnadına tekrar ediyordu ses. *Adamı önemsemesen keyfin bilir, tespih yapacak başkasını bulurum der, çıkardın*, diyordu sürekli. Ve işin kötü tarafı, haklıydı. Dilem böyle durumlarda asla baş eğen taraf olmazdı. Ama adamda bir şey vardı. Onu engelleyen, arkasını dönüp gitmesine mani olan bir şey... Ne olduğu bilmiyordu. Öğrenecek miydi? Kesinlikle. Ama öğreneceklerinin onu nereye sürükleyeceğini de ne yazık ki bilmiyordu.

Tahir malzeme kutusunu karıştırırken aradığını bulmanın hazzıyla küçük bir kahkaha attı.

"Buldum seni kehribar! " dedi kendi kendine. O ka-

dının gözleri, içerideyken Ragıp Bey'in istediği tespihten kalan ham kütleyle birebir aynıydı. Avucunun içinde sıkı taşı. Taş aynı onun gibi soğuktu. Aynı onun gibi sivriydi köşeleri ve aynı onun gibi saklı bir alev vardı içinde.

Tahir elindekini sanki kutsal bir taşmış gibi güzelce yerine koydu ve atölyeyi kapatıp eve çıktı. Üzerini değiştirdi. Yakut'a gitmek üzere yola çıktı. Kaç zaman olmuştu Tufan Bey'i görmeyeli. Kimse de yoktu hazır, evde yalnız kalıp kehribar rengi rüyalara dalmaktan iyiydi böylesi.

Yakut'a vardığında kapıdaki adamlardan biri önünü kesti. Yeniydi büyük ihtimalle. Onu daha önce hiç görmemişti.

"Kime baktınız?"

"Tufan Abi'yi görmeye geldim."

"Kim geldi diyelim?"

"Usta dersiniz."

Adam bir an bocaladı, sonrasında bekletmeden hemen kapıya yöneldi.

"Kusura bakmayın, isminizi biliyorum ama sizi tanıyamadım. Bugün kapalıyız, Tufan Bey'in özel bir misafiri var da ondan durdurdum sizi. Tekrar kusura bakmayın. Buyurun lütfen."

"Emin misin? Önemli bir görüşmesi var anlaşılan."

"Yok, siz buyurun."

"Teşekkür ederim." Tahir başıyla selam verip içeri girdiğinde tedirgindi. Uygunsuz bir ana denk gelmek istemiyordu. Ama kulağına yaylı çalgıların sesi geldiğinde rahatladı.

Salona geçtiğinde Tufan Bey'i gördü bir bakışta. Masasında iki kişi daha vardı. Yandan gördüğü saçları kızıla çalan adamı tam olarak seçemiyordu. Diğerinin de arkası dönüktü. Bir iki adım daha atmıştı ki Tufan Bey'le göz göze geldiler. Yaşlı adam hemen ayağa kalktı ve kollarını

iki yana açarak ona doğru gelmeye başladı.

"Neredesin sen evlat? Özlettin kendini."

"Sen gelemiyorsun, bari ben geleyim dedim abi," diyerek sarıldı yaşlı adama. Kulağına eğilip, "Misafirin varmış istersen sonra da gelebilirim," dedi usulca.

Tufan Bey geriye çekilip ona baktığında gözlerinde dalgalanan hüzne anlam veremedi.

"Gel, gel! Tanışmanız bu güne nasipmiş."

Tufan Bey elini omzuna koyarak masaya götürdüğünde arkası dönük olan adamla göz göze geldi. Anında kim olduğunu anlamıştı ve bir anlığına dizleri titredi. Orman gözlü adamın eli sakalını sıvazlarken bileğindeki zümrüt tespih geriye doğru kaydı. Tahir, tespihi gördüğü anda burnunun direğinin sızladığını hissetti. Oradaydı işte ilk tespihi, ilk emaneti. Devran Yaman'dı karşısındaki, namı diğer Destan...

"Bak Devran, seni Usta ile tanıştırayım. Tahir, bileğindeki tespihi yapan ustadır."

Tahir tek kelime edemeden gözlerindeki ormanın alev aldığını gördü adamın. Bir şeyler söyleyecek oldu, sesi çıkmadı.

"Hoş geldin Usta."

"Hoş buldum Devran Bey."

Tahir boş sandalyeye çöktüğünde rahat bir nefes aldı. Zira dizleri daha fazla çekmeyecekti onu. Devran bileğindeki tespihi bileğinden sıyrıp masanın üzerine koydu.

"Tespihin her daim yanımda... Babamın bileğinden aldığımda..."

"Biliyorum Devran Bey. Ben kayıpların için çok üzgünüm," dedi Tahir. Ciğeri yandı aynı anda. Biliyordu yitip giden sevdiklerinin arkasından çaresizce bakmanın ne demek olduğunu ama kendi acısı Devran Yaman'ın acısına yaklaşılamazdı bile.

"Sizi tanıştırmayı unuttum. Bilal'le de tanış Tahir."

"Kızıl Bilal değil mi?"

"Evet ama sen nerden biliyorsun benim lakabımı?"

"Bizim İbo Adanalıdır. O bahsetmişti. Senin resmini de görmüştük gazetede. İçerdeyken..."

"Şimdi ne yapıyorsun Tahir?" diyerek söze girdi Devran.

"Sağ olsun Tufan Abi bana koskocaman bir dünya kurmuş çıkıncaya kadar. Küçük bir atölyem var, bana zanaatını öğreten İrfan Abi de yanımda. Tespih yapıyoruz. Bir de yeğenim var, Ilgın'ım. Onunla da dünyam cennete dönüyor."

Devran ciğerinin köşesi sızlayarak gülümsedi.

"Kıymetini bil Usta."

"Eyvallah."

Devran Tufan Bey'in kaş göz yaptığını görünce dikkati dağıldı. Bakışlarının hedefini görmek için hafifçe döndü. Gençten bir delikanlı kapının eşiğinde onları izliyordu. Eliyle gelmesini işaret etti ona. Yanına vardığında, küçük gözüken delikanlı süklüm püklüm duruşunu hemen düzeltip omuzlarını dikleştirdi.

"Merhaba delikanlı. Sen Vural olmalısın."

"Evet. Sen de Des..." Adamın kalkan kaşı üzerine ve babasının boğazını temizlemesiyle toparladı hemen.

"Siz de Devran Bey'siniz."

"Gel bakalım, otur şöyle."

Vural mutluluktan uça da babasından izin almadan oturmazdı rakı masasına. Bakışlarını çevirip babasının iznini bekledi. Tufan Bey başıyla geç diyerek yanındaki sandalyeyi işaret etti. Karşısında İstanbul'un Destan'ı, bir yanında babası, diğer yanında da Tahir vardı. "Hoş geldin abi," dedi ağzının içinde. Sonra diğer adama baktı. Kızıl Bilal dedikleri idi bu adam. Destan'ın has adamıydı. Fed-

isi... Vural da bir gün tıpkı Kızıl Bilal gibi, babasının fedaisi olacaktı.

"Nasılsın delikanlı?"

"İyiyim."

"Tufan Abi, sende bir de kız vardı değil mi?"

"Var Devran, Mehveş'im var bir de."

"Allah bağışlasın."

"Âmin cümlemizin evlatlarını," dedi Tufan Bey ama yaptığı hatayı anlayınca yüzünü buruşturdu. Evladını yitirmiş bir babaya söylenecek en son şeyi söylemişti ağız alışkanlığıyla. Neyse ki Devran üzerinde durmamıştı bunun.

"Söyle bakalım Vural, racon nedir bilir misin?"

"Bilirim."

Devran tek kaşı havada baktı delikanlıya.

"Söyle bakalım, nedir racon?"

"Racon; namusunu, canını, namını ortaya koymak demektir."

"En önemlisini atladın delikanlı. Racon demek şeref demektir. Şerefini ortaya koyarsın. Racona saygın oldukça namın büyür. Sen sen ol, sadece şeref için racon koy ortaya ve sadece şeref için davran silahına."

Vural hayranlıkla baktı adama. Hemen ardından Tahir girdi söze.

"Bir ara atölyeye gel Vural. Tespihini yapalım artık."

"Gerçekten mi Tahir Abi?"

"Elbette. Artık zamanıdır değil mi?" dediğinde Tahir Devran'a bakmıştı.

"Bence de zamanıdır Vural. Git ve Usta'nın sorularını cevapla. Tespihini al ve geçir bükülmez bileğine. Şerefi hatırlatsın sana, sabrı hatırlatsın."

Tahir, Devran'ın bunları bilmesine şaşırıken, "İmame şereftir, değil mi Usta?" dedi Devran.

"Öyledir Devran Bey."

Devran eline kadehini aldı, dibini masaya vurduktan sonra tek bir nefeste içti ve kadehi ters çevirip masaya koydu. Vural da Tahir de neden tek nefeste içtiğini ona sormadı.

Büşra elindeki bardağı çarparcasına sehpayaya koydu.

"Ne yaptı dedin, ne?"

"Şalımı tutup kendisine çekti, dudakları dudaklarıma değecekti neredeyse. Sonra kulağıma eğildi ve 'Usta benim Kehribar,' dedi. Adabımı unuttuğum yerden bulup çıkaracak öyle gelecekmişim. Densiz!"

Büşra elini ağzına götürdü. Bir süre sessizce durdu ve iki elini de havaya kaldırıp, "Allahım! İsviçreli bilim adamları onca fonun boşa harcanmadığını kanıtladılar sonunda. Doğru bir erkek yapabilmeyi başarabildiler. İnsanlık tarihi adına ne büyük bir adım," diye bağırdı.

Dilem yanı başındaki yastığı Büşra'nın kafasına fırlattı.

"Cozuttun yine."

"Ne münasebet. Adamın dibine denk gelmişsin kızım. Sen dua et, başka türlüünü yapmamış. Adabı en güzel şekilde hatırlatmış işte."

"Manyak mısın kızım sen ya? Sanki gördün de adam gibi adam diyorsun? Ay, duyan da erkek kıtlığı var sanacak."

"Yok mu?"

"Ne yok mu?"

"Erkek kıtlığı."

"Of Büşra!"

"Tamam kızma. Hemen kendimi ciddiyete davet ediyor ve baştan alıyorum. Dilem'cim, anlaşılan bu adam işinin

ehli olduğu kadar zanaatına da son derece saygı duyan biri. Bu işi para kazanmak ya da popüler olmak için yapmıyor. Daha önce bahsettiğin ayrıntıları göz önüne alırsak, eli yüzü düzgün biri. Kurduğu cümlelerden saygısız olduğunu da söyleyemeyiz. Bence bu adam prensiplerini sana kendi üslubuyla anlatmış. Alışkın olmadığın için garipse-men normal..."

Büşra derin bir nefes alıp Dilem'in bir şeyler söylemesini bekledi. Ama istediği tepkiyi göremeyince daha fazla dayanamayarak;

"Ay, ben bu değilim. Adam seni tuş etmiş bacım. Yanarım yanarım, seninle gelmediğime yanarım. Görmek istedim şu bilimin son harikası olan adamı."

"Bir dahakine sizi gönderirim hanımefendi. Boynunuza bir şal takmayı unutmayın ama."

"Sen onu bunu boş ver de adam sana demişti?"

"Hangi konuda?"

"İsmi söylememiş ya."

"Kehribar, dedi inatla. Ben adım Dilem dedikçe o kehribar dedi. Gıcık."

"Vay be... Kehribar demek. Çok seksi..."

"Ay yok, mart ayını da geçeli çok oldu ama azmış bir kediden farksızsın şu an."

"Ne azgınlığı, hayranlık diyelim biz ona. Canım cicim dese bu kadar etkileyici olmazdı."

Dilem yüzünde hafif bir tebessümle pencereden dışarı baktı. Onun da hoşuna gitmişti adamın kendisine kehribar demesi. Ama bunu kendine bile itiraf edemiyordu. İçini kaplayan çöle damlayan tek bir damla suyun koca bir vahaya dönüşeceğinden de habersizdi. Aşk ilk can suyunu akıtmıştı topraklarına. Bundan sonra yeşerecek çiçeklerin kokusundan da dikeninden de habersizdi.

YANSIMA

*Kaderi sil baştan yazmak isteyenin mürekkebi
umut olur her zaman. Her bir kelam kalemin
ucunda şekillenir şekillenmesine de kıymeti
bilinmediği "zaman" mürekkebin uçup gitmesine
neden olur. Sadece sevgisi gerçek olanı alt edemez
"zaman" denen hain.*

Tahir en büyük düşmanı olan zamanı alt edeli çok olmuştu. Kaderinin yeni sayfasına sevgiyle yazıyordu her bir kelamını. Rabbinden dilendiği her yeni gün için şükür etmekten geri kalmadığı gibi, yol arkadaşlarıyla sevgisini büyütüyor, mürekkebinin daim kılıyordu.

Aklında dönüp duran düşünceler yüzünden İrfan'ın ona seslendiğinden bihaberdi. İrfan kaşları çatılarak yerinden kalkıp yanına vardığında elini omzuna koydu.

"Evlat?"

"Buyur abi."

"Hayırdır, düşüncelisin. Sana seslendim ama duymadın."

Tahir elindekini tezgâha bırakıp derin bir nefes aldı. Saçlarını karıştırdı. Evet, düşünceliydi. Kehribar hayatının

ortasına bomba gibi düşmüş ama iki hafta geçmesine rağmen hâlâ geri gelmemişti. Bir daha gelmeyecek korkusu ruhunun karanlık köşelerinde onu rahatsız ediyor, gelmesini istiyor olduğu gerçeği ise korkutuyordu. Her iki türlü de çıkmazda hissediyordu Tahir kendini.

"Anlat evlat," dedi İrfan. Bu kadar dalgın olduğuna göre mevzu mühimdi. *Akılla değil kalple ilgili büyük ihtimalle,* diye düşündü İrfan.

"Abi, sen yokken bir kadın geldi. Mücevher tasarımcısıymış. Yeni koleksiyonu için değerli taşlardan bir tespih yaptırmak istemiş. Ama ilk önce eline çek tutuşturduğu asistanıyla emrivaki yaparak teklif etti bunu. Ben de usulünce, tespihi kim istiyorsa gelip ne istediğini anlatmalı dedim. Bu şekilde, siparişe çalışmadığımızı söyledim."

İrfan ilginçleşen konuya daha bir odaklandı. Altından çıkacak bambaşka bir şeyler olacağının farkındaydı.

"Devam et," dedi hiçbir yorum yapmadan.

"Sonra o geldi. Ustamla görüşmek istediğini ve yamaklarla işi olmadığını söyledi. Ben neden yaptım bilmiyorum ama ona haddini bildirmek istedim. Adap yoksunu olduğu her halinden belliydi. Ona, 'Usta benim, şimdi git ve adabını bul öyle gel,' dedim. Bir süre benimle inatlaştı, ben de eninde sonunda dönüp bana geleceğini söyledim. Sonra da çıkıp gitti. Hakan Bey'e yaptığım tespihi görmüş, o yüzden bana gelmiş. Ne kim olduğumdan haberi var ne de..."

Sustu Tahir. Sürekli ötelediği kör zindanlara saklayıp yok etmek istediği geçmişini ilk kez önüne çıkacak diye ödü kopuyordu.

"Yani sen git dedin, gitti; döneceksin dedin, dönmedi diye mi bu haldesin?"

İrfan esas konuyu yaşının verdiği tecrübeyle, adeta cımbızla çekip almış ve Tahir'in önüne bırakıvermişti.

"Ben... Ondan değil..."

"Evlat, bu hanımefendinin bir adı var mı?" diye sordu. Gözlerinin içine bakıyordu özellikle. Çünkü aşkın ilk kanıtı yârin ismi dudaklardan döküldüğü anda gözlere yansır-
dı. Eğer o yansıma karşılığını diğer gözlerde bulursa *ebedi yansımaya* dönüşürdü. İşte ona *aşkın iz düşümü* denirdi ve gözler kapanıncaya kadar varlığını korurdu. Tahir'in aklındaki isim de resim de bir an bile kaybolmamıştı. İri iri açılmış bir çift kehribar rengi göz...

"Kehribar..." diye fısıldadı Tahir, sanki karşısındaymış gibi.

İrfan keyifle ardına yaslandı. Tamamdı. Tahir'in kör kuyuya attığı adıma tanıklık ediyordu o an. Sadece kısa bir süre boşlukta süzülecek, sonra da o aşk kuyusunun içinde bulacaktı kendisini. Ondan sonra avuçlarını kanata kanata, başını taşlara vura vura sevdasını haykıracaktı nefessiz kalıncaya dek. Eğer şanslıysa ve kader bu güzel gönüllü adama gülmeye karar verseyse gerçekten, sesini duyan olacak ve aşk denen o kuyuda yerini alacaktı. İşte ondan sonrasına sevdâ diyeceklerdi... Nefesleri kesilecek, birbirlerinin kalp atışını can belleyeceklerdi. Çok istiyordu İrfan; evlat bildiği gönlü güzel Tahir'in aşka düşmesini çok istiyordu.

"Kehribar demek. Güzel isim..." dedi hiç bozuntuya vermeden. Tahir verdiği açığın farkında, yüzünü buruşturdu.

"Yok... Dilem... Dilem Özaltan'mış adı."

İrfan gülümsemesini saklayarak oturduğu yerden kalktı, tezgâhının başına geçti. İşlediği fildişi imameyi eline aldı, hafifçe üfledi ve oymaya devam etti.

Tahir ise olduğu yerde kalakaldı. İrfan'ın bir şeyler söylemesini bekledi sabırla. Ona vereceği küçücük bir umut kıntısına bile razıydı. Korkularının karanlığını aydınlat-

cak o küçücük umut ışığına ihtiyacı vardı.

İrfan, Tahir'e bakmadan elindekiyle uğraştı bir süre daha. Elindeki taşın üzerindeki tozu üfleyerek, "Gelir..." dedi sadece. Ve ilk ışık yandı Tahir'in bakir gönlünde...

İbo Adana'dan eli boş dönmemiş, kardeşiyle giderdiği hasretin yarattığı mutluluğun yanına sazını da eklemişti. Gece olup da sofru toplandıktan sonra sazını eline almış ve İlgin'ı kahkahalara boğacak bir sürü şebeklik yapmış, çocuk şarkıları bile söylemişti. Keyfi yerinde olunca etrafına da mutluluk katıyordu insan. Bulaşıcıydı mutluluk denen o küçücük şey.

Gecenin ilerleyen saatlerinde İlgin yüzünde gülümsemesiyle uyuyakalınca da Nazife Hanım onu da alıp içeri geçmiş, salonun kapısını kapatarak evin erkeklerini baş başa bırakmıştı.

İbo inceden inceden vuracaktı belli ki sazın teline bu sefer. Her birinin bam teli birbirine bağlı değil miydi zaten? Dokunacaktı yürekler birbirine.

İbo çalmaya başladığında Tahir oturduğu koltuğun arkasına dayadı başını. İbo sazı eline alınca işin ustasından başlamayı seçmişti. Orhan Gencebay'ın "Dokunma" şarkısının muhteşem girişini çalarken bile içi titremişti Tahir'in.

Sonrasında ise sözler deldi geçti adeta kalbini. İbo, "Dokunma, kırma kalbimi" dedikçe korkusu alazlandı. Ömrü hayatında bilmediği, öğrenemediği kapısını çalmıştı bu yaşında. Bilmiyordu ki Tahir bir kadına nasıl yaklaşması gerektiğini, ilgisini nasıl belli etmesi gerektiğini... Bilmediği gibi öğrenmekten de ödü kopuyordu. Gönlünün kapısına sereceği kırmızı halının üzerindeki kan lekeleri kadının gitmesine sebep olur diye korkuyordu. Aşkın gölgesi dahi

düşmemiştii gönlüne daha. Tıpkı şarkıdaki gibi kırılmaktan ve bir daha asla tam olamamaktan korkuyordu. Tek başına aşkı yaşayabilir miydi bir adam? Onu da bilmiyordu. Ayaklarının varlığından bile haberdar olmayan birinin koşmaya çalışması gibiydi içinde bulunduğu durum. Ama içindeki acımasız taraf haykırarak içinde, *Bir kere görmekle kim âşık olmuş da sen olasın*, diyordu inadına, umutlarını kıra kıra. İçindeki o acımasız ses güzel gönlünü koruyordu ya aslında farkında değildi Tahir. Aşk ilk görüşte olur muydu? Hem kim tam tanımını yapabilmişti ki aşkın? Evet, İrfan kör bir kuyudan bahsetmişti bahsetmesine de her kalpte yansıması aynı olur muydu? Aşk sevgiden farklıydı, onu tahmin edebiliyordu. Ama böyle yıldırım düşercesine olamaz mıydı aşk? Olmalıydı... Aşk böyle bir şey olmalıydı. Yanıp kavrulmalıydın ilk bakışta. O kalpteki ritim değişikliğinin adı aşktı Tahir'e göre. Bilmiyordu, yaşamamıştı ama öyle olması gerektiğine inanıyordu. Kendini buna inandırmaya çalışıyordu belki de. Çünkü Tahir âşık olmadan ölmek istemiyordu. Rutubet çekmiş gönlünün duvarlarını aşkla boyamak istiyordu. Gerçek bir adam gibi hissetmek istiyordu. Çünkü zaman denen o haini her ne kadar alt etmiş de olsa, Tahir insan olarak büyümüş, olgunlaşmıştı belki ama bir erkek olarak içeri girdiği o on yedi yaşındaki delikanlıydı hâlâ. Adam gibi sevmek ve adam gibi hissetmek istiyordu Tahir. Ve bunu isteten kadının varlığını kabul etmemek inkâra girerdi.

Tahir doğruldu olduğu yerde hızla. Sandalyenin arkasında asılı duran ceketini alıp sırtına geçirdi.

"Az hava alacağım abi," dedi gözlerini kaçırarak ve attı kendini dışarı. Sığamıyordu hiçbir yere. Yürüye yürüye sahile doğru gitti. Dalgalarını acımasızca kayalıklara çarpan denize haykırmak istiyordu korkularını. Adını koyamadığı duygular yeteri kadar korkuturken bir de geçmişin isi

ciğerini yakıyor, nefesini söndürüyordu. Bir banka oturdu. Aldı karşısına kendini.

"Diyelim ki âşıksın... Açtın da kalbini... Sormaz mı sana kim-sin sen, necisin?"

"Sorar..."

"Ne diyeceksin?"

"Neysem onu..."

"Üç adam deştim, on yedimde içeri girdim. Senin o para ba-yılmaya hazır olduğun zanaatımı da içerde öğrendim mi diye-ceksin?"

"Olmaz mı?"

"Bilmem, olur mu?"

Tahir bir sorunun cevabını bulamadan bomba misali bir sürü sorunun pimini çekip göğsünden içeri sokuverdi. Bomba patlayacaktı patlamasına da kim sağ kalacak kim ölecekti bu felaketin içinde?

Dilem sinirle elindeki kalemi duvara fırlattığında Büşra içeri girmiş ve başının yanından teğet geçen kalemi fark ederek küçük bir çığlık atmıştı.

"Kim önde kuzum? Kalem savaşları volüm kaç ola ki bu?"

"Sakin Büşra! Hiç havamda değilim inan."

"Onu anladım anlamasına da... Sorun ne onu anlama-dım."

"Koleksiyondan tespihi çıkarmaya karar verdim ama onun yerine koyabileceğim hiçbir şey çizemiyorum. San-ki bir şey içimden tasarım yeteneğimi söküp aldı. Şunlara bak..." Elindeki kâğıtları Büşra'nın önüne fırlattı.

"Üçüncü sınıf çizimler bunların hepsi. Şu an Hindis-tan'a gitsen karşına çıkan ilk işporta tezgâhında bulabilir-

sin. Osmanlı teması işliyorum, çizdiklerime bak... Sanırsın *Bollywood* filmlerinde kostüm tasarımcısıyım."

"Oy, benzetmelerde beni sollamak üzeresin şu an."

"Büşra!"

"Tamam tamam... Otur şöyle."

Dilem deri koltuğa çökercesine otururken hemen önündeki sehpanın üzerine tüneyen Büşra elindeki kâğıtları omzunun üzerinden geriye doğru fırlattı.

"Önce bana tespihten neden vazgeçtiğini anlat."

"Ustamız olmadığı için olabilir mi?"

"İyi de aklı uçuşta, ilhamı grevde arkadaşım, son gittiğin usta seni geri çevirmedi ki. Sadece bazı çalışma prensipleri olduğunu söyledi. Bak farkındaysan adamın diğer hiçbir ultra çekici özelliğinden bahsetmiyor, tüm ciddiyetimi koruyarak konuyu ele alıyorum."

Dilem gözlerini devirdi.

"Hiç bana gözlerini devirme. Hem sen değil misin vizyon sahibi, genç, ne istediğimi anlayacak bir usta istiyorum, koleksiyonumda adı geçecek, beni temsil edecek, diyen. Al işte. Adam sana prensip sahibiyim, zanaatıma saygım sonsuz, gelersen neler yapacağımıza birlikte karar verebilir ve en iyisini ortaya çıkarırız, dedi." Büşra ona sinirle bakan arkadaşının haline gülmeden edemedi.

"Tamam, tam olarak bu cümleleri kurmamış olabilir ama ana fikir bu."

"Büşra, adam ukala, kendini beğenmiş, ben ne dersem o diyen biri."

"Ay dur ben tanıyorum bunu. Hatırlar mısın benim de böyle bir dostum vardı. Ukala, kuralları kendi belirleyen, kendini beğenmiş. Uzun zamandır halini hatırını sormuyorum. Dilem, kuzum, nasılsın bebeğim? Sıhhattesin inşallah..."

Dilem sinirle yerinden kalktığında Büşra hızla uzanıp

kolundan çekerek gerisin geriye oturttu.

"Ne oldu güzelim, gerçekler mi acıttı? Diğer adamlar gibi sana salya akıtıp beyni pekmeze dönmedi diye mi kızgınsın bu kadar. Kendine gel Dilem! Adam işinin ehli ve haklı olarak, hak ettiği saygıyı görmek istiyor senden. Git ve şu seneler önce seni hayatımın ortasına koymama, dost, kardeş bellememe sebep olan gerçek karakterini ve tasarımcı ruhunu ortaya çıkar. Kariyerinin dönüm noktası olacak bu iş, hâlâ farkında değilsin. Nedir bu inat, anlamadım ki?"

Dilem başını ellerinin arasına aldı. Büşra'nın haklı olduğunu biliyordu. Evet, adamın işine duyduğu saygı her halinden belliydi. Dilem de öyleydi. Birçok açıdan birbirlerine benziyorlardı. Tespih işin bahanesiydi. Dilem kendine güvenmiyordu. Çünkü seneler sonra ilk kez bir adam dikkatini çekmişti. Üstelik öylesine gizemli ve keşfedilmeyi bekler bir hali vardı ki Dilem amacından sapmaktan korkuyordu. Tek isteği koleksiyonunun ana parçasını kursuz yapabilecek bir ustayla çalışmakken, adamın gizli koridorlarını keşfe çıkacağından endişeliydi. Çünkü bilinmeyen her zaman çekici olardı. Dilem yakışıklı, zengin, entelektüel adamlara alışkındı. Bunların hepsi aynı torna tezgâhında şekillenmiş birer tespih tanesi gibi birbirinin aynıydı. Ama bu adam... İşte o konuda çaresizce merak içindeydi. Çünkü gördüğü, görmeye alıştığı ve gördükçe uzaklaştığı hiçbir adama benzemiyordu.

Büşra suskun kalan dostuna baktı endişeyle. "Bana tek sorunun tespih olduğunu söyle lütfen," dedi gelecek olan cevaba kendini hazırlarcasına temkinli.

Dilem tüm sırlarını bilen tek dostuna baktı kendisini saklamadan.

"Adam çok güzel bakıyor Büşra... Öyle güzel bakıyor ki..."

Her iki kalpte ebedi yansımanın ilk işreti belirirken, kalem usul usul yazmaya başladı kader defterine. "Ey aşk... Dilimden döküldü ismin, hazırım senden gelecek olana..."

AYYILDIZ

*Hayal kurmak en büyük özgürlüktü insan için.
Hayalleri bitmeyen nefesi tükenmezdi. Ama
hayallerini kaybedenin nefesi emanetti.*

Dilem hayal kurmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Çocukken bile her istediğini elde etmiş birinin hayal kurmasına gerek olmazdı. Bilmiyordu Dilem hayal kurmanın verdiği o inanılmaz özgürlük hissini. Ta ki o geceye kadar. Yatağında dönüp dururken aklında sadece Tahir vardı. Ona yaklaştığında artan kalp ritmini düşününce bile aynı ritimle karşılık veriyordu. Nefesini yüzünde hissettiği an daha önce hiç hissetmediği ve ne olduğunu bilmediği bir hisle sarmalanmıştı. Dudakları sadece birkaç santim uzaklıktayken gözlerine bakmıştı. *Ya öpseydi*, diye düşündükçe alev alıyordu adeta.

Gözlerini geceye dikti. Karanlık bile ışıltılar barındırıyordu içinde. Sanki elini uzatsa dokunamadığı ama dokunmayı hayal ettiği tene kavuşacaktı. Sıkıntı içinde kalkıp yatağın içinde oturdu. Hem kendi kendine kızıyor hem de kimsenin bilmediği toprakları keşfetmeye hazırlanan bir kâşif gibi heyecanlı hissediyordu. Ve bu zıt iki duygunun çarpışması sonucunda minik minik depremler oluyordu içinde.

Yataktan kalkıp balkona çıktı. Derin bir nefes çekti içine. Gözlerini kapattı ve zihninde oluşan tek şeyin adamın güzel bakışları olduğunu tekrar idrak etti. Bu, vereceği büyük kararın ilk işaretiydi. Ne olursa olsun yarın gidecek ve Tahir denen adamla tekrar konuşacaktı. Onun tüm şartlarını kabul edecek değildi elbette. Bu doğasına aykırıydı. Ama bu yaşında ona ilk hayalini hediye ederek özgürlüğün yolunu açan adamı da görmezden gelmeyecekti. *Tahir*, dedi fısıldayarak. *Yarın görüşeceğiz, güzel bakan adam...*

Dilem sabaha kavuşmanın heyecanı ile tekrar yatağına döndü ve kısa sürede uykuya daldı. Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açtığı anda heyecanı bir dirhem bile kaybolmamıştı. Yatağından fırladığı gibi duşa girdi. Taze hissediyordu kendini. Ruhu gibi bedenini de tazeleme isteği duyarak özenle hazırlandı. Abartısız ve kendi gibi olmak istiyordu. Bu yüzden onu ilk gördüğü gün gibi basit bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydi. Boynuna uçlarında el işi iğne oyaları olan bir şal taktı. Hafize Hanım kendi elleriyle yapmıştı bunu ve Dilem bu gibi şeylere çok kıymet verirdi. O yüzden moda olup olmaması umurunda bile değildi. Saçlarını yarım topladı ve çok hafif bir makyaj yaptı. Son kez aynada kendini kontrol ettikten sonra hazır olduğuna ikna olarak odasından çıktı. Aşağıya indiğinde alışılmışın dışında herkesin kahvaltı sofrasında olduğunu gördü. Hafifçe gülümseyerek "Günaydın," dedi ve Ozan'ı yanağından öptükten sonra yanına oturdu.

"Sen kimsin ve ablama ne yaptın?" dedi Ozan, ablasının ışıltılı ve güler yüzlü halinin şaşkınlığıyla.

"O ne demek Ozan?"

"Her sabah çelik prenses olarak teşrif edersin buralara ama bu sabah pamuk prenses gibisin..."

"Bu zevzekliğini önümüzdeki ay Chevrolet için yazacağım çekten önce hatırlat bana, olur mu?"

"Valla sen hep böyle olacaksan arabadan vazgeçer bisiklete binerim."

Dilem istemsizce yüzünü buruşturdu. Gerçekten o kadar suratsız mıydı acaba?

Halis Bey saklama gereği duymadan kahkaha atarken Suna Hanım ise konuya ilgisiz bir şekilde elindeki telefonu kurcalıyordu.

"Ozan'a hak vermemek elde değil Dilem. Hayırdır kızım? Bilmediğimiz bir şey mi var? Başında kavak yelleri olan liseli âşıklar gibisin."

Dilem'in anlık şaşkınlığı ve sessizliği adeta bir bomba gibi masanın ortasına düşüverdi. Suna Hanım elindeki telefonu kenara koyup gözlerini kızına diktiğinde kimse tek kelime etmeden ona bakmaya başladı. Dilem, *Bu kadar mı belli oluyor?* diye geçirdi içinden ve daha adını koyamadığı bu durumu açık etmemesi gerektiğini düşünerek hemen o soğuk, küstah maskesini yüzüne geçirdi.

"Benden bu kadar bıktığınızı bilseydim, sofraya gelip tadınızı kaçırmazdım. Gece iyi bir uyku çektiğim için sabah keyifli uyanmıştım. Fakat keyfimin yerinde kavak yelleri esiyor şimdi," dedi tek kaşı havada, babasına bakarak.

"Kızım, neden sinirleniyorsun hemen?"

"Bu gereksiz sohbete devam etmek isterdim ama işlerim var. Bu akşam beni beklemeyin, Büşra'da kalacağım. Afiyet olsun size," diyerek masadan kalktı. Halis Bey bir şeyler söylemek istese de Dilem hızla terk etmişti masayı. Aralarındaki mesafeyi bir türlü aşamıyor ve nerede yanlış yaptıklarını iyi biliyordu. Karısı içinde bulundukları cemi-yete çok düşküdü ve şekilci tavrı Dilem'le arasının hep soğuk olmasına sebep olmuştu. Halis Bey işlerinin yoğunluğundan yeteri kadar kızıyla ilgilenememiş ve bundan hep rahatsızlık duymuştu. Önceleri bazen birlikte at binmeye giderlerdi. Ama seneler sonra Dilem'in at binmekten

nefret ettiğini öğrenmiş ve bir daha bunu teklif edememişti. Kızını tanıyordu. Küstah, kendini beğenmiş tavrı aslında ruhuna ait değildi. Bir tür zırh gibiydi bu Dilem için. Yalnız bırakılmış genç bir kızın kendince aldığı bir önlemdi. *Keşke*, diye geçirdi içinden ama keşke demenin ne kadar anlamsız olduğunu da çok iyi biliyordu. Elinden kayıp giden biricik kızını geri kazanmak için bir şeyler yapması gerektiğinin farkında, kahvesinden bir yudum aldı. Bir şeyler yapacaktı. Yaradan'ın onlara ne kadar ömür biçtiğini bilmiyordu madem, geç kaldım nasılsa diyerek kalan günlerini heba etmeyecekti.

Dilem içindekileri açık etmediği için memnun bir şekilde hızla arabasına atladı ve Usta'nın atölyesinin doğru yola çıktı. İçindeki heyecan kısmen sönmüştü. Karakterine ters bir ruh hali içindeydi iki gündür ve az önce ailesiyle yaşadığı küçük kriz de sanki bunu yüzüne vurmuştu. İçindeki isyankâr kadına o kadar alışmıştı ki tozpembe duygu selini bile anında bertaraf etme içgüdüğü devreye giriyordu. Akli ruhundan bağımsız hareket ediyor ve hükümdarlığını gözüne gözüne sokuyordu.

İçindeki keşmekeş sürerken Usta'nın mahallesine vardı. Arabasını park ettikten sonra aynada kendini şöyle bir kontrol etti. Hazır olduğunu düşündüğü anda inerek atölyeye doğru ilerledi. İçeri girerken kalbi boğazında atıyordu adeta. Ama gözleri yabancı bir çift gözle karşılandığında heyecanı buza döndü.

"Buyurun, nasıl yardım edebilirim size?"

Orta yaşlı adam burnunun ucundaki gözlüğünün üzerinden ona bakıyordu. Yaşadığı hayal kırıklığının etkisiyle kaşları çatıldı. Birkaç saniye öylece baktı karşısındaki adama. Sonrasında atölyenin içini gözleriyle taradı. Neredeydi bu adam? Başka zaman olsa istediğini elde edememenin irsiyle tek kelime söylemeden çıkıp giderdi ama gidemi-

yordu Dilem. Tam ona merakla bakan adama bir şeyler söyleyecekti ki arkasından gelen sesle yüreği hopladı.

"Hoş geldin Kehribar..."

Dilem arkasını dönmeden gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Adamın sesinde öyle bir tını vardı ki sanki yeryüzündeki bütün güzel anlamları o tek kelimeye yüklemişti.

Dilem gözleri yerde arkasını döndü ve yavaş yavaş başını kaldırdı. Bakışları buluştuğunda ise yanılmadığını bir kez daha anladı; adam çok güzel bakıyordu. Hafifçe gülümsüyor, gözlerinin kenarında ince ince çizgiler oluşuyordu. Sol yanağındaki gamze derin olmasa da belli ediyordu kendini. Hafif kirli sakalı, kulaklarının arkasına iştirdiği saçlarıyla doğal ama inanılmaz çekici görünüyordu. Ona sonsuz gibi gelen sessizlik boyunca adamın bütün iyi taraflarını içine hapsetti Dilem. Sonrasında ise o halde durmanın garipliğini fark ederek, "Hoş buldum Usta..." dedi.

Seneler senesi ismini unutturan lakabı Tahir'in kulağına ilk kez farklı geldi. Gülümsemesi biraz daha genişledi. Başını hafifçe eğdi.

"Seni İrfan Usta'yla tanıştırayım. Yani benim ustamla..." dedi.

Dilem arkasını dönerek onları huzur dolu bir sükûnetle izleyen adama baktı.

"Merhaba İrfan Bey, Ben Dilem Özaltan."

"Hoş geldiniz, Dilem Hanım. Böyle buyurun lütfen, ayakta kaldınız."

"Teşekkür ederim."

Dilem, yaşlı adamın eliyle işaret ettiği sandalyeye oturdu. Arkasındaki adamın varlığı ensesinin ürpermesine neden oluyordu. Tahir İrfan'la göz göze geldikten sonra hemen boğazını temizledi ve tezgâhına geçti. İrfan ise

elinden geldiğince konudan habersiz gözükmeye çalışarak söze girdi.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz Dilem Hanım?"

Dilem ilk kez isminin yanındaki *hanım* sözcüğünden rahatsız oldu.

"Dilem deyin lütfen."

"Nasıl isterseniz."

"Ben önceki gelişimde Tahir Bey'le..."

"Usta... Kehribar. Sadece Usta."

Dilem bakışlarını Tahir'e çevirirken nefessiz kaldığını hissetti, küçük mekân üstüne üstüne geliyordu sanki. Tekrar derin bir nefes alarak devam etti.

"Daha önceki gelişimde Usta'yla tam olarak bir uzlaşmaya varamadık. Bu yüzden tekrar gelmek istedim. Bir orta yol bulabileceğimize inanıyorum," diyen Dilem, bakışlarını Tahir'e çevirdi. Bir tepki bekliyordu.

Tahir eline küçük keskiyi alarak tezgâhın üzerinde duran imameyi işlemeye başladı. Bir süre sessiz durduktan sonra bakışlarını kaldırdı ve gamzesini göstererek küçücük gülümsedikten sonra, "Yanıma gel lütfen..." dedi. Dilem kısa süren şaşkınlığını hemen üzerinden attı ve tezgâhın yanına geçti. Tahir'in hafifçe yana kayarak oturması için yer açtı. Dilem, Tahir'in yanına otururken o kadar yakınındaymış gibi hissediyordu ki artan kalp atışlarını duymasından endişelendi bir an. Tahir elindeki imameyi oyarken bir yandan da hafifçe üfleyerek biriken tozu savuruyordu.

"Bak, bu Oltu taşı. Kolay şekillenir ama aynı zamanda çok dikkat gerektirir. Parmaklarının ucundaki hâkimiyetini birazcık kaybedersen resmetmek istediğin şekil bir anda toza dönüşür. Geri dönüşü var mıdır? Elbette vardır. Ama deseninde değişiklik yapman gerekir. Değişime açık olmalısın. Zihnindeki olmadı diye vazgeçemezsin. Önceliğine karar vermek zorundasın; ya desen eksiksiz olacak ya da

taş ziyan olacak. Seçim Usta'nın... Senin seçimin ne Kehribar?"

Dilem kirpiğini bile kıpırdatmadan baktı masmavi gözlere. Derin birer okyanus gibi içine çekilirken söylediklerinin altındaki esas gerçekliği fark etti.

"Hiçbir şeyin ziyan olmasına izin vermem ben."

Tahir elindeki taşı tekrar üfledi.

"O zaman anlaştık Kehribar. Şimdi seninle ilk iş olarak imameleri inceleyeceğiz. Çünkü taneleri ne kadar parlak ya da ne kadar kıymetli olursa olsun esas dikkat çekecek olan kısım imame. İmameyi öğrendiğin zaman ruhundakini kâğıda tam olarak yansıtabileceksin."

Dilem akli karışık bir şekilde kaşlarını çattı.

"Anlamadım?"

"Neyi anlamadın Kehribar?"

"Kâğıda yansıtacaksın dedin ya onu anlamadım. Benim çizimim hazır zaten..."

"Anlamamışsın..."

Tahir elindekini bırakarak ayağa kalktı ve malzemele-
rin olduğu kutuyu eline alıp tezgâha boca etti. İrili ufaklı,
farklı türlerde bir sürü tane etrafa saçıldı.

"Ne görüyorsun?"

"Bir sürü tespih boncuğu..."

Tahir'in sert ifadesini görünce telaşla, "Yanılıyor mu-
yum? Anlayamadım..." dedi, başını İrfan'a çevirerek.

İrfan'ın sessizliği o anda sona ererken oturduğu yerden
kalktı ve karşılarna geldi.

"Bu gördüğün yığının içinde safir, zümrüt, siyah inci,
fildişi, turkuaz ve kehribar taneler var. İmamesi olmadan
her biri sana basit birer boncuk gibi gözükür. Çünkü ima-
medir taşı taş yapan. İmamedir tespihi tespih yapan. Şimdi
anladın mı?"

Dilem şaşkınlıkla baktı karşısındaki adama.

"Yani taşın değeri önemli değil, mühim olan imamesi öyle mi?"

"Aynen öyle Kehribar," dedi Tahir fısıltı halinde.

"Ama ben de tasarladığım tespihin imamesini özenle ve ayrıntılı çizmiştim. Hem tasarımıma bakmadın bile. Görmeden nasıl uygun olmadığına karar verdin?" Dilem ani bir refleksle savunmaya geçerken Tahir tezgâhın üzerinde duran elini tuttu aniden. Dilem parmaklarının ucundan kalbine değdiğini hissetti bir anda. Şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle karşısındakine bakarken avucunun içinde soğuk bir şey hissetti. Parmakları sıkı sıkı kapatılırken, "Elini açma!" dedi Tahir sertçe. Ayağa kalktığı anda Dilem şaşkınlıktan ona bakamıyordu bile. Sadece avucunun içindeki soğukluğa odaklanmış, sessizliğini koruyordu. Bir anda gözlerinin üzerine kapanan karartıyla yerinde sıçradı.

"Sakin ol Kehribar. Şimdi avucunu aç ve parmaklarınla hisset. Üzerindeki kabartıların ne olduğunu bulmaya çalış."

Dilem yavaşça avucunu açıp parçayı eline aldı. Parmaklarını üzerinde gezdirdi. Evet, kabartılar vardı ama desenleri algılayamıyordu. Sinirle nefesini verdi. Pes etmeye niyeti yoktu. Tekrar tekrar denedi. Bir yıldız deseni algılamıştı. Hemen yanındakinin hilal olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

"Bir ay ve yıldız var," dedi gururla.

"Peki başka? Dikkatini ver Kehribar. İçgüdülerini kullan. Başka ne var?"

Dilem küçük parçanın üzerine daha ne işlenmiş olabileceğini düşündü. Tekrar gezdirdi parmaklarını. Farklı açılarda başka kabartılar vardı ama ne olduğunu bir türlü çözememişti. Gözlerindeki bağ çözülürken kaşları çatıldı. Bulamamıştı ne olduğunu. Elindekine baktı hızla. Ay yıldızın yanında "TYI" yazıyordu.

"İyi mi?"

"İyi değil, 'İYİ'... Osmanlı'nın kurulduğu Oğuzların Kayı Boyu'nu temsil eder." Kırmızı kütlenin üzerindeki kabartılar o kadar kusursuz bir nizamdaydı ki hayranlığı baskın geldi.

"Nasıl bu kadar kusursuz görünebilir?"

"Bu işlemeyi gözü kapalı hissedebildin. En azından ay yıldızı. Yakut kütleden yontuldu. Ay yıldız ve İYİ... Ucuna tek bir püskül takılacak. O da gümüş bir imza..."

"Atatürk," dedi Dilem hiç tereddüt etmeden.

"Evet. Gördün mü? İçgüdülerin sana doğruyu göstermeye başladı. Her tespihin bir hikâyesi vardır. Bu tespihi sipariş eden Kartal Bey, eski bir subay. Yıllar yılı kendisini ülkesine adanmış ve ülkesi için cesurca çarpışmış biri. Tespihi sipariş ederken hikâyesini anlattı biraz. Dinlerken daha aklımda hemen şekillenmişti. Şimdi tüm parçaları hazır. Sadece dizilmeyi bekliyor. Yarın da teslim almaya gelecek Kartal Bey ve ben üç soru sorup tespihini teslim edeceğim."

"Üç soru mu? Ne ki onlar?"

"Yavaş yavaş, Kehribar. Çok acelecisin. Ona da sıra gelecek."

"Bütün tespihlerin belli bir konsept içeriyor yani öyle mi?"

"Hepsinin bir hikâyesi var. Tespih bir tek zümreye ait değildir Kehribar. Tespih sahibinin yansımasıdır, kartvizitidir. Bir tespih ustası karşısındaki anlatmasa da ona yaraşan tespihi yapabiliyorsa gerçekten usta demektir. Etrafında gördüğün tezgâhlardaki tespihlerden bahsetmiyorum. Ben kişiye özel tespih yapıyorum. Üretici değilim, zanaatkârım. Yaptığım bütün tespihlerin bir anlamı vardır."

Dilem şaşkınlıkla dinledi karşısındaki adamı. Öyle derin anlamlardan bahsediyordu ki bir an kendisinden utan-

dı. Onu ilk gördüğünde üstü başı yüzünden kendisine yaklaşmamasını söylemişti. Şimdi yanı başında duran aynı adam ona zanaatının felsefesini anlatıyordu. Önyargılı olmanın acımasızlığını ilk kez fark etti Dilem. Ne zehirli bir durumdu önyargı. İnsanın gözüne perde indiriyor, ardında saklı kalan güzellikleri ona yok saydırıyordu.

"Şimdi, yarın ilk iş önceden yaptığım imameleri inceleyeceğiz seninle. Ondan sonra sen koleksiyondaki diğer tüm parçaları bana göstereceksin ve doğru tespihi yapmak için ilk adımı atacağız."

"Nasıl yapacağız?"

"Sen bana kendini anlatacaksın Kehribar. Ben de sana yaraşan tespihin imamesinin nasıl olması gerektiğini anlayacağım."

Dilem, dilinin ucuna gelen bütün kelimelerin buhar olup uçtuğunu hissetti. O an maviliklerini kendi kehribarları ile çarpıştıran adamın cümlesinin içindeki kelimelerde kayboldu. *Anlat, diyordu adam... Kendini anlat...* Ama Dilem daha önce kendini anlatmak zorunda kalmadığı gibi, birinin gerçek Dilem'i öğrenmek istediğini bu kadar net dile getirdiğine de tanık olmamıştı. Korkusuzdu adam. Öyle gereksiz yapmacık hallere gerek duymadan, net bir şekilde, korkmadan, *anlat* demişti... *İçindeki gizemi anlat, ruhunu anlat, korkularını...* Bilmek istiyorum, demişti aynı zamanda. *Seni görmek istiyorum, diyordu. Geç karşıma, dök ruhunu tezgâha, diyordu adam. Anlat, diyordu...* Ve ilk kez ruhunu kendine de karşısındakine de anlatacaktı Kehribar.

MENZİLİ AŞK

Hayat upuzun bir yolculuğa benzerdi. Kimi zaman dikenli yollarda tabanlarını kanata kanata giderdi insan, kimi zaman bulutların üzerinde hülyalara dala dala. Ama asıl mühim olan, yolun nereye varacağıydı. Menzili aşk olanın yolu ateşten olurdu. Eğer bekleyen bir yâr varsa, her adımda ateşle yansa da insan dayanırdı.

Menzili belli değildi Tahir'in. Nereye gideceğini ve onu bekleyen biri olup olmayacağını bilmiyordu. Tek bildiği ve tek beklediği, yeni doğan günle birlikte kapısından içeri girecek olandı. Kehribar rengi bir umut vadetmişti kadın ona. Birlikte geçirecekleri dakikalar bile hediye misaliydi. Hiçbir beklentisi yoktu. Sadece şimdiye odaklanmıştı Tahir. Şimdiydi tek gerçeği ve tek dayanağı.

Malzemelerin arasında kendi kendine yaptığı imame-leri bulup çıkardı. Kadife kutuların olduğu yere yönelerek tamamlanmış tespihleri buldu ve aralarından bir iki tane-
sini seçti. Bir an eli siyah kutuya gitti. İçinden gelen onu göstermekti. En kıymetli tespihini. Kimselere göstermediğini. Kendi için yaptığı tespihi. Siyah akikten işlemişti onu.

İmamesinde hiçbir işleme yoktu. Sadece ucunda üç tane püskül vardı ve üçünün ucunda da farklı taneler sallanıyordu. Biri turkuazdı, ablasının ve İlgın'ın gözleri gibi; biri gri kuvarstı, İrfan'ın gözleri gibi... Sonuncusu da ömrüne ortak olmuş tüm güzel adamları temsil eden bir inci idi. Kader, bu üç püskülün yanına bir de kehribar tane eklemeyi nasip eder miydi, bilmiyordu. Ama gönlünün uçurumlarında küçük bir çiçek filizleniyordu sessizce. Bunu henüz Tahir bile bilmiyordu.

Siyah kutuyu yerine bırakıp diğerlerini tezgâha koydu. Kendi tespihini, kendi hikâyesini masaya sermeyecekti şimdilik. Önceliği Kehribar'ın hikâyesiydi. Bir anda aklına gelenle kütlelerin olduğu kutuya yöneldi. Kehribar parçayı aldı, avuçlarının arasında tuttu bir süre. Daha sonra kendi tespihinin olduğu kadife kutuya koydu. *Bir ümit*, dedi içinden ve ışıkları söndürerek evine çıktı. Geç saate kadar çalışmıştı. İşin gerçeği, İrfan'dan kaçmıştı. Dilem gittiğinden beri öyle bakıyordu ki sanki gözlerinde içindkileri yansıtan bir ayna vardı da ne var ne yoksa tek tek okuyabiliyordu. Tahir, İrfan'ın fark ettiklerini önüne dökmemesinden korkuyor ve kendisini buna hazır hissetmiyordu. Bu yüzden de yemekten sonra işim var deyip atölyeye kaçmıştı. Saat epey geçti. Nasılsa uyumuşlardır diyerek eve çıktı ama umduğu gibi olmamıştı. İrfan salonda oturmuş onu bekliyordu.

"Çok yoruldun be evlat," dedi İrfan, Tahir'i görür görmez.

"Olsun be abi... İçimden geliyor."

"Ne mutlu bana. Aşkla yapıyor olduğunu görmek çok kıymetli benim için."

"Allah razı olsun."

"Gel bakalım yanıma, yatmadan laflayalım seninle azıcık."

Tahir *eyvah*, diye geçirdi içinden. Tüm gün kaçtığı şey, günün sonunda yakalayivermişti onu. Ürkek gözükmemeye çalışarak adımlarını attı ve yanına oturdu. Gözlerinin içine bakıyordu İrfan inatla. Ama Tahir'in bilmediği, İrfan'ın aklındakilerin bambaşka olduğuydu. İrfan Dilem'le ilgili konuşmayacaktı. İki gün sonra Tahir'in ablası Pınar'ın ölüm yıldönümüydü. Nazife Hanım'la yemekten sonra konuşmuşlardı. Helva kavurup Kuran okutalım demişlerdi ama aynı gün Ilgın'ın doğum günüydü. Nasıl yapacaklarını, çocuk yüreği acıtmadan o günü nasıl planlayacaklarını bilememişlerdi. Tahir atölyede olduğu için planlarından haberi yoktu. Onu konuşmaktı niyeti. Ama Tahir'in gönlünde uçuşan serçelerin cıvıltısı gerçeklerin sesini bastırıyordu.

"Nazife Hanım'la sana sormadan bir plan yaptık evlat. Senin de bir fikrini alalım dedim."

Tahir bir an rahatlayarak arkasına yaslandı.

"Elbette abi, hayırdır?" diye sorduğunda İrfan gözlerini kaçırdı istemsizce. Tarihten haberi yoktu anlaşılan.

"Tahir, Pınar'ın senesi iki gün sonra... Hani sen de uygundur dersin Kuran okutalım, helva dağıtalım diyoruz. Ama..."

Tahir bir an gözlerinin karardığını hissetti. Hayat işte, nasıl da kendi seliyle sürüklüyordu insanı. Geride kalan viraneleri unutturuyordu. Akıntıya teslim ediyordu insan kendini. Hayatındaki en büyük acısını, en büyük özlemini nasıl unutturdu? Nasıl hayatın pembe beyaz sisinde aklının kaybolmasına izin verirdi?

"Ben nasıl da unuttum!" dedi hırsla. Çok kızgındı. O gece ablasını kaybetmişti, evet ama aynı gece elleri kana bulanmıştı. Ömrünün dönüm noktasıydı o gece.

"Evlat, unuttur insan, takma kafana."

"Olmaz abi. Ben unutmamalıyım, unutamam..."

"Bizler hatırlatmak için buradayız Tahir. Unutulur emin ol. Bu konuya takılma lütfen. Asıl konu başka."

Tahir kaşlarını çatarak baktı karşısındaki çınara.

"Aynı gün Ilgın'ın doğum günü, onu atlamak olmaz. Ama yüreğini acıtmadan bu işi nasıl yapacağız, onu bulamadık."

Tahir ikinci darbeyle sarsıldı adeta. Hırsıyla yerinden kalkıp odanın içinde dolaştığında sinirliydi kendi kendine. Hem de ölesiye... *Kendine gel adam*, dedi hırsıyla içinde bir ses. *Önceliklerini unutuyorsun adam, pembe düşlere koşuyorsun. Kendine gel...*

"Ah be abi, ben ne ara böyle..." diye başladı ama cümlesini tamamlayamadı Tahir. Yardım dilenircesine baktı baba bildiğine.

"Tahir'im, yorgunsun. Bak, saat kaç oldu, ne zamandır çalışıyorsun. Ben de hata, gece gece söyledim, sabahı bekleyemedim. Hadi git yat. Yarın konuşur hallederiz. Allah rahatlık versin."

"Nasıl girsin uyku gözüme be abi..."

İrfan sinirle uzanıp kolundan tuttu ve yanına oturttu Tahir'i.

"Beni iyi dinle! Aklından geçenleri de gönlünden geçenleri de biliyorum. Hâlâ emekleyen bir bebek gibisin. O mahpus kapısının önünde özgürlüğüne doğdun sen. Küçüksün daha. O yüzden babandan sana ilk ders: Neden uyumaya hazırlanan birine 'Allah rahatlık versin?' denir biliyor musun?"

Tahir şaşkınca, "İyi uykular anlamında denir," dedi.

"Hayır! Allah rahatlık versin demek, vicdanın sussun, uykun haram olmasın demektir. Tövbeni et, gözünü kapa, sanki yarın gözlerini açmayacakmışsın gibi her gece vicdanını temizle demektir. Rabbine sığın, o seni affeder, vicdanın da pür pak olur demektir. Anladın mı? Hepsini, tüm

yaşadıklarını vicdanına yüklüyorsun Tahir. Hayattaki her şeyi vicdanına yüklersen omurgan kırılır, ömrü billah doğrulamazsın. Hayatın akışında ne yapman gerekiyorsa, ne yaşamaman gerekiyorsa onu yaşarsın. Bu kadar ufak şeylerle kahretme kendini. Anladın mı?"

Tahir başını eğdi sessizce.

"Şimdi git ve uyu. Allah rahatlık versin!"

"Sana da abi," diyerek kalktı ve odasına gitti Tahir. Ak-lındakilerle ruhundakilerin birbiriyle çarpışarak çıkardığı kıvılcımlar, gök gürültüleri dinmişti sanki. Dinmişti din-mesine de bazı fırtınalar daha büyük boz boraların haber-cisi olurdu.

Dilem kanepeye kurulmuş, önündeki kâğıda bir şeyler çiziyordu. Ne çizdiğinin farkında olmadığı gibi algıları da tümenden kapalıydı. Omzunun üzerinden onu izleyen Büşra'nın farkında bile değildi. Genç kadın muzipliğini olabildiğince bastırarak sessizliğini koruyor ama yine de zamanını kolluyordu. Kâğıttaki çizim belirginleşince tam zamanı dedi ve yavaşça arkadaşının kulağına eğildi.

"Kimi çizdin Kehribar!" Dilem olduğu yerde sıçrarken korkuyla elini göğsüne kapadı. Deli gibi atıyordu kal-bi. Öyle dalmıştı ki nerede olduğunu, kiminle olduğunu unutmuştu.

"Ödümü patlattın Büşra."

"Öyle derin ummanlara daldın ki çıkaramadım bir tür-lü. Çizdiğine bakılırsa oldukça, hımm nasıl desem, güzel derinliklere dalmışsın."

Dilem elindeki kâğıda çevirdi bakışlarını. Kendine ba-kan bir çift göz çizmişti. Kimin gözleri olduğunu Büşra tahmin etmişti etmesine ama Dilem bilerek çizmemişti o

bir çift ummanı. Hemen toparladı kendini.

"Öylesine karalıyorum, ne var bunda?"

"Bak kuzum, oradakini görüyor musun?"

"Neredekini?"

Büşra ciddiyetini bozmadan eliyle üzerinde bir iki dergi ve mumlar olan sehpayı işaret etti. "Sehpanın üzerindeki-
ni."

"Hangisini ya?"

"Külahımı diyorum, görmüyor musun?"

"Aman Büşra ya ben de ciddi ciddi dinliyorum seni."

"Geldiğinden beri çıtın çıkmadı. Yorgunsun dedim, ilişmedim. Ama yeter yani bu da can. Merak zehirlenmesi yaşıyorum burada."

"Geber meraktan..."

"Geberdim canım, de haydi nasıl bilirdiniz mevtayı kısmını atlayalım ve sadede gelelim."

"Büşra düş yakamdan."

"Hortlarım ama yine düşmem yakandan küçük hanım. O gözlerin sahibiyle ilgili her şey dökülecek bu masaya, işte o kadar!"

"Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok."

"Külahım gitme dön, sana ihtiyacım var..." Büşra teatral bir şekilde sehpanın üzerine çıkıp salonun kapısına doğru bağırdı. Dilem arkadaşının poposuna vurup sinirini çıkarmaya çalışırken bu tatlı hallerine gülmeden edemedi.

"İn aşağıya, delirdin sen iyice."

Büşra bağdaş kurarak sehpayı kurulu.

"Delirtene bakacaksın! Seni kim delirtti diye sormaya-
cağım ama ayrıntıları dinlemek için delirmeye de delirt-
meye de hazırım."

"Kuzum, senin bu sehpa fetişinle ilgili destek alsak di-
yorum," diyerek konuyu değiştirmeye çalışsa da başarılı
olamadı Dilem.

"Sen boş ver benim fetişimi falan, dökül hemen. Beş saniye içinde dişe dokunur bir şey söylemezsen, yarın gider o ustayı bulur ve bizimki deli divane oldu senin gözlerine, çikolatayı çiçeğini al gel koçum, derim. Ve şaka yapmadığımı biliyorsun."

"Yaparsın sen!"

"İşte bu! Onu çizdiğini biliyordum. Aklından çıkmıyor onu anladım da, gönlün ne diyor onu söyle bakalım."

Dilem verdiği açığın sıkıntısıyla yerinde kıpırdandı. Gönlündekileri daha kendisi isimlendirmemişken Büşra'ya nasıl anlatacaktı?

"Of Büşra... Hadi bir şeyler hazırlayalım, ben acıktım. Şu füme tavuklu sandviçten yapsana bana. Seninki gibi..."

"Hiç konuyu değiştirmeye çalışma. Açlıktan ölsen de anlatmadan ekmek kırıntısı yok sana."

"Ne söyleyeyim istiyorsun Büşra, anlamadım ki? Bugün gittim adamın atölyesine. Bana yine *Kehribar* dedi. Tespihin inceliklerinden bahsetti. Çizimimle zerre ilgilenmedi ve her şeyi öğrendikten sonra kalbimin bana en doğrusunu çizdireceğini söyledi. Ondan önce de bana yakışır tespihi yapabilmek için kendimi anlatmamı istedi. Tamam mı, yeter mi sana bu kadar açıklama?"

"Oy, senin bu egon nereye kaçtı bakayım? Kız senin bu egoyu mikroskopla zor görürüz gibime geliyor artık. Vallahi ustayı gördüğüm gün alınının çatısından öpeceğim. Egonu küçücük zerrelere ayırdı adam tek bir fiskeyle."

"Sen de gömdün beni iyice. Tamam, burnu büyük biri olduğumu ben de biliyorum."

"Burnu büyük mü? Yavrum senin o burnunu gören estetik cerrahların hepsi diploma yırtıyor."

"Coştun yine gece gece..."

"Coşturana bakacaksın. Hey gidi yılların çelik prensesi Dilem Hanım! Usta'nın biri gelir böyle şekil verir ruhuna

işte, çıtını çıkaramazsın."

Dilem sessiz kalmaktan başka bir kaçış yolu bulamadı. Tahir'den etkilendiğini kabul ediyordu ama bu durumun yüzüne tokat gibi çarpılması sarsıyordu onu. Üstelik yarın için heyecanı katlanarak büyüyor, ruhunu mengenede sıkıştırıyordu adeta. Sabahtan gel, demişti Usta. Saatler geçmek bilmeyince eline kâğıt kalem almıştı. Akreple yelkovanı kovalayıp tek bir sureti resmetmişti ruhunun yansıdığı kalem.

"Ben yatıyorum. Madem karnımı doyurmuyorsun bari uyku ruhun gıdasıdır misali..."

"Tahtımda gözün mü var bebeğim? Benzetmelerde benimle savaşa girmek istiyorsan çok yanlış bir zaman seçtiğini belirtmek isterim," diyerek sözünü kesti Büşra. Kaçmaşına izin vermiyordu inatla.

"Seni benzetmelerinle baş başa bırakıyor ve ardıma bile bakmadan kaçıyorum. Yarın sabah erken kalkacağım."

"Hayırdır canım benim?"

"Atölyeye gideceğim. Usta'yla birlikte imameleri inceleyeceğiz."

"Ben de geleyim. Ne olur, beni de götür... Yalvarırım."

"Benimle dalga geçerek hakkını kaybettin güzelim."

"Kötüsün! Bunun acısını çıkarırım senden."

"Olur kuzum, bir ara denersin şansını. Haydi, iyi geceler sana."

"Rüyanda beni gör e mi? Kâbusun olayım da o mavi gözleri göreme."

"Pis!"

Dilem yatağa yattığı gibi hemen uykuya daldı. Bir an önce sabah olsun istiyordu.

Güneş ilk ışıklarıyla odayı doldurduğu anda gözlerini açtı. Sanki birkaç dakika evvel uykuya dalmış gibiydi. Hemen kalktı ve hazırlandı. Büşra'nın hâlâ uyuyor olmasını

fırsat bilerek hızla çıktı evden. Hava soğuk olmasına rağmen insanın içini ısıtan güneş, sıcaklığı ve ışııyla insanı canlandırıyor. Heyecanının üzerine neşesinden serpti. Atölyeye vardığında arabadan hemen inmekle inmemek arasında bocaladı. Sabah gel demişti Tahir demesine de sabahın dokuzunda kapısına dayanarak fazla mı hevesli görünüyordu acaba? Dikiz aynasındaki yansımasıyla göz göze geldi.

"Aman görünürsem görüneyim," diyerek arabadan indi ve atölyeye girdi. Yüzündeki hafif gülümsemeyeyle etrafa bakındığında onu gördü. Dirseklerini dizlerine dayamış, başını da ellerinin arasına almıştı. Omuzları düşüktü. Sanki tüm dünya sırtına binmiş gibi duruyordu. Çaresiz görünüyordu. Dilem farkında olmadan ona doğru ilerledi. Tahir içeri birinin girdiğini fark edemeyecek kadar dalgın görünüyordu. Bir dizini sallıyordu sıkıntıyla. Sanki içinde büyük bir savaş vardı. Yanına vardığında elini başına götürdü Dilem ve saçlarına dokundu belli belirsiz. Tahir kafasını aniden kaldırdığında bakışları buluştu. Eli havada kalmıştı Dilem'in. Tamamen yitirdiği farkındalığıyla tekrar saçlarına uzanıp alnına düşen bir tutamı geriye itti.

"İyi misin?" diye sorarken duyduğu sesin kendisine ait olduğuna inanamıyordu. Öylesine içten ve öylesine sahip leniciydi ki...

Tahir gözlerini bir an olsun ayırmadan baktı karşısındaki kadına. En son *anlat* demişti ya genç kadına, ilk kelamı dökülmüştü dilinden. *Görünenin ardında bambaşka bir kadın saklı içimde*, demişti parmaklarının ucuyla. *Umursamaz gözükürüm ama içim akar aslında*, demişti. *Bir bakışta anlarım derde düştüğünü...* *Anlamakla kalmam, şifa olmaya çalışırım*, demişti demesine ama nasıl anlatırdı Tahir ruhunu kantan dikenleri? Solup giden çiçeğini...

Dilem adamın sessizliğinden çok gözlerine çöreklenen

acıda takılı kaldı. Güzel bakamıyordu bu sefer. Dizi yaralı küçük bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyor, biri gelsin yarasını öpsün diye bekliyordu göz bebeğinde. Aralarında kocaman bir sessizlik ve bilinmezlik vardı, sessiz çığlık atıyordu. Ama sadece sevdanın sesi bastırabilirdi o çığlığı hem de fısıldayarak.

“Eğer iki gönül birbirine akarsa ne acısına kayıtsız kalabilirsin ne de mutluluğuna. Ömürlük bir ortaklıktır seveda... Yara da belli şifa da...”

KIRK MUM

*Mesele ne aşktı ne de âşık... Mesele o anda kalbin
ne fısıldadığıydı. Mesele o fısıltıyı duyan olup
olmadığıydı.*

Tahir gözlerinden çağlayan acının fısıltısını dinleyen kadına baktı. Duymuştu onu. Duymakla kalmamış, derdine ortaklığını teklif etmişti. Bana ne, deyip ötelememişti. Ama bilmediği bir şey vardı genç kadının, o da bu acının Tahir'in ömründe payidar olduğuydu.

"Hoş geldin Kehribar," dedi Tahir acılarını ötelemeye çalışarak. Kadının efsunkâr gözlerinde dinlendirdi ruhunu. Dilem ise yeni adını duyduğu anda sertleşmiş yüz ifadesini yumuşattı. Ama ona bakan gözlerdeki acı hapsetmişti adeta kendisine.

"Hoş bulduğumu söyleyemeyeceğim Usta. Neyin var? Hasta falansan eğer..."

"Hayır Kehribar, hasta değilim. Gel lütfen," diyerek sediri işaret etti Tahir. Bir an önce konudan uzaklaşmak istiyordu.

Dilem gösterilen yere oturdu. Çantasından not defterini çıkardı.

"Bu ne için?" diye sordu Tahir.

"Not almak için."

"Beyninle değil kalbinle dinleyeceksin beni Kehribar. Kalbinle öğrenirsen not almaya gerek kalmaz."

Dilem şaşkınca kapattı önündeki defteri. Bu adam öyle şeyler söylüyordu, öyle ters köşeye yatırıyordu ki onu... Merakı kamçılandıkça daha çok panikliyordu Dilem. Birbirlerine kenetlenmiş bakışların yanı sıra sadece nefesleri duyuluyordu mekânda. Bu sessizliği bozan ise Dilem'in bir anda çalmaya başlayan telefonuydu. Tahir gözlerini kaçırdı o anın bozulması kızdırdı Dilem'i. Hırsla telefonunu açarken bakışlarını bir an bile Tahir'den ayırmadı.

"Efendim anne?"

"Dilem, kızım nasılsın? Dün akşam gelmeyince merak ettim."

"İyiyim anne, ne istiyorsun sabah sabah?"

"Tersinden mi kalktın yine Dilem, arayamaz mıyım seni?"

"Anne, çalışıyorum. Bir an önce konuya girer misin lütfen?"

"Tamam, tamam. Akşam eve gel diyecektim."

"Neden?"

"Yemeğe misafirimiz var."

"Bunun beni ilgilendirdiğini sanmıyorum anne."

"Evet ilgilendiriyor. Cüneyt ve annesi gelecek akşama. Senin de olmanı istiyorum."

"Üzgünüm anne, verilmiş başka bir sözüm var. Bana sormadan plan yapmaman gerektiğini bu zamana kadar öğrenmiş olman gerekiyordu. Başka bir şey yoksa kapatıyorum."

"Ama Dilem..."

"Hoşça kal."

Dilem sinirle telefonu kapatıp çantasına fırlatırken Ta-

hir şaşkınlıkla bakıyordu genç kadına. Kısa süren sessizliğin ardından tutamadı kendini.

"Annen miydi arayan?"

"Evet."

"Sen annenle böyle mi konuşuyorsun?"

"Anlamadım?"

"Anlatacağım. Çantayı al, çıkıyoruz."

Tahir hızla ayağa kalkıp ceketini sırtına geçirdi. Dilem'e eliyle çıkışı gösterirken genç kadın şaşkınca kendisine söyleneni yaptı. Kapıdan çıkar çıkmaz arabasına doğru ilerledi. Tahir'in gelmediğini fark edince elinde anahtarla kalamadı olduğu yerde.

"Arabayla gitmeyeceğiz Kehribar. Beni izle lütfen."

Tahir elleri cebinde yola koyulurken Dilem adımlarını hızlandırarak ona yetişti. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Nereye gittiğimizi ve neden gittiğimizi merak ediyorsun, biliyorum. Biraz sonra öğreneceksin. Sorularını sonraya sakla olur mu? Önce dolmuşa binelim."

"Ama arabayla gidebilirdik."

"Dolmuşa bineceğiz Kehribar," dedi Tahir, sesinde oynayan sertlikle.

Dilem sessizce onu onaylayarak yürümeye devam etti. Başka zaman olsa onu oracıkta bırakıp arkasına bile bakmadan giderdi ama gidemiyordu. Dilem Tahir'in yanında Dilem olmaktan uzaklaşıyordu.

Genç adam elini cebinden çıkarıp gelen dolmuşu işaret ettikten sonra, önce Dilem'in binmesine yardım etti. Şoföre iki kişilik para uzattı. Oturacak yer olmadığı için ayakta gitmeleri gerekiyordu. Tahir yaşlı kadınların oturduğu koltuklara doğru yönlendirdi Dilem'i ve kolunu hemen arkasından geçirerek diğer koltuğun kolçağına tutundu. Dilem'i kimsenin dokunamayacağı şekilde bedeni ve koltuk-

ların arasına hapsetti. Dilem hayatı boyunca bir kere bile dolmuşa binmemiştir. Anın şaşkınlığıyla sesini bile çıkaramadı. Geçip giden dakikalar boyunca yakınındaki adamın yaydığı sıcaklık da işini hiç kolaylaştırmıyordu.

Minibüsün aniden fren yapmasıyla öne doğru savruldu Dilem. Tahir refleksiyle belinden yakalayarak kendine doğru çekti genç kadını. Dilem Tahir'in bedenine çarptığı anda belindeki parmakların sıkılaştığını hissetti. Kendisinden beklenmeyecek bir hareketle bir elini Tahir'in beline atarak deri ceketinin altından tişörtüne tutundu. Göz göze gelmemek için çabalasa da başaramadı. Tahir bir an bile gözlerini ayırmıyordu ondan. Artan kalp ritmiyle başının döndüğünü hissediyordu Dilem. Yol bitmek bilmemiş, zaman geçmemişti. Son durağa geldiklerinde Tahir elini belinden çekmeden inmesine yardım etti. İndikleri anda ise aralarındaki teması bıçak gibi kesti. Çekinikçe yanında yürüyen Dilem vücudunda hâlâ varlığını koruyan dokunun sıcaklığında takılı kalan zihnini bir türlü normale döndüremiyordu. Tahir'in seslenmesiyle başını kaldırdı.

"Geldik Kehribar..."

Dilem genç adamın gösterdiği tarafa baktığında gördüklerine bir anlam veremedi. Tam ağzını açacaktı ki Tahir'in demir kapıdan içeri girdiğini gördü. Hızlı adımlarla ona yetişirken soğuk binanın kapısındaki büyük tabelayı gördü ve olduğu yerde kalakaldı. "Yedikule Yetiştirme Yurdu" yazıyordu kapıda büyük harflerle. Tam bir şey söyleyecekti ki merdivenlerden inen yaşlıca bir adam Tahir'e kollarını açmış, neşeye konuşmaya başlamıştı.

"Ah, boncuk gözlü Tahir'im gelmiş. Hoş geldin evlat."

"Yasin Amca... Nasılsın?"

"Ben iyiyim evlat. Ne olsun, dizlerim artık beni taşıyor ama bırakamıyorum çocuklarımı. Geldiğini görünce hepsi bayram edecek. Misafirin mi bu küçük hanım?"

Tahir, Dilem'e bakarak hafifçe gülümsedi.

"Evet Yasin Amca, misafirim," dedi Tahir, Dilem'e bakarak. Kader izin verirse eğer misafir değil gönlünün ev sahibi olsun istiyordu ama bunu dile getirmek bir yana umut etmekten bile korkuyordu.

"Müdür Bey vilayete çıktıydı. Seni kaçırdığına üzülecek."

"Onu da başka zaman ziyaret ederim artık. Çocuklar nerede?"

Tahir'in sorusu bahçeyi bir anda dolduran çocukların cıvıltısıyla cevabını aldı. Etrafını saran çocukların hepsini tanıyordu Tahir. Dışarı çıktığının ikinci haftası ziyarete gelmişti. Tufan Bey'in ilgilendiği yurtlardan biriydi burası. En son ablasıyla kısa süreliğine burada kalmışlardı. Güzel anıları vardı. Çocukların gülen yüzleriyle yüzündeki gülümseme büyüdü. Yanına varıp etrafını saran çocuklar yemin çevresinde cıvıldaşan küçük bülbüller gibiydiler adeta.

"Tahir Abi, ne getirdin bana?"

"Tahir Abi top oynar mıyız bugün?"

"Tahir Abi bak, boyum uzadı, fark ettin di' mi?"

"Tahir Abi yeni ayakkabı getirdi Tufan Dede, bak..."

Çocukların bitmek bilmez sorularına tek tek yanıt verdi Tahir. Hepsi büyük mutluluk veriyordu içine. Huzurun ve umudun nişanıydı her biri. Dilem bir iki adım ötede olanı biteni izlerken küçük bir kız onu fark ederek yanına doğru gitmeye başladı. Dilem güzeller güzeli küçük kıza gülümseyerek baktı. Küçük kız bir süre onu izledikten sonra elini uzatarak uzun hırkasının ucundan tuttu ve Tahir'e dönerek;

"Tahiy Abi, anne mi getiydin bana?" diye sordu yarım konuşmasıyla.

Dilem'in dizlerinin bağı çözüldü bir anda. Hafifçe sen-

delediğinde Tahir Dilem'deki ani değişimi fark ederken istediğini elde etmiş olmanın hazzıyla yanına gitti. Küçük kıızı kucağına almıştı ki arkasından gelen sesle döndü.

"Söyle bakalım Usta, anne mi getirdin bizim çitlembiğe?"

Dilem, Tahir'in yüzündeki gülümsemenin genişlemesini izledi, kalbine ilk kez buyur ettiği kıskançlıkla. Başını çevirip kadına baktığında ise genç bir kız buldu karşısında. Kız en fazla on yedi on sekiz gösteriyordu ama sesindeki güç ve kendinden emin ifade farklı düşünmesine sebep oluyordu. Öyle derin bakışları vardı ki ve öyle güzeldi ki kadın...

"Merhaba Mehveş, nasılsın?"

"İyiyim Usta, sen nasılsın? Geçenlerde Yakut'a gelmişsin ama görüşemedik."

"Olsun, yerim yurdum belli, sen çık gel. Başımın üstünde yerin var."

"Sağ ol Usta. Vural, Tahir Abim tespihimi yapsın, beraber gider alırız diyordu. Onunla gelirim, belki bir tespih de ben isterim senden."

"Sen iste yeter ki Mehveş."

Mehveş bakışlarını Dilem'e çevirip tek kelime etmeye lüzum görmeden başıyla selam verdi. Arkasında eli kolu dolu onu bekleyen adamlara eliyle işaret ederek içeriye yönlendirdi.

"Misafirin var, bu küçük çitlembiği bana ver. Hem harika şeyler getirdim ben ona."

Küçük çocuk kendisine uzanan kollara atıldı bir an bile beklemeden. Kimin kucağına gittiğinin bir önemi yoktu zaten, sevgi ve ilgi görmesi yetiyordu. Mehveş kucağındaki küçük kızın yanağına bir öpücük kondurarak yüzündeki garip ifadeyle onu izleyen kadına tekrar selam verdi.

"İyi günler size," diyerek yanlarından uzaklaşırken di-

ger çocuklar da elleri paketlerle dolu adamların çevresini sarmıştı. Tahir burnunun direği sızlayarak izledi onları. Küçükken o da böyleydi.

"Neden seni buraya getirdiğimi merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu Dilem'e dönerek.

Dilem sessizliğini korurken Tahir devam etti konuşmaya.

"Yurtlarda büyüdüm ben. Anne ve baba demek yurt kapısından giren kadın ve erkeklerdi benim için. İsimleri, kim oldukları, yaşları önemli değildi. Yeter ki gülümsesinler, saçlarımızı okşasınlar. Bizim gibiler şanssızdır. Sense bu şansa sahipsin. Şu gördüğün çocukların hepsi birine anne demek için birbiriyle ölesiye dövüşebilir. Anladığım kadarıyla sen bir anneye ve babaya sahip olmanın sağladığı o büyük ayrıcalığın farkında değilsin. Bana kendini anlat demiştim ya bugün o telefon konuşmasıyla ilkinin anlattın Kehribar. Sen elindekinin kıymetini bilmeyen birisin. Eğer kıymet bilemezsen hiçbir tanen birbirine eş olmaz."

Dilem şaşkınlıktan tek kelime edemiyor ve hayatında ilk kez kendinden utanıyordu.

"Tespikle ne alakası var bunun diyorsun, biliyorum. Tespih koskoca bir yaşamın taşlarla bir araya geldiği bir simgedir. Taneler hayatındaki değerlerdir. Vazgeçilme-yenlerdir. Sen tanelerinin ne kadar kıymetli olduğunu bilemezsen eğer asla sanatını yansıtamazsın. Daha kötüsü hiçbir değeri olmaz yaptığının."

Kulakları binlerce hakaret içeren cümle duysaydı bu kadar utanmazdı Dilem. Daha önce asla sorgulamadığı büyük bir gerçek yüzüne çarpılmıştı. Sarsılmıştı genç kadın.

"Bana annenle ya da babanla ilgili bir sürü şey söyleyebilirsin. Sonuçta onları tanımıyorum. Ama benim sana dediğim başka bir şey; ne olursa olsun ne kadar şanslı ol-

duğunun farkına var ve hak ettikleri değeri onlara göster. Bir gün çok geç olur ve sen geç kalmışlığının o derin acısını son nefesine kadar hissedersin."

Tahir bam teline vura vura aklındakileri söylemenin ve Dilem'de istediği etkiyi yaratmış olmanın verdiği rahatlıkla yürümeye başladı. Dilem ise olduğu yerde kalakalmıştı. Sanki dokunsalar ağlayacak gibiydi. Çelik prensesin o soğuk ve küstah ruhuna büyük bir darbe indirmişti Tahir. Dilem inen darbenin şiddetiyle sarsılmıştı.

İnsanın hayatında bazı dönüm noktaları olurdu. Bazen küçücük bir olay tüm yaşantınızı kökten değiştirirdi. Dilem o dönüm noktasına doğru hızla ilerliyordu ve az önce yaşadığıysa, yaşayacağı büyük değişimin küçük bir göstergesiydi sadece.

Atölyeye vardıklarında ikisi de sessizdi. Dilem ne söyleyeceğini bilemiyordu. Tahir ise onun sessizliğinden hoşlanmamıştı. Bir şeyler söylesin istiyordu. İçindekileri dökerse etkisi daha derin olacaktı ve istediğini de elde etmek üzereydi. Dilem çantasını sedire koyup çökercesine oturdu ve derin bir nefes aldı.

"Büyük bir zenginliğin içine doğdum ben. Her istediğim oldu. Öyle çocuksu isteklerden bahsetmiyorum. Ne dediysem önüme gelirdi. Hatta bazen dile getirmeme bile gerek kalmazdı isteklerimi. Bu yüzden hayal bile kurmadım ben hiç. Çocukluk dönemime dair çok net bir şey diyemem ama biraz büyüdüğümde annem ve babam ilgilerini bana sadece parayla göstermeye başladılar. Babam işlerinin ardına saklanıyordu. Annemse içine doğduğu cemiyetin zehrine yenik düşüyordu. Öğrencilik yıllarımda bağış yapmak için okula geliyorlardı sadece. Dil eğitimi için beni yurtdışına yolladıklarında sadece hesabıma yatan parayı haber vermek için arıyorlardı. Hep voleybol oynamak istemiştım ama seçtiğim spor dalının onlar için yeteri

kadar seçkin olmadığını söyleyerek beni eskrim kursuna yazdırdılar. Atlardan korktuğumu bile bile binicilik kulüplerine götürdüler zorla. Bir süre sonra fark ettim ki onlardan uzaklaşmaya başlıyorum. Bu sefer isyan baş gösterdi. Ne istemiyorlarsa onları yapmaya başladım. Sanırım en büyük kırılma noktası geçirdiğim rahatsızlıktı. İlaç alerjim var benim. Bir gün annemle kavga ettik. Yaşadığım stres başıma vurdu. Ağrım o kadar şiddetlenmişti ki ne olduğuna bakmadan arkadaşımın verdiği ilacı içtim. Alerjimin olduğu etken madde varmış ilacın içeriğinde. Anaflaktik şoka girdim. Solunumum durmuş, boğazımdan bir kesi açıp hortum sokarak soluk almamı sağlamışlar. Hastanede kendime geldiğimde herkes baş ucumdaydı. Yaşadığıma şükretmeye hazırlanıyordum ki annemin sesini duydum. Doktora boynumda iz kalıp kalmayacağını soruyordu. Ben ölüm kalım savaşı veriyordum ama annem sosyetenin benim için ne düşüneceğini ve boynumdaki izin yaratacağı çirkin görüntüyü düşünüyordu. O olaydan sonra giderek uzaklaşmaya başladım onlardan. Babam elinden geldiğince aramızdaki soğukluğu bertaraf etmeye çalışıyordu ama o kadar yoğun bir iş temposu vardı ki tüm çabası havada kalıyordu. Bir tek kardeşim Ozan'la ilgileniyordum. Ailem benimle ilgilenmediği gibi Ozan'la da ilgilenmiyordu. O da benim gibi olmasın diye açığı kapatmaya çalıştım yıllarca. Yaşı küçükken daha kolaydı ama büyüdükçe zorlaşmaya başladı. Ben Dilem olarak hiç kimse için önemli olmadım, Tahir. Ben hep Dilem Özaltan olarak ilgi gördüm. Bu da kimliğimi kaybetmeme sebep oldu sanırım. Ben hem kimliğimi hem de hayallerimi kaybettim Tahir ve buna onlar sebep oldu."

Dilem soluk almadan anlatıyordu. Anlattıkça kendini tanıyor, anlattıkça kendisine itiraf edemedikleri, bilinçaltına öteledikleri ortaya dökülüyordu. Tahir'le birlikte ken-

dini öğreniyordu Dilem bir bakıma. Tahir ise özgür gibi gözüken ama yalnızlığa mahkûm olmuş bu genç kadının küstahlığının sebebini şimdi daha iyi anlıyordu.

"Bu anlattıkların bile bir sebep değil Kehribar. Sen kendini sevmezsen kimsenin seni sevmesini beklemek gibi bir lüksün olmaz. Önce kendine kıymet vermelisin. Sen kendi gözünde değerli değilsin ki... Anne ve babana değer vermemen çok normal. Çünkü yokluklarının ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Hiç ölüm acısı yaşadın mı?"

"Hayır."

"Belli... Ölüm öyle bir şey ki insanı hem aldığı nefesten soğutuyor hem de aynı nefese şükrettiriyor. Bu büyük bir ikilem. Biri içindeki acıyı büyütürken diğeri acını kırk mumla önüne seriyor."

"Kırk mum mu?"

"Evet, kırk mum. İnsan sevdiği birini kaybettiğinde içinde aynı anda kırk tane mum yanar. Yaşadığın kayıpla birlikte o kırk mum onsuz geçirdiğin her gün teker teker söner. En sona sadece bir tane mum kalır ve o kırkinci mum seni yakıp kavurmasa da ateşini her daim hissettirir ömrün boyunca. Senin içinde var olan mumlar karanlıkta duruyor. Hepsi aynı anda yandığında canının nasıl kavrulacağını bilmiyorsun. Dilerim hiç bilmezsin."

Dilem, içinde bir şeylerin filizlendiğini hissediyordu. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Senelerce sayısız seminere katılmış, kişisel gelişim üstatlarından, binlerce lira para vererek bir dolu şey dinlemişti. Ama hiçbirisi şu iki saatte edindiği farkındalığın onda birini kazandıramamıştı. Bunun en büyük sebebi, değer verdiği birinin ona bunları sunmasıydı belki de. Dilem Tahir'e değer veriyordu. Gönlünde onun için büyük bir taht kuruluyordu yavaş yavaş. Farkındaydı Dilem ve bu, hayatına dair diğer karanlık noktaları da aydınlatmaya başlıyordu. Bu durum

onu utandırıyor, korkutuyor, mutlu ediyor aynı zamanda da şaşırtıyordu. Tahir, Dilem'in tespih ustası olmak yerine ömrünün geri kalanını inşa edecek usta olma yolunda ilerliyordu hızla.

ATEŞLE BARUT

Sol yanınızda atıp duran kalbiniz kan yerine umut zerk eder bazen bedeninize. Gözünüzün haresinde bile umudun şavkını resmedersiniz o anlarda. Ruhunuz umuda cilveli tutunursunuz hayata.

Dilem'in kaybolmuş umutlarının ilk kıvılcımını gözbebeklerinde görebiliyordu Tahir. Güneş batmaya yüz tutmuşken geçip giden dakikaların verdiği huzur ikisini de ele geçirmişti. Dilem için tarifi imkânsız bir gündü. Gün bitmesin, hiçbir yere gitmek zorunda kalmasın istiyordu. Konuştukça adamın çiçeklerle dolu gönül bahçesinin kapısını zorluyordu merakla. Daha adım atamamıştı o bahçeye ama çiçeklerin kokusu gelmişti burnuna. Tahir de görünenin ötesinde neler olduğunu merak ediyor, merak ettikçe de ona doğru sürükleniyordu.

Tahir dalıp giden genç kadının koluna dokundu hafifçe. "Geç oldu Kehribar. Annene verilmiş bir sözün vardı, unutma."

Dilem'in kaşları çatılırken omzunu silkti. "Ben bir söz vermedim. Sevmediğim birileri yemeğe gelecekmiş. Ben olmasam da olur. Annemin gereksiz çöpçatanlık girişimle-

nyle hiç ilgilenmiyorum," dedi. Ama neden açıklama yaptığı hakkında bir fikri yoktu. Kaşlarını çatma sırası bu sefer Tahir'deydi. Çöpçatanlık mı demişti o? İçinde kaynayıp duran bir şey genzini yaktı sanki. Adına çoğu kişinin kıskançlık dediği ama Tahir'in ilk kez deneyimlediği bu duygu tüm vücuduna yayılırken açılan kapı dikkatini dağıttı.

"Dayıcım neredesin?"

Tahir'in çatılan kaşları hemen yumuşayıverdi Ilgın'ı görünce. "Gel Helya'm, buradayım..."

"Bu kim?" Ilgın çocuksu bir mızızlıkla onlara yaklaşıırken Dilem küçük kızın güzel yüzünde gezdirdi bakışlarını. *Dayı dediğine göre yeğeni olmalı,* diye geçirdi içinden.

"Ilgın, yanıma gelir misin?" dedi Tahir, sert olmasa da katı bir sesle. Ilgın karşısına geldiğinde küçük ellerinden tuttu ve göz göze gelmek için bekledi.

"Öncelikle senin gibi kibar bir kızın 'bu' diye seslenmesi hiç hoş değil. Sen ev sahibisin ve misafirimize nazikçe hoş geldiniz demelisin."

Dilem, yan gözle ona bakan kızı süzdü.

"Ama onun kim olduğunu bilmiyorum, yabancılarla konuşmamam gerektiğini söyledi Nazife Teyze."

"Ben yanında olduğuma göre konuşmanda bir sakınca yok. Şimdi doğru olanı yap ve merhaba diyerek kendini tanıt."

Ilgın isteksizce döndü. "Merhaba. Ben Ilgın Helya. Sizin adınız nedir?" Ilgın'ın sesindeki yapay kibarlık vücut diline de yansıyordu. Dilem gönlünü almak için elini uzattı.

"Merhaba Ilgın, ben de Dilem. Daha önce senin kadar tatlı bir kızla tanışmamıştım hiç."

Duyduğu iltifat hoşuna gitse de Ilgın'ın yelkenleri suya indirmeye niyeti yoktu.

"Neden geldiniz? Siz de mi tespih alacaksınız?"

"Dayınla birlikte çalışıyoruz Ilgın'cım. Dayın bana tes-

"Bütün vapımları öğretiliyor."

"Bitti mi?"

"Ne bitti mi?"

"Öğrenmeniz bitti mi? Dayım olmadan sofraya oturuyoruz ve ben çok acıktım."

Dilem hemen yerinden kalkarak çantasını aldı.

"Haklısın Ilgın'cım, ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Ben gideyim, daha sonra görüşürüz."

"Yine mi geleceksin?"

"Eğer senin için de uygunsa yine gelmek isterim."

İlgün dayısına bakarak sessiz kaldı bir süre. Daha sonrasında istemeye istemeye, "Öğrenmeniz daha bitmediyse yine gelin," dedi.

"Teşekkür ederim. Görüşürüz o zaman."

Tahir ayağa kalkarak kapıya kadar eşlik etti Dilem'e. Tam gitmek üzereyken ardından seslendi.

"Bugün öğrendiklerini unutma Kehribar. Yarın güneşin aydınlattığı gökyüzünü görüp görmeyeceğimizin garantisi yok."

Dilem hafifçe gülümseyerek arabasına bindi. Büşra'nın evine doğru giderken yaşadığı günün tüm ayrıntıları zihninde dönüp duruyordu. İçinde nedenini bilmediği bir hisle direksiyonu kırdı ve eve doğru sürmeye başladı. Telefonun kulaklığını taktı ve arkadaşını aradı.

"Kuzum ne haber?"

"Neredesin kızım sen ya? Meraktan öldüm burada."

"Anlatsam da inanmazsın Büşra. Yarın ofiste alırsın ifadem. Eve geçiyorum. Bekleme diye aradım."

"Aaa, ben de en sevdiğin yemeği hazırlamıştım. Kalbindikleri görmek için midene asfalt döşemektir planım."

"Delisin kızım sen! Bak söz veriyorum seni yormayacağım ve yarın her şeyi anlatacağım. Görüşürüz tatlım."

"Görüşürüz bebek."

Dilem kulaklığı kulağından çıkardı ve eve doğru sürmeye başladı. Güneş gökyüzünden elini çektiğinde büyük bahçe kapısından içeri soktu arabayı. Park halindeki yabancı arabayı gördüğünde misafirlerin geldiğini anladı. Yüzünü buruşturdu. Hâlâ kaçıp gitme şansı vardı ama Tahir'in söylediğini yapmazsa sanki ona ihanet edecekmiş gibi hissediyordu. Arabadan indi. Omuzlarını dikleştirdi. Ve evden içeri girdi. Hafize Hanım kapıda karşıladı onu.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk Hafize Abla. Yemeğe geçildi mi?"

"Hayır, daha geçmediler ama her şey hazır."

"Tamam, görünmeden yukarı çıkıp üzerimi değiştireyim. Fırsatını bulursan anneme söyleyebilirsin geldiğimi."

"Peki."

Dilem hızla merdivenlerden çıkıp üzerini değiştirdi. Abartıdan uzak, sade bir kıyafet giydi. Zaten amacı temiz kıyafetlerle sofraya oturmaktı. Turkuaz rengi bir gömlek ve kot işini görmüştü. Beyaz bir şalla da boynunu kapattıktan sonra saçlarını atkuyruğu yaptı ve aşağıya indi. Misafirler sofraya geçmek üzere ayaklanmışlardı. Dilem boğazını temizleyerek, "Hoş geldiniz," dedi donuk bir sesle.

"Dilem'cim, bu ne güzel bir sürpriz? Suna toplantının olduğunu söylemişti."

"İşim erken bitti Nalan Hanım."

Suna Hanım yaşadığı şaşkınlığı üzerinden çabucak atarak hafifçe gülümsedi. Dilem ise gönülsüzce de olsa kendisinden gözlerini bir an bile ayırmayan Cüneyt'e çevirdi bakışlarını.

"Merhaba Dilem Hanım! Sizi görmek ne güzel."

"Merhaba Cüneyt Bey," diyerek karşılık verdi Dilem. Yalan söylemeye gerek yoktu. Onu görmek güzel falan değildi.

Suna Hanım herkesi sofraya davet ederken Dilem'i

özellikle Cüneyt'in yanına oturtmaya çalışmış ama istediğini elde edememişti. Dilem küçük burnu havada, babasının yanına geçerek Cüneyt'ten uzaklaşmıştı. Böylece en azından yemeğini yerken göz zevki bozulmazdı. İlk bakışta uzun boyu, güzel kesilmiş saçları, hafif kirli sakallıyla birçok kadının yakışıklı bulabileceği bir tip gibi görünmüştü gözüne. Ama ederinin yüz elli bin euro olduğunu bildiği saati ve bunu belli etmek için sürekli gömlek manşetleriyle oynaması onu insanın kafasında hükmen mağlup ediyordu. Zenginliğin insanın gözüne sokulması son derece itici bir durumdu. Fakat sonradan görmeliğin bu aşaması komiklikten öteye gidemiyordu. Dilem sessizce yemeğini yiyip mümkün olduğunca az iletişim kurarak geceyi bitirmek istiyor ama ardı ardına yöneltilen sorular buna bir türlü izin vermiyordu.

"Dilem'cim yakınlarda var mı yeni bir tanıtım? Merakla bekliyorum."

"Var Nalan Hanım, yeni koleksiyonum için çalışıyorum. Dört beş ay içinde tamamlayacağım büyük ihtimalle."

"Bu sefer tema ne olacak?"

"Bunu basın açıklamasında ilan edeceğim, şimdilik gizli."

"Osmanlı mücevherleri diye biliyordum ben," diyerek küstahça araya girdi Cüneyt. Dilem elindeki çatalı sertçe tabağa bırakınca incecik porselenin kenarında ufak da olsa bir kırık oluştu. Aynı anda Dilem'in sabrı da kırılıvermişti.

"Siz hep böyle başkalarının işlerine burnunuzu sokar mısınız, Cüneyt Bey? Siz hangi hakla benim çalışmalarım hakkında bilgi toplarsınız?"

"Dilem Hanım, biraz fazla gergin değil misiniz? Ben yabancınız sayılmam ki..."

"Ne münasebet? Ne benim arkadaşınısınız ne de elimden birisiniz. Nezaketen sizden bir iki taş aldım o ka-

dar. Sırf yakamdan düşesiniz diye araya iş ilişkisi soktum. Ama haddinizi her geçen gün aşıyorsunuz. Anlaşılan daha ciddi tedbirler almak fena olmayacak."

"Kızım lütfen," diyerek araya girdi Suna Hanım. Kıp-kırmızı olmuştu. Dilem her zaman zor biri olmuştu ama bu akşamki hırçınlığı gereksiz ve terbiyesizceydi.

"Bu bir hataydı," diye fısıldadı Dilem ve tam ayağa kalkmıştı ki babasının sert sesiyle tekrar yerine oturdu.

"Yemeğimiz daha bitmedi Dilem! Lütfen otur. Gördüğüm kadarıyla pek iyi anlaşılamıyorsunuz. Saldırganlık yerine iletişimi önerebilirim size," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Halis Bey, inanın Dilem'i kızdıracak ya da haddimi aşacak herhangi bir harekette bulunmadım. Ama kendisi sürekli bu şekilde ve ben..."

"Siz haddinizi beni elde edeceğinizi iddia ettiğiniz an aştınız."

"Aslında bu hiç fena fikir değilmiş Cüneyt," dedi Nalan Hanım kıkırdayarak. Suna Hanım'la birlikte baş başa vermiş ve ikisinin arasını yapma kararı almışlardı.

"Bence de! Hem her ikiniz de iyi tahsilli, modern gençlersiniz. Hoş sohbet etmeniz de ne gibi bir sakınca olabilir Dilem'cim?" diyerek destek verdi Suna Hanım. İki kadın birbirine göz kırparken az sonra sofraya düşecek bombadan habersizlerdi.

"Elbette medenice sohbet edilebilir ama Cüneyt Bey'in beklentisi farklı. Eğer dürüstçe sormuş olsaydı, hayatımda biri olduğunu ve kendisiyle görüşerek ona saygısızlık etmeyeceğimi söylerdim. Zira bu 'medenice' yapılacak görüşme sevdiğim adamın pek hoşuna gitmeyebilir." Dilem o anda aklına geleni söylemiş ve bombanın pimini çekmişti. Sofrayı ele geçiren sessizlik fırtına öncesini andırıyordu adeta. Ama Dilem düşünmeden ortaya attığı bombanın en

çok kendisini etkileyeceğini hesaba katamamıştı. Çünkü Cüneyt, Dilem'i artık daha fazla istiyor ve bir rakibinin olması fikri fitili ateşliyordu. Ateşle barut aşka değil yıkıma davetiye çıkarıyordu.

Tahir, Ilgın'ın gece boyu takındığı yüz­süz ifadeye bir türlü anlam vermemiş ve sorduğu her soru cevapsız kaldıkça da endişelenmeye başlamıştı. Yeğeni erken yatmak istediğini söyleyerek onu öpmeden odasına gidince de panik olmuştu. Ertesi gün doğum günüydü Ilgın'ın. Böyle mutsuz bir şekilde uykuya dalmasını istemiyordu. Çok geçmeden arkasından gitti. Odasına girdiğinde baş ucundaki gece lambası yanıyordu. Kızın küçük yüzündeki sıkıntıyı görebiliyordu Tahir. Bir şeyler yapmalıydı.

"Helya'm? Seni mutsuz eden bir şey mi var?"

"Yok."

"Hani birbirimize yalan söylemeyecektik?"

Ilgın hızla yattığı yerden doğruldu. "O kız sana neden öyle bakıyordu?"

Tahir şaşkınca yatağın kenarına oturdu. "Hangi kız?"

"Hangi kız olacak, aşağıda gördüğüm o kız. Hani böyle güzel saçları var."

"Dilem mi?"

"Evet. Neden öyle bakıyordu sana?"

"Nasıl bakıyordu Ilgın?"

"Hani bakkal Hüsnü Amca'nın kızı Afet var ya, minibüsçü Kutlu Abi'nin nişanlısı. Kutlu Abi ne zaman evinin önünden geçip korna çalsa Afet Abla cama çıkıp öyle bakıyor."

Tahir, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık halde bakakaldı. Ne söyleyeceğini bilmediği gibi, küçük kızın bunu nasıl

tark ettiğini de anlayamıyordu.

"Sen yanlış anlamışsın İlgin'im. Dilem'le özel bir tespih üzerinde çalışıyoruz."

"Hayır işte yanlış anlamadım. Sevmedim ben onu..."

"Ama daha tanımadan sevmediğine nasıl karar verebiliyorsun? Belki tanıdıkça çok seveceksin?"

"Onu sevmemi mi istiyorsun?"

Tahir'in iyice eli ayağına dolaşmaya başlamıştı. Tecrübeden yoksun kalbi küçücük bir çocuğun soruları karşısında naçar kalmıştı.

"Kimi sevip kimi sevemeyeceğine ben karar veremem Helya'm. Buna sen karar vereceksin. Ama karşımızdakini tanıdıktan ve onunla vakit geçirdikten sonra bunu anlayabiliriz ancak. Sen baştan böyle bir karar verirsen buna önyargı denir. Ve bu doğru bir davranış değil."

"Onunla nasıl zaman geçirebilirim ki?"

"Belki bir şeyler düşünüyoruz hep birlikte, ne dersin?"

"Bilmiyorum. Uykum geldi benim." İlgin, çocukluğun verdiği hakla konuyu geçiştirmiş ve kendince noktayı koymuştu. Tahir ayağa kalktı ve yeğeninin alnını öptükten sonra ona iyi geceler dileyerek odadan çıktı. Hâlâ şaşkındı ve duyduklarına bir türlü anlam veremiyordu. Salona geçtiğinde yüzünden silemediği şaşkınlıkla İrfan'a çevirdi bakışlarını. Koltukta çayını yudumlayan İrfan saatlerdir sessizce ikisi arasındaki soğuk savaşı izliyor ve bıyık altından da gülüyordu. Tahir'in çıkmaz sokakları andıran yüzünü görünce elini kanepenin üstüne vurarak onu yanına çağırdı.

"Hayırdır Tahir'im, bir sıkıntı mı var?"

"Ah be abi, bir anlayabilsem! İlgin'in yüzünü gördün."

"Bir şey mi oldu aranızda? Ne zamandır böyle tavırlı?"

"Valla bir şey olmadı abi. Akşamüstü atölyeye geldi. Kehri... Yani Dilem'le çalışıyorduk. Onunla tanıştığınan

beri böyle... Az önce de..." Tahir duraksadı bir anlığına. Sonra da saklamanın saçma olduğunu düşünerek Ilgın'ın söylediklerini anlattı bir bir.

İrfan hafifçe gülümseyerek elini Tahir'in omzuna koydu. "Bizim ufaklık Kehribar'ı kıskanmış belli ki..."

Tahir yüzünün yandığını hissetti. "Neden kıskansın ki?"

"Bilmem, neden kıskanmıştır sence? Benimle tanıştığının o günkü gibi baktıysan kıza şayet kıskanmıştır. Anlaşılan Kehribar da pek farklı bakmıyormuş sana. Çocuklar yetişkinlerden daha kolay fark ederler böyle şeyleri..."

"Neyleri?"

"Bilmem Tahir, neyleri?" İrfan gülümsemesini bozmadan bardağın dibinde kalan çayı bir kerede içti ve ayağa kalktı.

"Haydi, sen de yat artık. Yarın zaten yeteri kadar zor bir gün olacak."

İrfan'ın sözleriyle karnında uçuşmaya başlayan keleklerin kanadı kırılıverdi birden Tahir'in. O gün gelmişti. Hem cehennemin hem de cennetin Tahir'e zorla öğretildiği o güne saatler kalmıştı. Akıp geçmişti zaman, o günü tarihin tozlu raflarına kaldırmış, acısını bırakmıştı geriye. Doğacak gün yeni bir cenneti vadedecekti Tahir'e. Ama cehennemi pusuya yatmış bir düşman kadar sessizce bekliyordu bir köşede.

ARAFIN ÇİÇEKLERİ

*Yoksulluk sofrada eksik kalan ekmekle alakalı
değildi kimi zaman. Gümüş kaşıkla dünya
nimetlerinden faydalananlar da bazen alabildiğine
yoksul olurdu. En büyük yoksulluk ise sevdiğini
toprağa gömenlerin kalbinde vuku bulurdu.*

Tahir, ablasının mezarı başındayken yoksulluğun pençelerinde çırpınarak kanatlarını kıran bir kuş gibiydi. Ablasının yokluğu onu avucunun içine alıp sıkarak nefessiz bırakıyordu. İlgin'in ve İrfan'ın varlığı çoğu zaman zenginliği vadetse de asıl zenginliği yârin aşkı kabullenışıyle seriliverecekti ömrüne. Cenneti ve cehennemi birlik olup zihnini bulandırıyor, acıyla mutluluğu birbirine katıp dengesini bozuyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur adeta rahmet indiriyordu mezarın üzerine. Gözlerinden akıp giden yaşları daha kolay saklıyordu böylece Tahir. İlgin'in mezarına bıraktığı çiçeğe baktı. Solup giden kendi çiçeğini koruyamamış olmanın vicdan sızısı hissettirdi kendini. O gece biraz erken gelmiş olsaydı belki ne kanla yıkayacaktı avuçlarını ne de ablasını kara toprağa emanet edecekti. İl-

gın'ı anne sıcaklığından yoksun olmayacaktı eğer birazcık erken gelseydi. Kaderin yazdığını kabullenemezdi insan kimi zaman. *Keşkeler* ve *eğerler*le değişir sanırdı. Ama alnına mih gibi çakılı olurdu kader. Ne yürek gücü ne de bilek gücü değiştirmeye yeterdi bunu.

"Söylesene abi, geçecek mi bu vicdan acısı?" diye sordu baba bildiği adama.

"Geçmeyecek," dedi İrfan, yalandan uzak bir samimiyetle.

"Nasıl dayanılır peki buna?"

"Gönlünün kilidini kırıp açtığında... Yüzünü geçmişe değil geleceğe döndüğünde."

"Ne gönlü be abi? Kim ne yapsın bu kanla örselenmiş gönlü?"

"Yâr dediğin, gönlünün özünü görendir. Kanın ötesindeki bilendir. Yâr dediğin, yaralı vicdanını kendi vicdanı ile örtendir. Ömrünü yoluna serendir. Yâr dediğin, Yarıdan'ın sana umudu aşkla fısıldaması için bahşettiği bir melektir. Tek yapman gereken ona kapını açmak."

Yâr gelmişti gelmesine, kapısını da çalmıştı hatta ama kapının ardında yere diz çökmüş bir çocuktan Tahir'in gönlü. Boyu yetmiyordu anahtara. Çeviremiyordu, gücü yetmiyordu sanki. Halbuki kapının hemen ardındaki yâre gönlünü paspas ederdi. Fakat şimdi bunun zamanı mıydı, onu da bilmiyordu. Hepsini küçük bir paketin içine sığdırıp soktu gönlünün kapalı kapıları ardına. *Gün gelir elbet, dedi içinden. Duasını fısıldadı, avuç içlerini yüzüne götürdü, arşa yolladı her birini.*

Duasını mezarlıkta yapmak istemişti Tahir. Bir avuç insanla edilmişti dualar. İşi biter bitmez kaçıp saklanmak istedi. Yalnız kalmak, atölyesine sığınmak istiyordu. Taşların soğukluğunu buza çeken kötü anılarla kapıştırmaktı niyeti. Göz önünde olmadan ruhunu dinginleştirmeliydi.

Güne cehennemde başlamıştı ama yeğeninin cennetiyle sonlandıracaktı. O zamana kadar arafta saklanacaktı.

Dilem sabah erkenden kalkmış, ev halkı uyanmadan kaçmayı hedeflemiş ama başaramamıştı. Kahvaltı sofrası her zamankinden erken kurulmuş ve babası dâhil maaile yerlerini almıştı. Gece yaptığı çıkış sonrası tek kelime etmeden odasına çekilmişti. Evden gitmekle kalmak arasında bocalasa da hâlâ törpüleyemediği egosuna yenik düşerek kalmayı seçmişti. O adama haddini bildirmenin verdiği hazı doyasıya yaşıyordu. Tamam, yalan söylemişti belki ama o yalanın altında büyük bir gerçek pusu kurmuş, Dilem'in tatlı uykusunu ona haram kılmıştı. Plansız da olsa "sevdiğim adam" dediğinde tek bir suret oluşmuştu zihninde ve bu gerçek Dilem için kaçılması imkânsız, büyük bir duvar gibi dikilmişti önüne. Şimdi o duvarın arkasına sığınarak kendisini gizlemeliydi.

Yemek masasına yaklaşırken kaçıışı olmadığını farkındaydı ve istifini bozmadan sandalyesine oturdu. Hafize Hanım çayını getirdiğinde sesinin her zamanki gibi çıkmasına özen göstererek teşekkür etti. Elindeki gazeteyi hızla katlayıp masanın üzerine atan babasına bakmamak için büyük bir çaba harcıyordu.

"Evet Dilem Hanım, seni dinliyoruz," dedi sertçe Halis Bey.

Dilem ciddiyetle elindeki küçük ekmeğe tereyağı sürmeye devam etti. Balı da üzerine sürdükten sonra başını çevirip babasının gözlerinin içine baktı ve küçük lokmayı ağzına attı. Yavaş yavaş çiğnerken bir an olsun ayırmadı bakışlarını ondan. Ağzındaki lokmayı yutunca, "Öğrenmek istediğin nedir baba?" diye sordu.

"Dün gece söylediklerinden bahsediyorum kızım."

Suna Hanım, Halis Bey'in sözünü keserek araya girdi. "O davranışlar sana yakıştı mı Dilem? Rezil olduk Nalan Hanımlara. Nasıl bakacağım yüzlerine bilmiyorum."

"Sence bu benim umurumda mı anne?"

"Doğru konuş benimle Dilem. Cüneyt'in bizim ailemiz ve statümüz için ne kadar uygun biri olduğunu biliyorsun. Küstahlığın da bir sınırı olmalı. Bu yaptığını nasıl düzelteceğiz?"

Halis Bey elini karısının elinin üzerine koyarak susmasını sağladı. "Bir dakika Suna. Ben bundan bahsetmiyorum," dedi sakince. Suna Hanım anlamaz bakışlarını kocasına çevirdi. Tabağındakileri didikleyen Dilem'in de dikkatini çekmişti duydukları. "Cüneyt falan umurumda değil! Beni asıl kızdıran şey, kızımın sevdiği bir adam var ve ben bunu o gereksiz insanların yanında öğrendim."

Dilem ilk kez şaşkınlıkla baktı babasına. Tamam, her zaman anlayışlı bir baba olmuştu ama bu... Bu çok başkaydı. Annesi gibi Cüneyt'i beğendiğini ve onu terslediği için kendisini azarlayacağını sanmıştı ama babası uzun zamandan beri ilk kez onu düşünüyordu. Sadece onu ve duygularını önemsiyordu.

"Ben... Fırsatım olmadı. Daha çok yeni..." dedi çekinecek. Hâlâ inanamıyordu.

"Ne olursa, kim olursa olsun; benim kızım gönlünü bir adama 'sevdiğim' diyecek kadar kaptırdıysa bunu gelip benimle paylaşmalı ve heyecanına beni de ortak etmeliydi. Böyle kendisine yapışan bir adamı geri püskürtmeye çalışırken öğrenmemeliydim. Beni asıl kızdıran bu."

Suna Hanım elindeki çatalı tabağına fırlatırken sesinin normalden yüksek çıkmasına mani olamadı.

"Ne münasebet! Sevdiği adam kimmiş, kimlerdenmiş? Sakladığına göre ne idiği belirsiz biri. Bunu anlamak o ka-

dar kolay ki merak ettiğin bu mu Halis? Dün geceki rezil oluşumuz senin için..."

"Kime rezil olmuşuz Allah aşkına? O suratı sirke satan kadına mı, karaktersizliği üzerinden akan Cüneyt'e mi? Sen o adamı üç beş davette görerek kızına uygun olduğunu düşünmüş olabilirsin ama yedi ceddini ve o hava attığı paranın kaynağını açıkladığımda aynı fikirde olamayabilirsin."

"Aman biliyorum o söylentileri... Yok gömü bulmuşlar da onun sayesinde zengin olmuşlar da... Dedikodu hepsi."

"Elbette dedikodu! Çünkü bu onların bizzat etrafa yaydıkları bir dedikodu. Daha doğrusu bir paravan. Nalan'ın kocası olacak o ahlaksız herifin uyuşturucudan kaldırdığı parayla bu günlere geldiğini sen bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum. Sırf sen istedin diye evime, soframa oturttum onları. Çünkü kızımın onun gibi bir adama yüz vermeyeceğinden adım gibi emindim. Bu gereksiz adamın ismini duymak istemiyorum bir daha."

"Ama..."

"Son sözüm bu!" diye gürledi yaşlı adam. Nadiren böyle parlardı ama bir kere parladığında da herkes kaçacak yer arardı. Suna Hanım sandalyesine sinerken Dilem gözleri parıldayarak baktı babasına.

"Özür dilerim baba. İzin ver doğru zaman geldiğinde sana her şeyi tek tek anlatayım."

"Peki kızım ama unutma, ben annen gibi zenginliğin içine doğmuş bir adam değilim. Sahip olduğum her şeyi önce Allah'ın bana verdiği şansla sonrasında da çalışmamla elde ettim. Bu sahte sosyetenin içinden birini bulmadığını söyle bana yeter..."

Dilem yüzünde büyüyen gülümsemeyle baktı babasına. Halis Bey gözlerinin üzerine dökülmüş kurşuni saçlarının arasından göz kırptı kızına. Dilem uzun zamandan sonra

ilk kez neşeyle kahvaltısını etti. Gecesi de sabahı da miladı oldu. Uçarcasına Tahir'e gitmek ve onun yanında saatlerce kalmak istiyordu. Fakat sahip olduğu cesaret, ruhundaki duygu karnavalının içinde yok olsun istemiyordu. Cesaretini perçinlemek için adamın ummanları andıran mavi gözlerine dalmalıydı bir kez daha. O gözlerde istediğini bulduğunda da ruhunu özgürlüğüne kavuşturacaktı. Bu şansı kaçırmayacak, hayatına giren adamı tanıma ve ona kendisini tanıtma fırsatını yok etmeyecekti. Kim olsa, aşkı dillendirmek için daha erken, diyebilirdi. Ama yeni doğan gün insanın son günü olabilirdi. Dilem bu şansı akreple yelkovanının yarışında heder etmek niyetinde değildi. Gidecek ve o gözlerde kendi suretini görmesi halinde yüreğinin kapısını çalacaktı.

Mezarlıktan ayrılıp yalnız başına yürürken yağmur iyice şiddetlenmiş, Tahir'in içindeki fırtınaya eşlik eder hale gelmişti. Mahalleye vardığında bir yanı kaçmak, nefesi tikanıncaya kadar koşmak ve sonunun nereye varacağını bilmeden uzaklaşmak istiyordu. Çünkü araftaydı. Ellerindeki kan vicdanına damlıyor, soluduğu hava ziyan oluyordu. Yıllarca vicdan muhakemesi yapmış, kendince cezasını çektiğine inanmıştı. Ama bugün hepsinden farklıydı. Takvimden bile söküp atmak istiyordu ya el mahkûm işte... Kendi mahkûmiyetine koğuş arkadaşlığı ettiriyordu geçmiş zamanı. Tam yönünü değiştirip koşmaya başlamıştı ki ani bir frenle önünde duran arabanın kaputuna yumrukla rını dayayarak durdu. Soluğunu çeviremiyor, kalbi acıyla göğsünü dövüyordu.

Başını kaldırıp arabanın içine baktı. Sileceklerin ardından ona bakan kehribar gözlerle buluştuğunda

yüreginin hafiflediğini hissetti bir anlığına. Camın öte tarafındaki yürek sıkışmıştı sanki. Tahir'in gözlerinde can çekişen ceylanları görmüş ve ruhu daralmıştı. Bir an bile beklemeden arabadan inerek yağın yağmura aldırmadan öylece baktı adama. Yıkık gibi gözüken ama battığı bataktan büyük bir çabayla çıkmaya çalışan adama... Yavaş adımlarla ona doğru ilerlediğinde gözlerini bir an olsun ayırmadı gözlerinden. Tahir ise yüreğindeki ferahlığa sadece kısacık bir an izin vermişti. Arabanın kaputundaki eli yumruk olup büyük bir gürültüyle indiğinde Dilem korkuyla sıçradı olduğu yerde. Tahir'in, "Git, lütfen," diyerek kaçarcasına uzaklaşmasını anlamaz gözlerle izlerken yüreğindeki yeni filizlenen tohumların çatladığını hissetti. Şimdi güneş yüzünü gösterirse eğer, aşk mis kokulu çiçekler bahşedecekti gönlüne. Yeni tomurcuklanan çiçeklerinin aşkına duruşunu dikleştirdi ve atölyenin kapısını büyük gürültüyle kapatarak içeri giren adamın arkasından attı adımlarını. Kendinden emin, gururlu ve güçlü hissediyordu. Çünkü Dilem gönlündeki çiçeklerin ismini biliyordu. İlk kez bir bahçesi oluyordu ve bundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Aşkı yakıştırdığı adamın gözlerindeki acı gri bulutların varlığı bile onu bu denli sarsıyorsa sevda çoktan ismini fısıldamıştı kulağına. İnkâra gerek yoktu. Dilem bu tanımak, tüm gizli köşelerini keşfetmek için yanıp tutuştuğu adamın varlığı sayesinde kendini de öğreniyordu.

Kapıyı açarak içeri girdiğinde adamın arkası dönüktü. Üzerindeki montu bile delicesine yağın yağmurdan koruyamamıştı onu. Bembeyaz tişörtü ıslanmış, sırtına yapışmıştı. Dağ gibiydi önünde ve Dilem bu dağın gölgesine sığınmak istiyordu. Tahir ise arkasındaki kadının varlığını hissediyor ve aslında ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Kadının sıcaklığına o kadar muhtaçtı ki o anda. Onunla paylaşırsa arafı çekilir olacaktı. Omzunda hissetti-

ği sıcak elin varlığıyla içinde bir şeyler tuzla buz oldu. Aniden arkasını döndü ve genç kadının küçük yüzünü ellerinin arasına alarak bir an bile duraklamadan dudaklarına kapandı. Hoyrat değildi, hasretti... Şehvet yoktu, muhtaçtı. Ölmek vardı, bir de dudaklarında doğmak. Aşk vardı, bir de yâr... Hepsi iki dudağının ucunda sura üflenir gibi üfleniyordu her ikisinin de ruhuna. Kıyamet kopuyordu o anda. Geçmişe dair, geleceğe dair hiçbir şey yoktu. Sonsuz bir boşluk ve tek bir gerçek asılı kalmıştı her ikisinin de kirpiğinin ucuna.

Aşka sarılmadan durmak yok kalbim, dedi içinden Tahir.

Senin olmadan ölmek yok, dedi içinden Dilem.

Ve aşk nur oldu yağdı üzerlerine adeta. Yeryüzündeki tüm sesler çekilmişti bir köşeye. Yapayalnızdı iki yürek de. Birbirlerinin kalbine dokunarak bir olmak ve kalabalıklaşmak istiyordu her ikisi de. Aşk çoğalacak, yalnızlık zehri akıp gidecekti ciğerlerinden. Sen ben olmayacaktı bundan sonra.

Umut güzel şeydi. Anlık var oluşlar insanı pembe beyaz düşlere sürüklerdi. Ama gerçekler kör edici ışığını vurunca yüze, umutlar erirdi buz misali. Tahir geçmişindeki karanlığı dudaklarında soluklandığı kadından saklarken ilk kez pis hissetti kendisini. Acı içinde omuzlarından tutup hırsla kopardı dudaklarını. Gözlerini kaçırarak az önce aşkı vadettiği dudaklardan tek bir cümle döküldü.

"Özür dilerim..."

Dilem'in dudaklarından kopan sıcaklık mutlulukla atan kalbini buza çevirdi. Duyduğu ise balyoz olup inerken yüreğine, buza dönmüş kalbini paramparça etti. Yaşadıklarının hakikati baldıran zehri olup damarlarında dolanmaya başladı. Özür dilemişti... Sanki bir suç işlemiş gibi, sanki en büyük gerçek var olan aşk değilmiş gibi... Sanki yanlışmış gibi... Dilem gerinerek adamın yüzüne

tokadı geçirdiğinde bir yanı sevdiğinin canını yaktığı için kahroluyor, diğer yanıysa bahçesinde yeşeren ilk çiçeğini ayakları altında ezen adama kin kusuyordu. Hangi yanı daha ağır basacaksa onunla devam edecekti bundan sonra.

Tahir yüzünde patlayan tokatla sersemledi. Şaşkınca kadının gözleriyle buluştu gözleri. Onu öptüğüne mi kızmıştı, özür dilediğine mi bilememişti tokadı yediğinde ama o gözlere baktığında almıştı cevabını. Özür dilediği içindi kadının bu öfkesi. Haklıydı da üstelik. Çünkü bu tıpkı seni seviyorum dedikten sonra özür dilerim demek gibiydi. Bu kalbini ona hediye ettikten sonra af dilemek demek gibiydi. Bunu fark ettiği anda pişmanlığı ok gibi battı yüreğine. Kızgınlıkla arkasını dönüp gitmeye hazırlanan kadını kolundan tutarak engelledi ve aynı hızla kendisine çevirdi. Su damlayan burnunun ucunu kadının burnuna sürttü.

"Gitmek yok Kehribar..." dedi davudi sesiyle. Dilem kulaklarında raks eden sesle dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Başını çevirmek istedi ama Tahir'in onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Özür dilerim, çok ıslağım. Seni de ıslattım," diyerek akılcıca bir manevra yaptı Tahir son bir umut. İlk günahı olmaz derlerdi ya o hesap, hatasından çabuk dönmüş olmak için dua etti. Dilem'in gözleri yangın yerine dönmüştü adeta. Kirpiğini dahi kıpırdatmadan baktı karşındaki turkuaz ummana. Pişmanlığını okuyordu her bir dalgasında. Paniklemişti demek o da kendisi gibi. Tahir de bilmediği derinliklere dalmış ve vurgun yemek üzereyken çıkmak istemişti. Turkuaz ummanların dalgaları söndürdü kadının gözlerindeki yangını. Bir şeyler söylemek için dudakları aralanmıştı ki usulca kapandı üzerleri. Tahir hafifçe öperek ayrıldı dudaklardan.

"Sus... Hiçbir şey söyleme. Sorma, sorgulama... Sadece

hisset. Yaşadığını hisset. Tıpkı benim ilk kez hissettiğim gibi." Söyleyecekleri uçuverdi Dilem'in aklından. Susacak, hiçbir şey söylemeyecekti. Sormayacak sorgulamayacaktı. Sadece yaşadığını hissedecekti. Yaşadığını hissettirecekti.

Tahir bir süre daha tuttu kolları arasındaki kadını. Elinde olsa hep öyle kalırdı ama yapamadı. Islanmıştı o da, üşümesin istedi.

"Üşüyeceksin," dedi titreyen kadına.

"Üşümem, sıcacıksın..." dedi Dilem her bir hücrelerini alevlerle saran adama.

İki kalp aynı anda, cennetle cehennemin arasında yertti aşk bahçelerini. Heyecanla cennetin bereketini serptiler çiçeklerinin üzerine. Ama cehennemin alevlerine hazır değildi her ikisi de.

MASKELER

*An gelir gönlü kamaşır aşktan insanın. İçindeki
binlerce kelebek kanadının çıkardığı fırtınada
savrulur saçlarınıza. Açan çiçeklerin mis kokusu
dolar burnunuza. Aşk, yârin gönlünden ılık
ılık akar ruhunuzun bozkır ayazına tutuluş
topraklarına.*

Tahir'in gönlü yârin sıcaklığında ılınırken yüzüne geçmi-
şin sisi çöküverdi tekrardan. Gerçeklerini toz tutmuş pa-
çavraların ardına saklamak acıtiyordu canını. *Bilse yine
sarılır mı ki böyle*, sorusu zihninde zelzeleler yaratıyordu.

Dilem ise ilk kez bir adamın sıcaklığında soluklanıyor-
du. Ruhu ilk kez nefes alıyordu sanki. Bu zamana kadar
eksik kalan bir yanı varmış da tamamlanmış gibi hissediy-
ordu. Tahir'i yeteri kadar tanımadığının o da farkındaydı
ama bu, sevdanın karşı konulmaz çağrısına engel olmu-
yordu. Biraz daha sokuldu göğsüne. Kalbinin hemen üye-
rine dayadı yanağını. En doğru anda ve en doğru yerdeydi
sonunda.

"Hasta olacaksın," dedi Tahir korkarak.

Dilem göğsündeki başını kaldırıp gözlerinin içine bak-
tığında kendi yansımasını görebiliyordu. Adamın sesinde-

ki endişe gözlerine de yansımıştı ve o kadar gerçekti ki... Hafifçe gülümsedi.

"Bana göre bir kıyafetin olma ihtimali yok değil mi?"

Tahir önce hafifçe kaşlarını çattı, sonrasında küçük bir gülümsemeyle "Bekle," dedi. Atölyenin arkasına geçip hırkasını aldı. Hırkayı uzattığında Dilem'in gözleri hafifçe büyüdü ve şaşkınca Tahir'e baktı.

"Ama bu çok büyük."

"Islak olmaktan daha iyidir."

Dilem, "Tamam," diyerek atölyenin arka tarafına geçti ve ıslanan montunu çıkardı. İçine giydiği yelek de ıslanmıştı hafifçe. Onu da çıkarıp balıkçı tişörtle kaldı. Kolları kısaydı ama önemi yoktu. Hırkayı üzerine geçirip fermuarını çekti. O kadar bol olmuştu ki küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Tahir'in yanına vardığında genç adamın kahkahasını tutmaya çalıştığını gördü.

"Tutma kendini. Komik oldum, biliyorum."

"Güzel oldun Kehribar." Adamın her *Kehribar* değişiminde kalbi ritmini değiştiriyordu adeta. Tam yanına gideceken açılan kapı sesi dikkatini çekti. İçeri giren adamı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. Dev gibiydi adam. Üzerinde uzun bir palto vardı. Önü açıktı. İçine boğazlı, simsiyah bir kazak giymişti. Yüzüne yapışan saçları geriye doğru çektiğinde onunla göz göze geldi Dilem. Yemyeşildi adamın gözleri. Öyle ki onca zamandır dünyanın dört bir yanında onlarca zümrüt parçası geçmişti eline, hiçbiri bu kadar parlak değildi. Gözlerini kaçırıp Tahir'e döndüğünde hayranlık dolu bakışlarını fark etti.

"Hoş geldin Devran Bey. Bu ne güzel sürpriz," diyerek ileri doğru atıldı Tahir. Devran Yaman ilk kez geliyordu ekmek teknesine.

"Hoş gördüm Usta. Misafirin varmış, yanlış bir zamanda gelmedim inşallah."

"Yabancı değil," dedi Tahir, başını çevirip Dilem'in gözlerinin içine bakarak.

"O zaman tanışmakta fayda var. Ben Devran Yaman," diyerek elini uzattı adam. Dilem kibarca karşılık verirken kapı tekrar açıldı. Bu sefer de kızıl kahve saçlarıyla en az diğer adam kadar iri bir başkası girdi içeriye.

"Hoş geldin Kızıl Bilal."

"Hoş buldum Usta."

Dilem başıyla adama selam verirken birden atölyenin önünü saran kalabalık dikkatini çekti. Devran hafifçe başını çevirerek genç kadının baktığı yöne döndü.

"Rahat olun, bizden hepsi," dedi.

"Buyurun böyle. Şimdi sıcak birer çay söylerim, içiniz ısınır," diyen Tahir hemen telefona sarılıp dört çay istedi. Dilem'e oturmasını işaret ettikten sonra o da yanına geçti.

"Hayırdır Devran Bey? Hangi rüzgâr attı sizi bizim buralara?"

"Yakut'taydık dün akşam. Tufan Abi'den öğrendim. Duaya da gelecektim ama bir iş çıktı, yetişemedim. Kusura bakma." Devran, Tahir'in yüzündeki gülümsemenin büyük bir hızla solduğunu görünce kaşlarını çatı. Dilem ise şaşkınca Tahir'e çevirmişti bakışlarını.

"Dua mı?" diye sordu istemsizce.

Tahir kendisine bakmakta olan kehribarlardan kaçırды bakışlarını. "Ablamın senesiydi," dediğinde sesi fısıltı halinde çıkıyordu neredeyse.

"Nurlar içinde yatsın," diyen Devran, genç kadındaki şaşkın ifadedden Usta'nın hayatına yeni dâhil olduğunu anladı.

"Buraya geliş sebebim başka," diyerek konuyu hemen değiştirdi. "Daha doğrusu gelişimin iki sebebi var." Elini paltosunun cebine atarak zümrüt tanelerini çıkardı. Tespihi kopmuştu. "Tüm parçaları burada. Tekrar dizmeni iste-

"Rica ederim kalın, fakir soframda ağırlamak isterim sizi."

"Başka zaman..." dedi Devran, bakışlarını Dilem'den uzaklaştırarak. Dilem yaptığı hatanın utancıyla araya girdi.

"Devran Bey lütfen, düşüncesizce söylediklerim yüzünden planlarınızı bozmayın. Ben birazdan gideceğim. Rica ediyorum. Affedin beni..."

"Affedecek bir şey yok, rahat olun. Gerçekten işlerim var. Yarın uğradığımda burada olursanız uzun uzun konuşuruz, köpüklü bir kahveyle de gönlümü alırsınız."

Devran yüce gönüllülüğünü önüne serdiği kadının utancının katlanmasına sebep olmuştu. Dilem hafif bir baş hareketiyle "Tamam," derken Devran Tahir'le vedalaşarak atölyeden çıktı. Dilem elini ayağını nereye koyacağını bilemedi bir an. Tahir de kızmış mıydı acaba ona? Korka korka çevirdi bakışlarını. Tahir üzgün bir ifadeyle, "Devran'ın acısı hiçbirimizin bilmediği türden bir acı, Kehribar. Babasını, karısını ve beş yaşındaki kızını aynı anda kalles bir pusuda kaybetti," dedi

Dilem'in eli ağzına kapandı hızla. Kendisine duyduğu öfke öylesine büyüyordu ki gözleri doluvermişti.

"Acısını bilmediğin insanların yarasına tuz basma Kehribar. Sana ne yapmış, ne demiş olurlarsa olsunlar, yapma. Her gülümseyen yüze inanma. Gülümsemeler, ardındaki acıları saklamak için kullanılan en kusursuz maskelerdir."

"Ben bilmeden... Yani bilemezdim..."

"Elbette bilemezdin. Sen sadece bakıyorsun Kehribar. Görmüyorsun. İki çok farklı şeylerdir. Bakacak ve ardındaki göreceksin. Maskelerin ardında saklı kalanları görebilen insan gerçek bir insandır. Birini acıtmak çok kolaydır. Acıtan taraf olma."

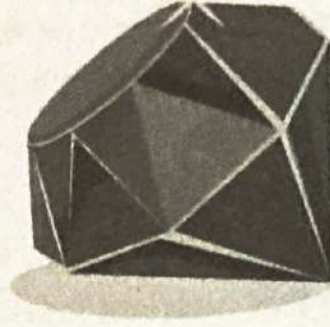
Dilem yanağından yuvarlanan yaşı hızla silerek, "Senin

gölümsemelerin hangi acıları saklıyor Tahir?" diye sordu.

Tahir gözlerini kopardı gözlerinden ve elindeki taneyi geçirdi ipe. Sonra bir tane daha sonra bir tane daha... Sessizliğe sığındı. Cevabını almıştı Dilem. Küçük elini yanına koydu ve genç adamın kendisine bakmasını sağladı.

"Bir gün, bugün değil biliyorum ama bir gün o maskeyi çıkaracaksın Tahir. Ve ben seni görebileceğim. Sen ne zaman istersen o zaman..."

Tahir hafifçe gülümsedi genç kadına. Maskesini çıkarması için onu zorlamadığı için teşekkür etti içinden. Buna hazır değildi. Anlatamadığı şeyler ve ardından yaşanması muhtemel olaylar korkutuyordu onu hâlâ. Ne yazık ki yaşanacakların ömrüne yepyeni maskeleri peyda edeceğinden habersizdi.

KÖR DÖVÜŞÜ

Akreple yelkovan aşkı kovaladığında geçip giden zamana sarılmak ister insan arsızca.

Gün batmasın, gece asla güne kanmasın ister ama nafi. Takvimde akan her bir rakamın üstü çizilir aşk ile.

Dilem geçip giden zamana inanmıyordu. Hâlbuki Tahir'in dudaklarında soluklandığı zamana demir atmak istemişti. Geçip giden günler yeni buseler ikram etmişti ona ama o ilk dokunuşta gönlü kalmıştı. Elinde kalem, koleksiyonuna ait bir tasarımın üzerinden geçerken gecenin kaçtığı olduğunu farkında bile değildi. Birden çizmeyi bıraktı. Çok özlemişti onu. En azından sesini duyayım diyerek telefonunu hızla eline aldı ve bir iki kurcaladıktan sonra kulağına götürdü. Kalem tekrar eline aldı ve gölgelendirmelerin üzerinden geçti. Saniyeler ona dakika gibi gelse de kısa zamanda karşı taraftan ses geldi.

"Kehribar?"

Dilem gözlerini kapatıp kulaklarında meşk eden güzel sesi gönlüne doldurdu. Ne güzel Kehribar diyordu ona...

"Özledim," dedi gözleri kapalı.

"Hep özlüyorum..."

Sadece kısa kelimelerin içine sıkıştırılmış büyük anlamlar gidip geliyordu iki aşığın arasında.

"Gelsem..."

"Geç oldu Kehribar."

Dilem kırılganlıkla dudak büktü. Ardı ardına kesik nefes alıp sonra derin bir iç geçirdi.

"İstemiyor musun beni görmek?" diye sordu.

"Seni hep görüyorum Kehribar. Sen benim hayatımın tek rengisin. Nereye baksam hep senin rengini görüyorum."

Bir filmde görse ya da bir kitapta okusa burun kıvracağı bu sözler Dilem'in ruhunu kanatlandırıyordu adeta. Aşk insanın yüreğindeki tahta çıkamadıysa, hiçbir aşk cümlesi anlamlı gelmezdi ona. Dilem için artık hepsi anlamlıydı.

"Hem yarın geldiğinde sana bir sürprizim olacak."

"Gerçekten mi?"

"Elbette... Şimdi benim için güzel bir uyku çek ve elindeki kalemi de artık bırak. Parçalar neredeyse bitti, sen hâlâ çiziyor, üzerlerinde oynuyorsun."

"Nereden anladın çizimlerle uğraştığımı?"

"Nefesinden anladım."

"Nefesimden mi?"

"Evet, sıkıntılı olduğunda ve çizim yaparken nefes alıp verişin değişiyor. Deminki gibi hızlı bir iki nefes alıp sonra da yavaşça veriyorsun."

Dilem duyduklarına inanamadı bir an. Ne kadar dikkatliydi, onun bile bilmediği şeyleri biliyordu.

"Hiç dikkat etmemiştim."

"Ama ben ettim Kehribar. Şimdi dediğimi yap ve güzel bir uyku çek. Erken gel ama yine de..."

"Peki, iyi geceler Tahir."

"Güzel uykular Kehribar."

Dilem yüzündeki büyük gülümsemeyle telefonu masaya koydu. O Kehribar dedikçe kendi isminden uzaklaşır olmuştu. Hiç Dilem dememişti ona Tahir. Bir kere bile. Hep Kehribar. İkisine özeldi bu. Sadece Dilem'e özel.

Masanın üzerindeki kâğıtları önemsemeden Tahir'in dediğini yaptı ve kendini yatağa bıraktı. Onu bekleyen sürprizin varlığını hatırlayınca birden heyecanlandı. Acaba neydi bu? Bir hediye? Belki de sadece ikisine özel olacak başka bir şey? İhtimaller zihninde bir bir canlanırken kimisi yüzünü güldürüyor kimisi yanaklarına ateş basmasına sebep oluyordu. Üç aydır hiç acele etmeden, nahif bir şekilde seviyordu Tahir genç kadını. Gönlünü öylesine besliyordu ki minik bir tırtılın ipek kozasının içinde şahane bir kelebeğe dönüşmesi gibi dönüşüyordu Dilem. Tahir, Dilem'in ipek kozası olmuş, onu sarıp sarmalıyor, güzele dair ne varsa ruhuna işliyor, ustalığını gösteriyordu.

Tahir dizinin üzerindeki güderi bezle tek tek sildi taneleri. Taşlar hazırды. Sıra dizmeye gelmişti. Kehribar gördüğünde begenecek mi acaba diye düşünerek kendi kendini yemişti sabahtan beri ama İrfan Abi'nin imameyi gördüğünde verdiği tepkiyle yüreğine serin sular serpilmişti. Çok güzel olmuştu, çok... Taneleri hazır ettikten sonra besmelesini çekti ve dizmeye başladı tek tek. Her bir taneye aşkının gücünü kattı. Her bir tanede gönlüne konan yâr kuşu için şükretti. Her birine gözünün nurunu helal etti. İmameyi de takıp son düğümü bağladığında, "Utandırma Yarabbi," dedi.

Tahir aylardır pembe düşlerin içinde savruluyordu neşe içinde. Ailesi yanındaydı. Sevdiği vardı. Sevdasının karşılığı vardı. Tek bir kara gölge vardı ki o da bir köşede

sinsice bekliyordu. Geçmişine ait hiçbir şeyi anlatmamıştı Tahir. Özellikle saklıyor değildi. Koleksiyonu hazırlarken Dilem'in canını sıkmak, aklının dağılmasına sebep olmak istememişti. Yalan söylemiyordu ama saklıyordu işte bir şekilde. Rahat değildi. Tanıtıma bir hafta kalmıştı. *Bunu bir atlatalım*, diyerek cesaret toplamaya çalışıyordu.

Tespihin son halini güçlü ışığın altına tuttu ve bezle tekrar temizleyerek kadife tablanın üzerine yerleştirdi. Hazırdı işte sonunda. Tablayı küçük kasanın içine yerleştirdi ve üzerine yine kadife bir örtü örttü. Eve çıkarken ne kadar yorulduğunu fark etti. Tüm kemikleri ağrıyordu. Ama hepsine değiyordu. Sadece Dilem için değil, zanaatına duyduğu saygıdan bu kadar titizdi. Ustası böyle öğretmişti.

Eve girdiğinde İrfan Abi'nin hâlâ uyumamış olduğunu gördü. Yanına gittiğinde gözlerinin bir garip olduğunu fark etti.

"Hayırdır abi? Hasta mısın?"

"Gel Tahir. Ben de seni bekliyordum. İbo anlamasın diye inmedim yanına."

"Korkutma beni abi? Bir şey mi oldu?"

"İbo'nun biraderi aradı. Babası felç geçirmiş. Bir saat falan oluyor arayalı. Namazdaydı İbo, ben açtım telefonu. İyi ki de öyle yapmışım. Kardeşi olanları anlatınca ne yapacağımı şaşırdım. Diyemedim gece gece deli çıkacak diye. Sabah söyleyelim. Ama yalnız göndermek olmaz. Diyorum ki ben de gideyim İbo'yla. Biliyorum, tanıtıma az kaldı, atölye dışında da işin olacak ama kapatırız bir iki gün, ne dersin?"

"Hay Allah! Boş ver abi sen atölyeyi. İbo'ya üzüldüm şimdi ben. En son gittiğinde konuşmamıştı babası. Çok dert etmişti içine. Şimdi daha da kahrolacak. Ne durumdaymış abi? Daha vahim bir şey yoktur, değil mi? Öyle ol-

saydı sana söylerlerdi herhalde?"

"Özellikle sordum evlat. İyiymiş, bilinci de açıkmiş ama konuşamıyormuş."

"Söylese miydik acaba? Yarın kızmasın bize?" Tahir cümlesini tamamlarken İbo içeri girdi.

"Kızmam abi..." dediğinde Tahir oturduğu yerden fırladı.

"İbo..."

"Az evvel konuştum abi. İçime doğdu herhalde, namazda ferahlık yerine sıkıntı düştü yüreğime. Arayıp sesini duyayım dedim benim küçük biraderin." İbo sıkıntıyla salonun içinde dolandı, eliyle saçlarını karıştırdı.

"Şimdi gideyim diyeceğim ama bu saatte uçak falan bulunmaz ki... Otobüsle de gidemem abi, ömrüm biter, o yol bitmez."

Tahir acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Ben de geleyim. Yarın gideriz havaalanına hemen ilk uçağa atlarız. Ne dersin?"

"Sen kal abi. İrfan Abim geleceğim diyor nasıl olsa. Hem yarın tespihi teslim edecektin. Erteleme benim için."

"Ailemden daha mı önemli?"

"Önemli abi... Sen kal. Gelme."

Tahir İrfan'la göz göze geldiğinde yaşlı adam küçük bir baş hareketiyle İbo'yu onayladı. Tahir'in bir türlü içine sinmiyordu ama böyle eli kolu bağlı oturmak olmazdı. Bir anda aklına gelen fikirle ceketini kaptı.

"Beklemeyin beni," dedi ve fırladı.

Gece iyiden iyiye çökmüştü. Arnavut kaldırımını hızlı adımlarla döverken son minibüs olduğunu tahmin ettiği araca el etti. Son durağa varınca inip kalan yolu yürümeye başladı. Gururunu ayaklar altına almamıştı bu zamana kadar ama ailesi söz konusu olduğunda gururunu darıgacına asar, tabureyi kendisi tekmelerdi. Yakut'un önüne

geldiğinde kapıdaki delikanlıya selam etti ve içeri girdi. Mekân çok kalabalık değildi. İki büyük masa doluydu. Daha önceki gelişinde görmediği genç bir kız bülbüller gibi şakıyordu sahnede. Gözleri Tufan'ı aradı. Bir iki adım daha attığında onu gördü. Mehveş sustalısı elinde barın önünde dikiliyordu. Onu fark edince yüzünde oluşan hafif gülümsemeyle yanına geldi.

"Hoş geldin Usta? Hayır olsun?"

"Hoş buldum Mehveş. Nasılsın?"

"İyi demek adetten olmuş Usta. Sen nasılsın?"

"İyi sayılırım. Tufan Abi yok mu? Yardımına ihtiyacım var. Başka kime gideceğimi bilemedim."

"Gel ofise geçelim."

Mehveş anında tüm ciddiyetini takınmış, dimdik bir şekilde tüm mekânı boydan boya arşınlamaya başlamıştı. Masadaki adamların bakışlarının üzerinde raks ettiğini görebiliyordu Tahir. Ama Mehveş göz ucuyla dahi bakmıyordu hiç birine. Genç kadının hızlı adımları büyük masalardan birinin önünde yavaşladı. Masadaki kadınlardan biriyle göz göze geldi. Kısacık bir an Mehveş'in bakışları ateş saçarken saniyeler içinde göğüs dekoltesi fazla açılmış olan kadın üstünü başını toparladı. Dışarıdan bakıldığında pavyon gibi görünen bir mekândaki bu katı disiplinin nasıl sağlandığını bilmiyordu Tahir, bunu hiç sormamıştı. Mehveş'i de hep dışarıda görmüş, hiç Yakut'ta denk gelmemişlerdi. Namı büyük tufan Soylu'ya yakışan bir evlattı. Namı da en az onun kadar büyük olacağı belliydi. Çünkü Mehveş Soylu, tek bir bakışla karşısındaki adama şahadet getirtecek güce fazlasıyla sahipti.

Ofise girdiklerinde Vural deri koltukta oturmuş, gözlerini kapayarak geriye yaslamıştı. Dudaklarını belli belirsiz oynatarak bülbül sesli solistin söylediği şarkıya eşlik ediyordu.

"Fedai..." Mehveş'in sesini duyduğu anda gözleri açıldı ve eli beline giderken hızla ayağa kalktı. Tahir'le göz göze geldiğinde sertleşmiş çehresi hemen yumuşayıverdi.

"Ooo, Tahir Abim gelmiş... Hoş geldin Ustam."

"Hoş gördüm dost. Nasılsın?"

"Nasıl olalım be abi, idare ediyoruz işte." Tahir'in elini sıkan Vural, Mehveş'e döndü hırsla.

"Ne fedai diye sesleniyorsun? Vukuat var sandım."

"Yok vukuat falan. Mekânımız şereflendi. Ondan destur çektim."

"Sana da destur çekenler olsun tez zamanda inşallah."

Tahir içindeki buruk sancıyla baktı iki kardeşe. *Ah*, dedi içinden, *ah*. Kardeş demek can demektir. Kan demektir. Ne büyük bir şansa sahip olduklarını biliyor olmaları Tahir'i mutlu etti. Birbirlerine bakışından bile aralarındaki bağı görmek mümkündü. *Allah hiç ayırmasın sizi*, diye dua etti Tahir içinden.

"Abi geç otur. Hayırdır?" Vural büyük deri koltuğu işaret ederken yerine geçti.

"Tufan Abi'yi görmeye gelmiştim ama yok galiba."

"Babam hafiften rahatsızlandı bugün. O yüzden de eve gönderdik."

Tahir endişeyle baktı Vural'a. "Neyi var? Ciddi mi?"

"Yok ustam, merak etme sen. Belini incitti herhalde, ağrısı vardı. Yaşlanıyor artık vesselam."

"Yaşlanmaz benim babam. Duymasın valla, kırar kemiklerini," diyerek araya girdi Mehveş.

Tahir gülümsedi sıkıntıyla. Tufan Abi'den yardım istemek kolaydı. Ama hasta hasta evine gidip rahatsız edecek değildi. Ödemelerini daha alamamıştı. Yarın için hem bir araca hem de uçak biletlerine ihtiyaç vardı. İki gün önce ellerinde avuçlarında ne varsa kocası doğuda şehit düşen Nazlı Hanım'a vermişlerdi. Kucağında üç aylık bebeği-

le öylece kalmıştı kadıncağız. Evinden barkından olmasın diye bir senelik kirasını ödemiş, bebeğin ihtiyaçlarını karşılamışlardı. Ama aksilik işte, her şey üst üste gelmişti.

"Tahir Abi, bir derdin var, söyle lütfen," dedi Vural.

"Sen bizi yabancı mı biliyorsun Usta?" diye sordu Mehveş sert bir sesle, oturduğu yerde doğrularak.

"Elbette yabancı değilsiniz, sadece... Nasıl anlatsam? Zor durumda kaldım."

"Usta! Anlat dedim!" Mehveş'in yükselen sesi Tahir'i zorluyordu.

"Bizim İbo... Babası felç geçirmiş, haberi yeni geldi. Gece gece ne yapacağımızı bilemedik. Yarın İrfan Abi'yle Adana'ya gidecekler... Ben..."

Mehveş elini kaldırarak susturdu Tahir'i. Telefonu eline aldı ve bir numara cevirdi.

"Emre? Yarın sabah için Adana'ya üç uçak bileti ayarla, ilk uçak olsun. Erken olması önemli. Sabah da Usta'nın atölyesine git. Sizi havaalanına bizim çocuklardan biri götürsün. Sen de onlarla birlikte gideceksin. Anladın mı?"

Mehveş telefonu kapattığında Tahir şaşkınca baktı genç kadına.

"Sen kesinlikle Tufan Baba'nın kızıydın," dedi içinden gelerek. Mehveş'in yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme oluşurken Vural yanına geçip omzunu sardı.

"Boşuna Fedai'si olmadım Mehveş'in, Usta... Gördün işte."

"Hakkını nasıl ödeyeceğim?"

"Bir tespih yaparsın ödeşiriz Ustam."

Mehveş kalkarak Tahir'in yanına gitti ve omzunu sıvazlayarak ofisten çıktı. Daha fazla durmak istemiyordu orada. Adamın acısını bir bakışta görebiliyor, mahcubiyeyle mahcup oluyordu. Ayna misaliydi Tahir Mehveş için. Acısı bir olandı.

Eve döndüğünde ikisi de hâlâ ayaktaydı. Diretmişti onlarla gelmek için ama kabul etmemişlerdi. Daha fazla üstelemedi. Gözüne de dirhem uyku girmeyince hep birlikte sabahı beklemişlerdi. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkan ikilinin ardından Tahir canı sıkkın bir halde beklemeye devam etti. Birkaç saat sonra Mehveş'in adamı Emre arayarak vardıklarını bildirmiş, sonra da İrfan aramış ve Hikmet Bey'in pek iyi olmadığını söylemişti. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar kalın abi," dedi Tahir.

Evden çıkıp atölyeye indiğinde Dilem'in geleceğini hatırladı. İçine az da olsa huzur dolarken ona ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetti. Artık sıradan iki âşık gibi değillerdi. Çok daha fazlasıydılar. Muhabbet kuşları gibi sürekli öpüşüp koklaşan günümüz âşıklarından öteydi ikisi de. Ve bu farklılık onlara en çok yakışandı. Tahir erkeksi hırslarla ayağa düşürmemişti aşkını. Sabırlı bir adamın suretini resmediyordu. Yâr neyi ne zaman isterse o zaman alacaktı ondan. Hem yüreğinden hem de teninden.

Kapı açıldığında atölyenin arka tarafındaydı. Hevesle geri döndüğünde, görmek istediği kişi değildi karşısındakisi.

"Buyurun, hoş geldiniz," dedi hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. Sabahın o vaktinde müşteri uğramazdı genelde.

"Hoş bulduk. Tahir Usta'ya bakmuştım. Tahir Renan."

"Tahir benim, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Merakı kamçılanmıştı. Atölyenin ortasında dikilerek etrafa bakan adam jilet gibi bir takımın içinde uzun boyuyla arzı endam ediyordu. Yakışıklıydı. Ne istediğini bilen, kendinden emin bir tavrı vardı.

"Ben Cüneyt İldem..." diyerek elini uzattı. Tahir ona doğru uzanan eli sıkarken gireceği mücadeleden de akanca kandan da habersizdi.

İMAMESİ AŞK

Rakibi adil olmayan insanın dövüşü uçurum kenarında olur. Hele de dövüş aşk içinse... En yüksek yarda savaşırsınız yârin gönlünden düşmemek için.

Tahir uçurumun kenarına sürüklendiğinden habersiz sıktı adaletsiz rakibinin elini. Kim olduğunu bilmediği gibi beraberinde getirdiklerinden de haberdar değildi. Öğrendiğinde başlayacaktı dövüş başlamasına da rakibinin de bilmedikleri vardı. Âşık olan adamın gücü bileğinden değil yüreğinden gelirdi. Âşık adamı diz çöktürür ama eyvallah ettiremezsiniz.

"Ne zamandır sizinle tanışmak istiyordum ama Dilem hep erteledi. Hep böyledir, bir şey buldu mu kendisine saklar önce. En azından sıkılınca kadar... Çok insan sokmaz hayatına. En yakın arkadaşı Büşra ve benden başka kimseyle de gereğinden fazla samimi olmaz. Eminim Büşra'yla da tanışmışsınızdır."

Tahir tek kaşı havaya kalkarken hafifçe gülümsedi. Karşısındakinin kim olduğunu bilmiyordu ama bir şeyi çok iyi biliyordu; bu adam eğer Kehribar'ın hayatında önemli

bir adam olsaydı en azından ismini duyardı.

"İlginç, bense sizi hiç duymadım. Buyurun oturun lütfen." Cüneyt adamın gösterdiği yere oturdu.

"Dilem bahsetme gereği hissetmemiştir. Ben koleksiyon hazırlığındayken onu hep rahat bırakmaya çalışıyorum. Mümkün olduğunca kendinle kalmalı ve dikkati aşk meşk konularıyla dağılmamalı." Cüneyt ilk yumruğu indirdi ve hiçbir şey olmamış gibi farklı bir konuya geçerek rakibini şaşırtmaya çalıştı.

"Zümrütler istediğiniz gibi miydi? Onları çok güvendiğim bir tedarikçimden edindim. Umarım rahat işlenmiştir. Dilem'e zümrütleri ilk getirdiğimde çok heyecanlanmıştı."

Cüneyt öyle bel altı darbeler vuruyordu ki kim olsa çoktan yuvarlanırdı uçurumdan. Ama Tahir o adamlardan değildi.

"Harika parçalardı. Çok rahat işledim ve emin olun gören herkes hayran kalacak."

"O zaman sorun yok. Dilem buraya geldiğimi duysa çok kızar bana ama tanıtıma az kaldı ve ben herhangi bir aksilik olmasını istemiyorum. İtibarını zedeleyecek bir durumla karşı karşıya kalırsa çok üzülür ve o üzüldüğünde ben hiç iyi bir adam olamıyorum..."

Tahir, adamın cümlesinin içindeki tehdidi anladığı anda işin rengi değişti.

"İtibar! Anlamı öyle herkesin kolayca anlayabileceği bir şey değildir Cüneyt Bey. İtibar dediğimiz, insanın ruhuna giydiği ceket gibidir. İçindeki baki kalır. Çıkarır, yeni bir ceket geçirirsin üstüne. Ama şeref dediğiniz şey, işte o ruhun ta kendisidir. Onu ne çıkarabilirsin ne de var edebilirsin. Şeref bir insanda ya vardır ya da yoktur. Bir iki taş ya da mücevher insanın itibarını sarsabilir ama şerefini lekelemez."

"Haklısınız, insanın şerefini lekeleyecek çok başka şey-

ler var. Nice insanlar var ki elleri kanlı, geçmişleri karanlık... Bir iki taşla hiçbir şey olmaz. Benimkisi sadece sevdiğini koruma içgüdüğü..."

Tahir duyduğu her şeyi sabırla yuttu ama o son söylediği... İşte onu yutacak değildi. Oturduğu yerden kalktı ve hafifçe adama doğru eğildi.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama o dediğini bir daha dilinin ucuna dahi getirirsen..."

"Hangi dediğini?"

"Eğer... Bir daha ondan bahsederken her hangi bir aitlek ibaresi kullanırsan, itibarımı sırtımdan çıkarır ve senin canınla yıkarım. Şerefimi lekelemeyen elimdeki kanı da tazelerim... Bilmem anlatabildim mi?"

Cüneyt bir an adamın gözü kara tavrından korktu. Buraya gelirken niyeti gücüyle onu ezmekti. Adamın bu denli cüretkâr olacağını tahmin edememişti. Ama her dövüşün bir rövanşı olurdu. Elindeki diğer kartları masaya süreceği an elbet gelecekti.

"Kendinize fazla güveniyorsunuz Tahir Bey. O güvenli sizden söküp almak eğlenceli olacak." Tahir doğrularak birkaç adım geri çekildi ve ellerini cebine soktu.

"Denediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi, kapının yerini biliyorsun."

Tahir yerinden yavaşça kalkan ve kapıya yönelen adamı seyrederken içinde kopan fırtınayı bastırmaya çalıştı. Adam kapıyı açıp ona doğru döndü ve lakayt bir baş hareketi yaparak çıktı. Tahir sıkılı yumruklarını bir yere geçirme arzusunu daha fazla bastıramadan duvarı seçti ve sert bir yumruk attı. Alnını dayayarak soğukluğun ve elinden yayılan acının içindekileri bastırmasını diledi. Bir süre öylece durdu. Elinin şişmeye başladığını hissediyordu. Geriye çekildi ve arka tarafa geçti. Dolaptan buz kalıbını aldı ve temiz bir bezin içine buzları doldurdu. Bezi elinin üzerine

koyarak şişliği indirmeye çalıştı. Siniri geçmek bilmiyordu ve adamın cüreti içini daha çok sıkıyordu. Ona nasıl *sordüğim* diyebilmişti? Kapının açıldığını duyunca kafasını kaldırdı. Dilem gülen yüzüyle ona doğru yaklaşırken bakışları eline kaydı. Gülümsemesi yavaş yavaş solarken adımları hızlandı.

"Tahir, ne oldu?"

Tahir ses etmeden baktı kadına. Kısacık bir an sonra elindeki bezi yere fırlatarak ayağa kalktı ve yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarına kapandı. Bu sefer nazik değildi. Aşka dair değildi bu öpüş. Bu sefer aitliğini kazıyordu kadının ruhuna.

Dilem ise dudaklarını esir alan öpücüğün etkisiyle dizlerinin titrediğini hissetti. Yüreği sıkışıyordu. Farklı bir şeyler vardı. Yolunda gitmeyen belki de... Ama bir türlü ne olduğunu anlayamıyordu. Öylesine sıcaktı ki dudakları, yakıp kavuruyordu tüm düşüncelerini.

Tahir dudaklarından ayrılıp geriye çekildiğinde bakmaya doyamadığı o gözleri esir aldı. Başka bir ismin izini aradı kehribarın haresinden. Ama bulamadı. Dilemin gözleri, *Sana aitim*, diye bağıırıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Dilem korkarak. Kalp atışları hâlâ düzensizdi.

Tahir iki yanından sarkan saçları avucunun içine hapsedti ve "Bana bir şey söyle Kehribar, öyle bir şey söyle ki içimdeki tüm karanlık köşeler aydınlansın." Tahir o adamdan bahsetmeyecekti. Ama bir cevaba ihtiyacı vardı. Dilem ise Tahir'in sorusunun altında yatanın ne olduğunu bilmeden dile geldi.

"Aşka dair ne varsa artık biliyorum Tahir... Bir ustanın gelip kalbimin üzerine inşa etmesi gerekiyormuş aşkı. Öğrendim sonunda..."

Yetmişti Tahir'e bu cevap. Bir tek o vardı gönlünde.

Kimseden bahsetmemiştir. Duraksamamıştır. Neden soruyorsun dememiştir. Sadece kalbindekileri söylemiştir. Utamsın demiştir...

"Ben de öğrendim... Tek bir rengim varmış o da Kehribar'mış."

İri kollarıyla genç kadına sarıldı Tahir. O adamın niyetini artık daha iyi anlıyordu. Aklınca ona rakip olduğunu düşünüyordu ama bu bir savaş değildi. Tahir adil olmayan hiçbir rakiple dövüşmeyecekti. Kazanan belliydi.

Dilem kolları arasında huzurla başını göğsüne dayadı. Biraz olsun rahatlamıştı rahatlamasına ama bir an aklına gelenle geri çekildi.

"Elin?"

Tahir elini uzattı istemeye istemeye. Şişlik inmemiştir. Hafiften morarmaya da başlıyordu.

"Ne oldu? Kapıya falan mı sıkıştı? Doktora gidelim. Ya kırıldıysa? Dikkat etmiyorsun kendine..."

Tahir küçük bir kahkaha atarak tekrar sarıldı Dilem'e. "Ama sen çok evhamlısın Kehribar."

"Değilim... Yani değildim. Ama... Bak, gerçekten bir doktora gidelim. Sen şimdi elini önemsemez, işine devam edersin. Of... Bana söz ver, bir şey yapmayacaksın. Tanıtımı erteleriz gerekirse."

Tahir kadının bu paniğe kapılmış hallerinden o kadar keyif alıyordu ki muzipçe devam etti. "Olmaz! Daha tespih bitmedi. İki elim kopsa da bitireceğim. Tanıtımı falan da ertelemeyeceksin."

"Ne demek elim kopsa da bitireceğim? Yemin ederim koleksiyonu çöpe atar, yarın bir basın açıklamasıyla tanıtımı iptal ederim Tahir. Çok ciddiylim."

"Ne münasebet, yapamazsın! Bunca zamandır çalışıp didindin. Dedim ya ellerim kopsa yine de bitireceğim."

"Beni ciddiye almıyorsun demek. İzle ve gör."

Dilem ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve asistanının numarasını tuşladı. Tahir telefona ulaşmaya çalışsa da geri kaçarak onu engelledi.

"Özge, tanıtımın iptal edildiğine dair bir basın bülteni hazırla hemen. Ben geleceğim birazdan ve..." Dilem elinden telefonun alınmasıyla şaşkınca Tahir'e baktı.

"Merhaba Özge Hanım. Bir yanlışlık oldu. İptal falan yok. İyi çalışmalar."

Tahir telefonu kapatırken kahkahalarına engel olamıyordu. Dilem'e uzandı ama o geri geri gidiyor, sinirle başını sallıyordu.

"Gelme, çok sinirliyim! Neden söz dinlemiyorsun?"

Tahir ani bir hareketle onu kolundan yakaladı ve bedene yasladı genç kadını. Gözlerinin içine baktı önce, ardından bakışları dudaklarına kaydı. Dilem'in rahatlayan bedeniyle istediğini elde etti.

"Söz dinlemiyorum Kehribar, çünkü tespihin hazır!"

Dilem'in bir anda gözleri parladı. Neşeyle boynuna atıldı.

"Ayyy... Gerçekten mi?" Dilem küçük bülbüller gibi şakıyordu. Geriye çekildi ve dudaklarına ufacık bir öpücük kondurdu genç adamın.

"Görebilir miyim, lütfen?"

Tahir gülümsemesine eşlik ederek kasaya yöneldi ve açıp içindeki kadife tablayı aldı. Üzerindeki örtünün açılmamasına dikkat ederek tezgâha koydu. Bir an ikisinin de bakışları birbirine kenetlendi. Bu öyle bir akımdı ki dile düşürmedikleri birçok şeyi birbirlerinin gözlerine akıtıyorlardı. Tahir gözlerini ayırmadan bezi kaldırdı. Dilem gözlerini bir an bile Tahir'den ayırmadan, "Çok güzel!" dedi. Tahir'in gönlündeki şenliğin ateşi her ikisini de sardı. Dilem yaklaşarak başını göğsüne koydu.

"Çok güzel! Öyle güzel ki bakmama bile gerek yok!"
Tahir sıkıca sarıldı Kehribar'ına. Sevgisi taşıyordu içinden.

"Sana bir şey söylemişim, hatırlıyor musun?"

"Nedir o?"

"Ben tespihi sahibine teslim etmeden üç soru sorarım demiştim."

"Hatırlıyorum."

"Şimdi sıra sende Kehribar."

Dilem onun kollarından ayrılarak bir köşeye oturdu. Tahir'in sesindeki ciddiyet bu ritüelin ne denli önemli olduğunun bir kanıtıydı. Dilem de kendisine yakıştığı üzere ona aynı ciddiyetle karşılık verecekti.

Tahir karşısına oturarak kadife tablayı Dilem'in önüne doğru itti. Dilem ilk kez baktığı tespihin güzelliği karşısında öylesine etkilenmişti ki ne diyeceğini bilemedi. Aynı çizdiği gibiydi. Hatta daha fazlasıydı.

"Söyle bakalım Kehribar, tespihin imamesi şerefidir. Sağlam, parlak ve güçlü olsun istedim. Kimdir senin imam?"

Dilem gözlerinin içine bakarken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Öylesine güçlü bakıyordu ki Tahir.

"Taneleri ince ince işlendi. Kimdir bir tanen? Tespih bir adamın ömrüne ortak olur. Sabır çektirir, ah çektirir. Ama hep çektirir. Tıpkı kader gibi. Kimin bükülmez bileğine geçip ömrüne ortak olacak bu tespih?"

Tahir cümlesinin bitmesiyle sustu ve merak içinde beklemeye başladı. Evlilik teklifi etmiş de evet cevabını duy-mak istermiş gibi heyecanlıydı. Dilem ise hayatında ilk kez bu kadar farklı bir adam tanıyordu ve ne şanslıydı ki tanıdığı ilk adam gibi adam onun ömrüne yazılmıştı. Derin bir nefes aldı ve döktü ruhundakileri.

"Madem tespihin şerefi imamesidir, benim imamem sana duyduğum aşktır. Şerefi her bir yanında işlidir, tıp-

ki üzerindeki işlemler gibi. Taneleri incelikle işlendiğine göre, bir tanem gönlüme aşkı işleyen ustadır. Kimin bükülmez bileğine geçecek dersin, ömrümü adamaya karar verdiğim adamın bileğine geçecek. Senin bileğine..."

Tahir aldığı cevaplarla içindeki yıkık, ötelenmiş adamı gururla ayağa kaldırdı. Hiçbir şey onu ayağa kaldıramamış, gerçek özgürlüğü bahşedememişti ama aşk başarmıştı işte sonunda.

Dilem bir an bile beklemeden tespihi eline aldı ve Tahir'in bileğine geçirdi.

"Herhangi bir göz değmeyecek bu tespihe. Madem ömrümüze ortak olacak, aşkı bin bir emekle işleyeceğiz. Hiçbir göz değmeyecek namahremime."

Tahir gönlüne en çok yakışanı bulmuş olmanın mutluluğu ve gururuyla kalktı ayağa ve kasaya doğru gitti. İki tespih daha hazırlamıştı. Böyle bir şey olacağını bildiğinden değil, herhangi bir olumsuzluk anında ihtiyatlı davranmak içindi bu. Özenle işlediği her iki tespihi kadife tablaya yerleştirdi.

"Senin çiziminden ilham alarak işledim bu ikisini. Biraz da kendi yorumumu kattım. Şu incili olanın bir kadına yakışabileceğini düşünüyorum. Dikkat çekici bir Trabzon kazazı var ucunda. Bu da erkek müşterilerinin dikkatini çekecektir. Zümrüdün rengi alışılmadık derecede koyu ve imamesindeki işleminde de siyah elmas var. Zordu ama değdi."

"Bunları yaptığından bahsetmemiştin," dedi Dilem hayranlıkla.

"Biliyorum, saklamak değildi niyetim. Sana tanıtım öncesi önerecektim. Hem kadın müşterilerinin de dikkatini çekmek iyi olur diye düşündüm. O yüzden üç tane tespih hazırlamıştım. Ana parça buydu ama..." diyerek bileğini gösterdi Tahir.

Dilem uzattığı elini tuttu ve içini çevirerek avucuna bir öpücük kondurdu.

"Gerçek sahibinde artık."

Güzele döndü her iki âşık da çehresini. Söylenmemiş cümleler uçtu aralarında, taşların soğukunda dindirdiler gönüllerindeki sevda ateşini. Ama asıl yangın yeri ötede-ydi ve ilk kıvılcım tam ortalarına düşmek üzereydi.

OD MİSALİ

*Anlatmak isterdi insan. Yaşadıklarını da can
yanıklarını da... Her birini dökmek isterdi
gönlünün dilinden. Yağmur misali döküldüğünde
kelimeler, hafiflerdi ruhun bulutları. Rahmet olur
yağardı gönülden dinleyenin üzerine.*

Anlattı Tahir karşısındaki güzel adama. Gönlü yorulmuştu. Güneşi baharı anlatmıştı da ayaza gelmişti sıra. Oturduğu yerden kalkarak ağrıyan sırtını esnetti.

"Bu kadar mıydı Usta?" diye sordu Kutsal. Bitmiş olmazdı. Bir nakkaşı izler gibi izlemişti Tahir'in bulutlarını, yağdırdığı yağmurları. Aşkını dinlemişti. İlk acısını... Sonrasını merak ediyordu haliyle. Tahir gözlerini çevirdi güzel adama.

"Bitmedi Tahir... Sana aşkın imamesini anlattım. Sıra od olup yandığım kısma geldi."

Kutsal'ın kaşları çatıldı istemeden. Ne olmuştu da ateş misali yanmıştı? Nasıl bir ateşti ki o, gözlerindeki derin ummanlar hâlâ yanmaya devam ediyordu?

"Dinlerim ben..."

"Merak etmesinler seni."

Kutsal, adamın inceliğine kayıtsız kalamadı, içi rahatla-
m diye eline telefonu aldı ve kulağına götürdü. Çok çal-
madan karşı taraf cevap verdi.

"Can babam nasılsın?" dedi hevesle Kutsal. Telefonun
ucundaki Hakim'di...

"İyiyim aslanım, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim baba. Biraz işim var, uzayacak gibi du-
ruyor. Bu akşam bekleme sen beni."

"Hayırdır oğlum?"

"Bir şey yok baba. Biliyorum ben seni, dört dolanırsın
sen şimdi evde meraklanıp. Annemi de deli edersin, haber
edeyim dedim. Sağlam yerdeyim, korkma."

"Neredesin Kutsal?"

"Ustadayım babam."

Hakim bir an sessiz kaldı. Şimdi anlamıştı. Gün doğma-
dan gelemeyecekti aslanı. Usta'nın yanında olduğuna göre
dinleyeceği de öğreneceği de çok şey vardı.

"Selam söyle aslanım."

"Söylerim baba. Görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Kutsal telefonu cebine atıp ayağa kalktı.

"Acıkmış olmalısın ustam. İstersen başka yerde devam
edelim."

Tahir hafifçe gülümsedi. Kutsal çilingir kuralım diyor-
du anlaşılan ama içmezdi Tahir.

"Gidelim Kutsal. Ama çilingir isteme benden."

"Yok, istemem Usta. Babam yanımda yokken soframa
rakı koydurtmama gibi bir âdetim var."

"Tamamdır evlat. Bekle o zaman, ceketimi alayım da
çıkalım."

Tahir ceketini giydi ve arabasına yönelen genç adamı
takip etti. Yol boyu tek kelime etmemişti. O kadar çok an-
latmıştı ki kelimelerinin tükendiğini düşündü. Hakikat

başkaydı tabii. Anlattıkları değil anlatacakları diline ket vurmaya hazırlanıyordu.

İsyanı içinde bastırılamayan bir volkan misaliydi Kutsal'ın. Gönlüne düşmeyen aşka dair dinledikleri körük-lüyordu içindeki yangını. Bir şey olsun istiyordu. Böyle efsane misali bir aşk istiyordu. Ama sadece dinlemekle yetiniyordu. Babasının aşkını, dayısının aşkını dinlediği gibi şimdi de Usta'nınkine ortak oluyordu. Ama gönlü kararıyordu istemeden de olsa. Aşk mis kokulu bir bahçe vadediyordu etmesine de ona ulaşmak için kim bilir kaç uçurumdan atlamak gerekiyordu... Atlamaya hevesliydi Kutsal ama bahçede çiçeklenecek yâr düşmemiştii daha gözlerine.

Karaköy'de bir balıkçıya vardıklarında kimsenin olma-masına sevindi Kutsal. Devam ederdi belki Usta anlatma-ya. Denize karşı bir masaya oturduklarında hâlâ sessizlik kol geziyordu ortalarında. İkisi de denizin mavisiiyle gece-nin siyahının sevişmesini izliyordu. Siyah hâkimdi mavi-ye. Örtüyordu üzerini ve geçit vermiyordu mavisinin göz-ler önüne serilmesine.

"Siyahına vurgun olursun gecenin, gökyüzünün mavi-sine, ormanın yeşiline... Ben en çok kehribar rengine vur-gundum Kutsal. Öylesine vurgundum ki... Hayatın bizim için planladıklarını göremedim, saklı tuttuğu acıları seçe-medim. Aşktan gözüm kamaşmıştı. Bilemedim."

Kutsal, lokması ağzında, yutkunamadan baktı karşısın-daki adama. Bu nasıl bir tarifti? Nasıl bir acıyla sınanmıştı? Dayanamadı ve en son sorulması gerekeni ilk olarak dile düşürdü.

"Kehribar nerede Usta?"

Tahir gözlerinde bulutlarla baktı güzel delikanlıya. Yü-reğindeki yarayı nasıl deştğini bilmediği aşikârdı.

"Kehribar'ı sevmeye bir ömür yetmedi Kutsal. Ben Rab-

bimden yüzyıllar istedim ama o bana sadece iki kirpiğimin birbirine vuruşu kadar bir zamanı layık gördü. Madem meraktasın, dinle o zaman. Od misali yanıışımı dinle...

Tahir gönlündeki aşkla yeni doğan güne gözlerini açtı. Tanıtıma bir gün kalmıştı. Vural kapısına dayanıp da seni hazır edelim dediğinde başta karşı çıksa da heyecanını bastıramamıştı. Sözleşirken, sevdiğine doğru düzgün görünmenin onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmişti. Şimdi Vural'la buluşacak ve sevdiği kadının yanına yakışacak bir esvapla kuşanacaktı.

Yataktan kalktığı gibi duşa girdi. Kısa sürdü yıkanması. Hemen ardından üzerine bir kot bir de tişört geçirdi ve Ilgın'ın odasına gitti. Küçük kız çoktan uyanmış, kendi kendine oyun oynuyordu.

"Dayısının güzeli, günaydın."

"Dayıcım günaydın. Uykucu mu oldun sen? Bu kadar geç kalkmazdın."

"Haklısın güzeller güzelim. Sanırım biraz yorgunum. Bugün de dışarıda işlerim var. İstedğin bir şey var mı diye bir sorayım dedim."

"Var tabii! Beni de götürsen..."

"Ama yalnız olmayacağım Ilgın. O yüzden bu seferlik seni götüremem. Başka zaman söz, beraber gideriz."

Küçük kız dudağını bükerken gözlerini kırgınlıkla dayısına dikti. "Tek bir şartla, yarın akşam beni sinemaya götürür müsün? Söz vermiştin."

Tahir sıkıntıyla kaşlarını çatı. "Ne yazık ki yarın da uygun değilim Ilgın'ım. Dilem Abla'nın önemli bir toplantısı var, ben de ona katılacağım. Sana daha önce bahsetmiştim."

İlgın elindeki küçük ayıcığı hırsla yere attı. "Hep onun-
lasın. Hiç benimle vakit geçirmiyorsun. Sevmiyorum ben
onu. Keşke hiç gelmeseydin. Benimle olmayacaksan neden
geldin?"

Tahir bam telinin büyük bir hınçla koparıldığını hisset-
ti. Canı öylesine yanmıştı ki. İleri atıldı ve ağlamaya başla-
yan çocuğu kollarının arasına aldı.

"Ben sana gelmeyecektim de kime gidecektim İlgın'ım.
Senden başka bir ailem var mı benim? Sen benim gözü-
mün nurusun."

"Değilim işte, biliyorum. Sen onu seviyorsun. Belki de
evleneceksin onunla. O zaman kendi çocukların olacak.
Ben ne olacağım?"

Küçük kızın esas korkusu gün yüzüne çıkmıştı. Tahir
şefkatle küçük bedeni bağrına bastı.

"İlgın'ım, hayatıma kimin girdiğinin bir önemi yok.
Hiçbir güç seni benden ayıramaz. Sen benim her şeyim-
sin. Emanetimsin. Herkesten vazgeçerim ama senden geç-
mem."

"Benim için ondan vazgeçer misin?"

Tahir'in içine çektiği nefes bir an ciğerlerine hapsoldü.
Ne yardan vazgeçebilirdi ne de candan...

"Eğer bir seçim yapmam gerekirse her durumda seni
seçerim İlgın'ım. Ama benden bunu talep etmen için ge-
çerli bir sebebin olmalı. Sevmiyorum ben onu diyerek beni
buna ikna edemezsin. Bu bir seçim değil, şımarıklık olur
ve beni mutsuz eder. Mutsuz olmamı ister misin?"

İlgın yanaklarından yuvarlanan yaşları elinin tersiyle
sildi. İstemezdi elbette dayısının mutsuz olmasını ama ço-
cuk yüreği terk edilecek korkusuyla pır pır ediyordu.

"İstemem..."

"O zaman benim için ona bir şans ver. Belki çok sever-
sin."

İlgın cevap vermeden sarıldı dayısına. Neyi nasıl anlatacağını bilmiyordu küçük yüreği. Gözlerinden dökülen saf nurdan damlalar Tahir'e çok şey anlattı. Aşağıdan gelen korna sesini duyunca yeğeninin yanağına kocaman bir öpücük kondurup onunla vedalaştı. Aşağıya indi ve az önce yaşadığı zor durumun etkisini üzerinden atmaya çalıştı. Dışarı adımını atar atmaz büyük, siyah arabanın şoför koltuğunda kendisine gülümseyen Vural'ı gördü. Başıyla selam verip hemen yanına geçti.

"Nasılsın Usta?"

"İyi sayılır dost. Bir an evvel bitsin istiyorum, ne yalan diyeyim. Ben ömrümce böyle telaşe yaşamadım."

"Olsun, böylesi iyidir iyi..." Vural bıyık altından gülümserken gazı kökledi.

Dilem yüksek platformun üzerine çıkmış, aynadaki yansımasını izlerken heyecandan midesi bulanıyordu. Çok güzel olmak istiyordu. O kadar güzel olmalıydı ki Tahir bir an bile gözlerini ondan ayıramamalıydı.

"Dünyadan Dilem'e..."

Dilem hızla başını çevirdi. Büşra gülümseyen bir yüzle ona bakıyordu.

"Yine ne var?"

"Ama bu aşk seni bozdu gülüm... Ne bu böyle pembe, bulut bulut haller..."

"Kızım sen değil miydin âşık ol diyen? Al işte olduk..."

"Aman, dedik demesine de böyle sevdalan demedik."

"Ne farkı var Allah aşkına?"

"Sen aradaki farkı bilemiyorsan Usta'ya sor, anlatsın sana."

"Madem çok biliyorsun kaçak oynama, sen anlat."

Elbisesinin eteklerindeki teyelleri temizleyen terzinin kıkırdamasını önemsemeden devam etti konuşmaya Büşra. Çok mutluydu dostunu böyle gördüğü için. Ama elindeki büyüklüğünü ve kıymetini bilmeyecek diye de ödü kopuyordu.

"Herkes ömrü hayatında bir kere âşık olur. Onu muhakkak yaşar. Ama sevda dediğin aşkın karşılık bularak arşa ulaşmasıdır. En yüksektesindir o anda. Her şeyin sevda ya dairedir. Soluduğun hava sevdadır. Tenini ısıtan güneş sevdadan... Acısı bile güzeldir. Aşk insanın yüreğine yara açandır, sevda ise o yarayı açana son nefesine kadar eşlik etmektir. Sevda başkadır. Sen âşık değilsin Dilem. Sen sevdanın kucağında küçük bir bebek gibisin. Daha yeni yeni öğreniyorsun..."

Dilem aynadaki yansımasına baktı. Haklıydı Büşra. Sadece âşığım demek yeterli gelmiyordu ona. Seviyorum demekse en basitiydi. Dilem sevdalanmıştı Tahir'e. Onu değiştiren, onu güzelleştiren adama vurgundu. Geçmişe ya da geleceğe dair değildi hiçbir şey. Sadece o an vardı. İlk dudaklarına düştüğü, gönlüne perçinlendiği anda takılıydı. Ömrünce de o anda olacaktı. Yanağından yuvarlanan yaşın şaşkınlığıyla gözlerini kaçırdı aynada kendisine bakan dostundan.

"Boşuna kaçırma gözlerini... Anlatmak istediğim bu işte. Aşk seni gülümsetir, sevda ise mutluluktan gözyaşlarına boğar. Arabesk dersin sen şimdi ya, olsun."

"Demem... Çünkü haklısın Büşra."

"Her zamanki gibi bebek. Bir de kendine saklamasan da şu sevdalandığınla bir tanışsam. Nasıl bir hainsin sen anlamadım ki. Kaç aydır yalvarıyorum tanıştır bizi diye, gözüm açık gideceğim yeminle ya!"

"Hemen zevzekliğe başladın ama."

"Kızım yedi kaplan gücünde sevdayı ayaklarına seren

bir adam var, aynı şehirdeyiz, seni aşktan gözyaşlarına boğuyor ve ben daha onunla tanışmadım. Dostluktan istifanı yaz, muhasebeye git, hesabını kessinler şekerim."

Dilem kahkaha atarken ilk kez ne kadar şanslı olduğunu hissederek teşekkür etti bunu ona veren Yaradan'a.

"Tamam, işimiz bitsin, ararız. İş yoksa bir kahve içeriz birlikte."

"Böyle rest çekilir Dilem Hanım, öğren de gel!"

"Daha önce ikna edemedin ama beni şekerim."

"Ha, diyorsun ki ben çelik prensesim, ben ne zaman dersem o zaman. Görürsün sen, Usta'yla bir yan yana gelelim iki çift lafım olacak ona."

Gülüşler geçen saatlere ortak olurken Dilem Tahir'i görecek olmanın verdiği heyecanla telefona sarıldı.

"Tahir?"

"Kehribar"

"Nerelerdesin?"

"Şişli tarafındayım bir dostla, hayırdır? Atölyeye mi geldin? İşin vardı bugün."

"Kimlesin ki?"

"Bir dost dedim ya Kehribar."

Dilem merakının diline kamçı darbeleri indirdiğini hissediyor ve kendine hâkim olamıyordu.

"Benim de bir dostum var yanımda. Daha doğrusu tek dostum. Artık seninle tanışma zamanı geldi. İşin uzun değilse bir kahve içsek? Çok uzak değiliz."

"Olur tabii. Benim işim bitti sayılır, seninki bitince haber ver, olur mu?"

"Tamam o zaman, benim de on dakikalık işim kaldı. Oraya geldiğimizde ararım."

"Bekliyorum Kehribar."

Dilem telefonu kapatırken o dostun kim olduğunu merak etti. Gözü Büşra'ya kaydığı anda ise gönlündeki sı-

kıntıyı anında bertaraf etti. Böyle basit kıskançlıklara yer verecek kadar ucuz değildi onların aşkı. Başkaydı onlar, bambaşka...

"E haydi o zaman Büşra Hanım. Toparlanın da gidelim. Sizi öldürmeyen ama süründüren merakınızı giderelim."

"Çok şükür Allah'ım..." Büşra'nın sevimli halleri her zaman iyi gelirdi Dilem'e ama bu zamanlarda daha da iyi geliyordu.

Butikten çıkarken elbisesinin akşama hazır olacağını ve evine gönderileceğini söyleyen kadına teşekkür etti kendinden beklenmeyen bir samimiyetle. Bu hallerine tanık olan Büşra, "Ey aşk, sen nelere kadırsın, çelik prensesi krem şantiye çevirdin..." derken karnına yediği dirsekle yalandan yüzünü buruşturdu.

"Yürü zevzek... Göstereceğim ben sana kremi de şantiyi de."

"Göstereceksen Usta'yı göster şekerim, çok rica edeceğim. Başkası olsa gerçekten gönül koyardı, kıymetimi bil."

"En kıymetlimsin sen, canım benim."

Dilem böylesi güzel yürekli bir dostu sahip olduğu için şükrederek arabasına bindi ve Tahir'i arayarak nerede olduklarını öğrendi. Uzakta değildi. Tahir'i her gün görmesine rağmen her seferinde sanki ilk kezmiş gibi heyecanlanıyordu. Mekânı bulur bulmaz hemen arabasını park etti ve içeri girerek kapının ağzında durdu. Büşra'nın merakı da heyecanı da öylesine artmıştı ki susmak bilmeyen dostu dut yemiş bülbül misali sessizdi.

"Sence hangisi Usta? " diye sordu muzipçe. Büşra bir göz attı etrafa ve hemen ardından, "Usta kim bilmiyorum ama şurada duran, mavi gözlerini senin üzerinden ayırmayan adamı görürse onu vurur diye tahmin ediyorum," dedi.

"İntihara meyilli olduğunu sanmıyorum," dedi Dilem

gölerek ve Büşra'nın kalabalığın içinden fark ettiğı mavi gözlüsüne doğru yürüdü. Karşısında oturan ve dost dediğı adamı gördüğünde yüzündeki gülümseme biraz daha genişledi. Masaya vardıklarında Tahir çoktan ayağı kalkmış ve ona sarılmak için hamle yapmıştı bile. Dilem dudaklarının hemen kenarından öpen adama aşkla baktıktan sonra masadaki dosta döndü yüzünü. Bu adam, daha önce tanıştığı Devran Yaman gibi gücün üzerinden aktığı bir adamdı. Elini uzatarak merhaba dediğinde Vural kadının güzelliğini takdir etmiş ve Usta'nın yanına ne kadar yakıştığını anlamıştı.

"Merhaba Dilem. Tanışmak bugüne nasipmiş, çok memnun oldum."

"Evet. Benim için de aynı şey geçerli," diyerek araya girdi Büşra ve elini Tahir'e uzattı.

"Merhaba Usta, ben Büşra. Kehribar senden çok bahsetti," dedi ve birçok ayrıntıyı bildiğini de tek bir cümleyle belli etti.

"Merhaba Büşra, çok memnun oldum. Kehribar senden de çok bahsetti."

Büşra Vural'la da selamlaştıktan sonra yerine oturdu ve gözlerini birbirinden ayıramayan âşıklara baktı. Aralarında uçuşan tarifi imkânsız kıvılcımları oturduğu yerden hissediyor ve bunun verdiği hazzı doyasıya yaşıyordu.

Masaya gelen garsonun siparişleri almasıyla ortama kısa süreli bir sessizlik hâkim oldu. Her biri hem çok şey anlatmak, hem de çok şey dinlemek istiyordu. Ama kimin başlayacağına bir türlü karar veremiyorlardı. Siparişler geldikten sonra Tahir, garipleşmeye başlayan durumu bozmaya karar verdi.

"Kehribar, Mehveş'le tanışmıştın hani, hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Yurtta karşılaşmıştık."

"Evet. Vural Mehveş'in abisidir."

"Aaa öyle mi?"

"Evet. Aynı zamanda fedaisiyim," dediğinde Büşra içmekte olduğu sodayı masaya püskürttü. Vural kahkahasını bastırmaya çalışarak genç kadına peçete uzatırken şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle ne kadar komik göründüğünü düşündü.

"Fedaisi mi dedin? Nasıl yani?"

"Ah be Vural! Senin dilin çok uzadı valla, Tufan Abi duymasın," diyerek araya girdi Tahir.

"Aşk olsun Tahir Abi, ne belimizdeki silahları saklayacak kadar haysiyetsiz ne de namımızı gizleyecek kadar şahsiyetsiz değiliz çok şükür. Evet, duyduğun gibi fedai ne demekse o anlamda yani..."

"Silahlar mı dedi o?" diye sordu Büşra gözlerini Dilem'e çevirip.

"Evet silahlar, çünkü ben iki elimi de çok iyi kullanırım Büşra Hanım. O yüzden de iki silah taşırım."

"Vay canına..."

"Konuyu değiştirirsek sevinirim," dedi Tahir rahatsızca. Kendine ait gizler vaktinden önce dökülsün istemiyordu. Göz göze geldiğinde o tek bir bakış çok şey anlattı Vural'a. Aşktan falan bahsedince tüm gerçekleri anlatmıştır diye düşünmüştü Vural. Ama anlaşılan Usta elindeki kanı da vicdanının acısını da dökmemişti daha ortaya.

"Şaka yapıyorum canım, rahat olun," diyerek toparlasa da kimse inanmamıştı ama en azından sohbetin hedefi değişmişti. Tahir ustalığına yaraşır bir şekilde konuyu ertesi günkü tanıtıma çevirmişti.

"Dilem heyecandan bu gece uyuyabilir mi bilmiyorum valla, elbisesine bile o kadar özendi ki... İlk kez onu böyle görüyorum," dedi Büşra. Dilem gözlerini devirerek, "Abar-tıyor," dediğinde Tahir yavaşça kulağına doğru eğildi.

"Yarın gece bana kalp krizi geçirtme ihtimalin nedir Kehribar?" diye sorduğunda sesindeki erkeksi ton Dilem'in baştan ayağa kızarmasına sebep olurken hafifçe gülümsedi.

"Yarın akşam koluna gireceğim, o zaman karar verisin," dedi aynı etkileyicilikle.

Gülüşler dizi dizi, sevdâ inci gibi önlerindeydi. Ama kader güzelliklerine dostları tanık ederken yaşanacaklara deva olmayacaktı hiçbirisi.

AŞK SİLÜETİ

Kocaman şehirler olur insanın içinde. Denize kıyısı olan küçük evlerin dizildiği şehirler. Balkonlardan sarkan sakız gibi çamaşırlar ruhun masumiyetini haykırır haykırmasına da aşk gece gibi çöktüğünde silueti değişir. Kandiller değil sevdanın alevi aydınlatır sokakları. Gri yağmurlar değil mutluluk gözyaşları yağar mis kokan topraklara. Ama yangın yerine dönünce şehir, kıyametin resmi çizilir ruhunda.

Tahir şehri bembeyaz ışıklarla doluydu. Mutluluk öylesine sarıp sarmalamıştı ki onu, ne dese, ne yapsa yeterli değildi. Güneş gökyüzünden el çekmeye başladığında aynadaki aksine bakıyordu Tahir. Vural'ın da yardımıyla harika bir takım almıştı. Tespihinin imamesi ceketinin ucundan sarkıyor, aynadaki aksini mükemmelleştiriyordu.

Çalan telefonunu hızla eline aldı ve beklemeden cevap verdi

"Efendim İrfan Abi?"

"Tahir, nasılsın evlat?"

"İyiym abi. Sen de güzel bir haber verirsen daha iyi

...lagım."

"İbo babasının yanında, zor da olsa bir iki kelime edebiliyor. Ama doktorlar çok umutlu değil gibi Tahir."

"Yapma be!"

"Ne yaparsın evlat, mukadderat. Vade gelince hepimiz o mutlak sona ulaşacağız."

"İbo nasıl? Perişan olmuştur, hasretliği büyük zaten."

"İbo iyi, merak etme. Babasının ilk kelimesi *affettim* oldu Tahir. Görmen lazımdı İbo'nun yüzündeki ışığı. Masumiyetini geri kazandı sanki."

"Çok şükür. Rabbim bir mucize nasip eder belki."

"Allah bilir Tahir. Canı veren o, alacak olan da yine o. İsyana mahal vermek yok."

"Haklısın."

"Sen ne yaptın? Hazırlandın mı?"

"Hazırım abi çıkacağım birazdan."

"Tespihi beğendi mi Kehribar?"

"Beğendi."

"Sordun mu sorularını?"

"Sordum abi."

"İstediğin cevapları aldın sanırım."

"Aldım."

"O zaman bileğindeki bir ömür sahip çık."

Tahir şaşkınca bileğine çevirdi bakışlarını. "Nasıl anladın abi?"

"Dilem gibi biri sorularına istediğin gibi cevap verdiyse eğer sonunda da onu senin bileğine takar... En azından ben takmasını umut ettim."

"Hiç düşünmeden bileğime taktı."

"Bileğin de yüreğin de bükülmez bir ömür. Kal sağlıklı evlat."

"Eyvallah abi."

Tahir telefonu kapatıp ceketinin iç cebine atarken son

bir kez daha aynada kendisine baktı. Hazır olduğuna emin olurken dışarıdan yükselen korna sesiyle Vural'ın bu gece onun için tahsis ettiği arabanın geldiğini anladı. Hızlı adımlarla aşağıya indi ve onu bekleyen delikanlıya selam vererek arabanın arka koltuğuna geçti. Alışık değildi böyle şeylere, hatta sahte bile geliyordu ona ama Vural çok ısrar etmişti.

Gece cilveleşirken şehrin ışıklarıyla, mutluydu Tahir. Alabildiğine mutluydu.

Dilem ikinci bir ten gibi vücudunu saran elbisenin içinde kendini hiç olmadığı kadar güzel hissediyordu. Alışılmışın aksine, elbisesinde hiçbir dekolte yoktu. Sadece sırtında, beline kadar inen bir yırtmaç vardı. Bu da ilk bakışta belli olmuyor, hareket etikçe belli belirsiz açılıyordu. Tahir'in beğeneceğini umarak son kez makyajını da kontrol etti.

"Ama yeter artık Dilem, vallahi yeter. Tamam, güzelsin. Çuval giysen yakışacak bir bedene sahipsin. Hayır yani bu ne kendini bilmezlik?"

"Büşra..."

"Tamam ya tamam. Hava kararmadan, bir an önce çıkalım artık hadi. Hem misafirler içeri alınmadan son kontrolleri de yaparız."

"Haklısın. Tahir'i arasam mı acaba?"

"Neden ki?"

"Neyle gelecek acaba? Yeri biliyor ama. Ne bileyim, araba mı yollasaydık? Ya da giderken onu da alsak mı?"

"Magazinciler otelin kapısına doluşmuşlardır bile. Birlikte gelerek magazin malzemesi verme. Köpekbalığı hepsi, bilmiyorsun sanki. Yem gibi önlerine mi atacağız Tahir'i."

Rahat bırak adamı. Alışık değil böyle ortamlara."

"Ne münasebet, neden rahatsız olacakmış ki? Senelerdir etrafımda dört dönen magazincilere gerçek bir aşk haberi vermiş olurum, fena mı?"

"Allah'ım, dostumu tanıyamıyorum artık. Ne ettin, nasıl ettin Ya Rabbim?"

"Başladın yine zevzekliğe."

"Yahu ben adamı sakla demiyorum ki bu gece zaten insan içine çıkarıyorsun. Tanıtımda boy gösterecek. Ben magazincilere peşkeş çekme diyorum."

"Ayyy iyice terbiyesiz oldun sen."

"Yeter, şiştim! Sen bilirsin valla."

Dilem omuzlarına aldığı etolü düzeltip odadan çıktı. Aşağıda tüm aile onu bekliyordu. Halis Bey onu görür görmez yüzünde genişleyen gülümsemesiyle öne doğru atıldı.

"Benim çelik prensesime aşkın bu kadar yakışacağını bilseydim sana bu mutluluğu bahşeden adamla tanışmak için bu geceyi beklemezdim."

"Halis, lütfen! Zaten kim olduğunu bilmemek yeteri kadar şey anlatıyor. Bir de sanki bulunmaz Hint kumaşı muamelesi çekme." Sinirle araya giren Suna Hanım hâlâ bu fikre alışamamış ve böyle dile getirilmesine duyduğu rahatsızlığı da tepkisiyle ortaya koymuştu ama Dilem'in altta kalmaya hiç niyeti yoktu.

"Tahir bulunmaz kumaş değil ama bulunması zor adamlardan anne. Bence önyargılarını evde bırak gitmeden önce. Tahir'e de böyle bir tavır takınırsan o çok iyi bildiğin çelik yüzümle tekrar muhatap olmak zorunda kalırsın."

"Suna Teyze, sen buna hamileyken ne yedin içtin Allah aşkına ya?" Büşra ortamı yumuşatmaya çalışsa da pek başarılı olamadı.

"Hamileyken değil de büyütürken ne hata yaptım, inan bilmiyorum. Çünkü saygıdan zerre haberi yok."

"Saygı istiyorsan önce sen saygı göstermelisin anne. Benim için mutlu olmak senin için bu kadar zor olmasın lütfen. Bu gece konuşulması gereken bir mevzu değil ki bu!"

"Dilem haklı Suna. Artık konuyu kapatalım. Genç beyle tanışmadan yargıya varmak doğru değil, sana daha önce de söyledim."

"Nasıl biliyorsanız öyle yapın," dedi Suna Hanım. Önyargısını sur gibi önüne dikti ve kapıdan çıktı.

Dilem Büşra'yla birlikte babasının diğer aracına yöneldi. O elbiseyle ve yüksek topuklarla araba kullanamazdı.

Mekâna vardıklarında magazincilerin yerlerini çoktan aldıklarını gören Dilem'in hafifçe kaşları çatıldı. Daha erken gelmeyi planlamıştı ama trafik felaketti. Tahir'in de gecikeceğini tahmin ediyordu. Magazincilerin görevliler tarafından uzaklaştırılmasından faydalanarak hızla bina-
dan içeri girdi. Dinlenmeleri için ayrılan odaya geçen Dilem, bir süre durduktan sonra Büşra'nın elinden tutarak tanıtımın yapılacağı salona gitmek istediğini söyledi. Meraktan ölecekti. Büşra, "Tamam," diyerek arkadaşına eşlik etti. Salona geçtiklerinde gördükleri manzara Dilem'in yüzündeki endişeli ifadenin silinmesini sağladı. Hayal ettiğinden de güzel bir dekorasyon yapılmıştı. Ana temaya uygun olarak Osmanlı esintilerinin olduğu yüksek tavan-
dan sarkan ağır kadife kumaşlar, varak ve lükens ayaklı yüksek sunum platformlarıyla tam bir bütünlük içindeydi. Koleksiyonun en göze çarpan üç parçası yan yana sergileniyordu. Yavaşça onlara doğru yürüyen Dilem, Büşra'nın varlığını unutmuştu. Aylarca verdiği emeğin somut halini görmek tarifi imkânsız bir mutluluk ve gurur veriyordu insana. Tespihlerin sergilendiği kısım daha yüksek bir platformun üzerine
İlmişti Salma şöyle bir bakan

herkesin ana parça olduğunu anlamaları sağlanmıştı. Birbirine çapraz bakacak şekilde yerleştirilmiş olan tespihlerin, doğru ışıklandırmayla tüm işlemelerinin en ince ayrıntısına kadar görülebilmesi muhteşem bir görsel şölene sebep oluyordu. Tüm parçaları yapan ustaların isimleri sunum kabinlerinin yanındaki ayaklı açıklama panolarında yazıyordu. Ama Dilem tespihler için bir açıklama panosu hazırlatmamıştı. Camekânın içinde arka fona yerleştirilmiş altın plakaya baktı Dilem. Büyük harflerle "Usta Tahir Renan" yazıyordu. Büyük bir gururla başını kaldırdı Dilem. Bu adam onun sevdiğiydi ve sanatına tanık olan herkes onunla tanışmak için deli olacaktı.

"Aman Allah'ım! Bu kadar güzel olacaklarını tahmin etmemiştim. Ama anlamadığım bir şey var, neden iki tane tespih var ve senin çizdiğin esas tespih nerede? Bu tasarımlar farklı."

Büşra hayranlıkla camekândan içeri bakıyordu. Dilem güzel gözlerini arkadaşına çevirdi. "Benim tasarladığım tespih olması gerektiği yerde."

"Nasıl yani? Başka bir sunum mu hazırladın onun için?"

"Hayır. O tespih sevdiğim adamın bileğinde. Kimse görmesin istedim."

"Sen kimsin ve arkadaşına ne yaptın diye sorardım eskiden olsa ama sen tüm klişelerimi yerle bir ettin Dilem'cim."

"Ben de yerle bir oldum Büşra."

"Şanslısın! Kıymetini bil lütfen."

Dilem hafifçe gülümserken arkasında hissettiği hareketlilikle hızla döndü. Tahir'i görme isteği yüreğinden taşıyordu ama gördüğü yüz sevdiği adama ait değildi. Kaşları çatılırken karşısındaki lakayt bir ifadeye bürünmüş adama baktı.

"Yine harikalar yaratmışsın! "dedi Cüneyt elleri ceplerinde.

"Teşekkür ederim," dedi Dilem umursamaz görünmeye çalışarak.

Cüneyt ona doğru ilerleyince hafifçe dönerek önündeki platforma yöneldi. Altın plakanın üzerindeki isim ışıpta parlıyordu. Bunu Cüneyt de görsün istiyordu. Hemen bir adım arkasında duran adam tespihlere baktı. Tahir'in ismini görünce kıskançlığı nüksetti ama sabırla dışına yansıtmaması için bastırdı.

Tam o sırada Tahir zor da olsa mekâna ulaştı. Kapıdaki görevlilere ismini söyleyince içeriye doğru yönlendirildi. Görevlilerin haberdar oldukları belliydi çünkü daha konuklar içeri alınmamıştı. İçeri girerken patlayan flaşlar dikkatini dağıttı. İstemedен de olsa başını çevirdiğinde magazincilere zamanından önce içeri alınan gizemli adamın fotoğrafını vermiş oldu. İçlerinden biri ona mikrofon uzatıp kim olduğunu bile sormuştu. Tahir cevap vermeden başıyla hafifçe selam verip içeri girdi. Salona yöneldiğinde heyecandan dizleri titriyordu. Büyük kapıdan içeri girdiğinde dekorasyonun göz alıcılığı karşısında hayranlıkla etrafına bakındı. Her şey muhteşem görünüyordu. Kısacık bir an sonra onu gördü. Uzun elbisesi içinde kuğu gibiydi. Yanında iki kişi vardı. Adımlarını hızlandırdı. Sevdiği kadına kavuşacak olmanın verdiği heyecanla ayrıntılara dikkat etmiyordu.

Cüneyt ise cebinden gelen titreşimle adamın geldiğini anladı. Kapıda bir adamını bırakmış ve Tahir gelir gelmez kendisine çağrı bırakmasını istemişti. Tam zamanıydı. Elini Dilem'in beline yaklaştırdı. Ona dokunmuyordu ama dokunuyormuş gibi görünüyordu.

"Tahir denen ustanın senin tasarımını yapamayacağını biliyordum. Bunlar senin çizimlerin değil. Sana söylemiştim."

Dilem bir kağıt

ını

emen yanında

duran adamla yüz yüze geldi. Yüzünde büyüyen gülümsemeyle ona baktı. Alaycı ifadesini adamın gözüne sokmaktı niyeti.

"Benim tasarımı yapıldı, hem de çizdiğimden çok daha muhteşem bir şekilde yapıldı ama burada hak etmeyen gözlerin ona değmesine izin verecek değildim. Tasarımın olması gerektiği yerde..." dediğinde biraz daha yaklaştı adama. Neredeyse burun buruna gelmişlerdi.

"Sevdiğim adamın bileğinde," diye fısıldadı. Cüneyt parmaklarını Dilem'in sırtındaki yırtmacın arasına sokarak tenine dokundu belli belirsiz. Hafifçe gülümseyerek parmaklarını yukarıdan aşağıya doğru indirdi. Dilem sırtında hissettiği temasla olduğu yerde adeta taş kesildi. Tıpkı Tahir gibi... Ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktı genç adam ama hareketlerini ve yakınlıklarını görebilecek mesafedeydi. Kıskançlık büyük bir hızla bedenini ele geçirdi. Nasıl ona dokunmasına izin verirdi, nasıl? O daha bir kere bile teninde soluklanmamışken nasıl başkasının durağı olurdu o ten? Nasıl bakardı o adamın gözlerinin içine? O kadar yakinken nefesleri değmiyor muydu birbirine? Neden uzak durmuyordu? Gözlerinin karardığını hissetti. Bilmeden adımlarını atarken onu hâlâ fark etmemiş olması daha da şiddetlendiriyordu içinde patlamaya hazır olan volkanı. Başka bir platformla ilgilenmek için Dilem'in ve Cüneyt'in yanından ayrılmış olan Büşra, Tahir'i görünce neşeyle, "Tahir bey, hoş geldiniz!" diye seslendiğinde aynı anda salondaki diğer bakışlar Tahir'e yöneldi. Dilem girmiş olduğu şoktan hızla çıkarken dizlerinin titrediğini hissetti. Bu adam daha önce cazibesini hiç böyle ortaya sermemişti. Tepeden tırnağa gücün vücut bulmuş hali gibi görünüyordu ama Tahir'in gözleriyle buluştuğunda adamdaki garipliği fark etti. Onları gördüğü anda turkuaz ummanları kararmış ve kopacak tufana yer

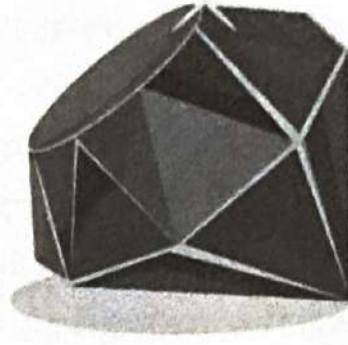
açmıştı. Dilem adım atarken dengesini sağlayamıyordu. Cüneyt ise elleri cebinde, ikisini saran kara bulutların tadını çıkarıyordu. *Varan bir*, dedi içinden.

Dilem, Tahir'e doğru ilerlerken adamın bakışları korkusunu ayyuka çıkarıyordu. Ona yaklaştığında gülümsemeye çalıştı ama karşılık alamayınca canı yandı. Esas canını yakacak olana ise henüz hazır değildi.

"Hoş geldin," dedi sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. Bir suçu yoktu ama karşıdan nasıl göründüklerinden emin değildi. Tahir dişlerini kırarcasına sıktığı çenesini gevşeterek elini cebinden çıkardı ve hafifçe silkeleyerek tespihi bileğine indirerek imamesinin avucunun içine kaymasını sağladı. Soğuk taşlarla içindeki kızgınlığı bastırmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Gözlerindeki fırtınanın ilk gök gürültüsü dudaklarından dökülüverdi.

"Hoş buldum Dilem!"

Dilem duyduğu sesle olduğu yerde sendeledi. İsmi söylemişti, *Kehribar* dememişti ona. Aşkın lisanında onun adı *Kehribar*'dı ama Tahir onu içinden söküp almıştı sanki. Acı içinde gözleri karardı. Şehrinin ışıkları söndü bir anda. Pişmanlık çığlık atıyordu karanlığın içinde. Sessizlik esir alacaktı biraz sonra tüm şehri. Ta ki büyük yangın her yeri sarıncaya kadar. Susacaktı tüm şehir. Alevler konuşacaktı. Yakacak, kül edecekti. Bu daha başlangıçtı; daha şehrinin silueti değişecek, taşı toprağı od olup yanacaktı.

KIYAMET

*An gelir yüreğini kızgın demirlerle dağlar insan.
Hissetmesin diye, acısını bastırsın diye... Daha çok
acısın, yine de varlığını kanıtlasın diye...*

Tahir, Dilem'e ismiyle seslenerek hem kendi yüreğine hem de Dilem'in yüreğine acısını kazıyordu adeta. Ama kendini adam sayan o herife de mahal verecek değildi. Dilem'e doğru elini uzattığında bir anda yüreğindeki ağırlık çığ gibi koptu içinden. Uzanan eli sıkıca tutan Dilem, karşısındaki adamın gözlerindeki karanlığı gördükçe öfkesinin henüz geçmediğini anlayabiliyordu. Ama ilk fırsatta kendini anlatacaktı. Cüneyt onu da gafil avlamıştı. İzah ettiğinde Tahir anlayacaktı onu.

"Hoş geldiniz Tahir Bey," dedi Cüneyt kendinden emin bir tavırla. İstediklerini elde etmiş olmanın hazzıyla aceleci davranmış, daha önce tanıştıklarını belli etmişti.

"Siz daha önce tanıştınız mı?" diye sordu Büşra, tam yerinde müdahale ederek. Tahir tek kaşı havada, afallayan adama baktı.

"Evet Büşra, tanıştık. Cüneyt daha önce atölyeme gelerek kendini tanıtmaya nezaketini gösterdi. Bunu yaparken Dilem'le yakınlığının altını çizmeyi de unutmadı. "Tahir

cümlesinin sonunda avucunun içindeki küçük eli sıkarak Dilem'e kızgınlığını belli etti. Genç kadın ise sinir ve şaşkınlıkla Cüneyt'e döndü.

"Siz hangi vasıfla, ne hakla gittiniz acaba Cüneyt Bey?"

"Herhangi bir sebep olma..." Tahir hırsıyla araya girerek Cüneyt'in Dilem'le konuşmasına engel oldu.

"İsteyen herkes atölyeme gelebilir Dilem. Kapıdan içeri her gireni ciddiye alsaydım başım çok ağrırdı. O yüzden baş ağrıtanları adabına uygun bir şekilde kapı dışarı ederim. Cüneyt Bey beni tanımıyor, tanınması için de herhangi bir çabam olmadı ama itinayla ceketimi çıkarır, kendimi tanıtırım. Ne demek istediğimi anladın mı Cüneyt Bey?"

Tahir o günkü konuşmayı hatırlatarak ona gözdağı vermişti vermesine ama karşı tarafın karaktersizliği ayyuka çıkmak üzereydi.

Sonunda Cüneyt, "İstediğiniz zaman birbirimizi tanırız Usta! Gece daha yeni başlıyor," diyerek yanlarından ayrıldı. Büşra gerginliklerini üzerlerinden atmaları için ikisini yalnız bırakmanın doğru olacağını düşündü.

Yalnız kaldıkları anda Dilem, Tahir'e döndü.

"Ben çok özür dilerim, inan böyle bir densizlik yapacağımı bilmiyordum. Ama sen de bana onun atölyeye geldiğini söylemedin. Yani bilseydim eğer..."

"Ne değişecekti Dilem? Ben adama hak ettiği karşılığı verirken senin de mesafenı koruyacağına güvenerek vermiştim. Ama görüyorum ki..."

Tahir ona *Dilem* dedikçe genç kadının gücü kesiliyordu. Başka bir zaman, başka bir adamın karşısında olsaydı çoktan küçük burnunu havaya dikmişti. Ama o Tahir'di; ustalığını aşkla harmanlayıp yüreğini şekillendirmiş, egosunu yerle bir ederek yanına da kaybetme korkusunu eklemişti. Elini adamın dudaklarının üzerinde gezdirdi belli belirsiz.

"Senin dudaklarından ismimi duymak bile yeteri kadar

büyük bir ceza benim için. Ama benim sadakatimi sorgulaman..."

Tahir dudaklarının üzerindeki eli tutarak kendisinden uzaklaştığında gözlerinde yine tufanlar kopuyordu.

"Eğer senin sadakatinden şüphe etmiş olsaydım, o adam şu an kan revan içinde ayaklarımın dibinde yatıyor olurdu ve dudaklarımdan ismin bile dökülmezdi. Ben sadece hayal kırıklığına uğradım. Onun sana dokunması... Bunun tarifi yok Dilem. İçimde patlayan volkanı sana anlatabilmem mümkün değil. Şimdi bu konuyu kapatalım ve gecenin geri kalanına odaklanalım."

Dilem'in gözlerinin dolmaya başlaması Tahir'i sarstı. Daha fazla uzatmak sadece aylardır hazırlandığı gecenin mahvolmasına sebep olacaktı ve sevdiği kadının emeğini bu şekilde çöpe atacak değildi.

"Bana bir daha Kehribar demeyecek misin?" diye sordu Dilem titreyen sesiyle. Tahir'in fırtınaya ev sahipliği yapan gözlerine güneşi doğuramadı. Tahir cevap vermekten kaçarak sessizliğini korurken duyulan başka bir ses her ikisinin de dikkatini dağdı.

"Bu genç adamla beni tanıştırmayacak mısın Dilem?" diyen Halis Bey birkaç dakikadır karşıdan izlediği çifte doğru attı adımlarını. Gümüş grisi saçlarında dolaştırdı bir elini. Kendince bir heyecan vardı içinde. Dilem bu zamana kadar hiçbir erkeğin karşısında o anki gibi durmamış ve o isyankâr gözleri böylesi bir teslimiyeti yansıtmamıştı.

"Elbette. Tahir, babam Halis Özaltan," dedi sesine hâkim olmaya çalışarak. Tahir duruşunu dikleştirirken devam etti. "Baba, sevdiğim adam Tahir Renan..." Tahir hızla başını Dilem'e çevirirken hazırlıksız yakalanmıştı. Dilem en güzel özrü etmişti o anda. Bir kızın babasına, "Bu sevdiğim adam," demesinden daha önemli bir hitap şekli olmazdı.

"Merhaba delikanlı," diyerek uzatılan güçlü eli sıkı Halis Bey.

"Merhaba efendim."

"Tanışmak bugüne nasip oldu."

Tahir başını evet anlamında sallarken odağı birden değişiverdi.

"Baba, Tahir koleksiyonumdaki ana parçanın ustasıdır."

"Anlayamadım," dedi Halis Bey renk vermemeye çalışarak.

"Tahir bir tespîh ustası..."

Halis Bey, yüzünde büyüyen gülümsemeyle baktı, yiğit olduğu her halinden belli olan adama. Gençliğini hatırlıyordu ona.

"Ne muhteşem bir zanaat! Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim efendim."

"Eserinizi görmek isterim. Dilem'in çizimini görmüş-tüm ama bitmiş halini göremedim," dediğinde bileğindeki tespîhi fark etmiş ve özellikle bu konuya değinmişti. Kaçın kurasıydı Halis Bey. Böyle küçük gibi görünen ayrıntıları şahin gözleri asla kaçırmazdı. Tahir bir an ne yapacağını bilemeden sıkıntıyla nefesini verdi. Sonrasında ise ceke-tinin kolunu sıyrarak imamesi elinin üzerine gelecek şe-kilde uzattı. Tespîh öylece bilekten çıkarılmazdı. Hele ki bileğe takan yâr ise...

Halis Bey gördüğü tespîhin muhteşemliğinden çok adamın bileğinde oluşuyla keyiflendi. Sonunda kızını hem dize getirecek bir adam bulmuştu hem de biricik kızı adam gibi bir adama yüreğini teslim etmişti.

"Ne kadar güzel olduğunu elime almadan bile görebiliyorum. Yüreğinize sağlık."

"Teşekkür ederim efendim."

"Peki, tespîhi yaptığında sorularını sordun mu Dilem'e

Usta?" diye sorduğunda ise her ikisi de tokat yemiş gibi olduğu yerde kaldı. Bu ayrıntıyı nasıl bilebilirdi? Dilem şaşkınlıkla babasına bakarken Tahir sıkıntıyla kıpırdandı. Halis Bey ise attığı her adımı açık etmeyen kapalı kutu dedikleri türden bir adamdı. Elini cebine attı ve bir tespih çıkardı. Tahir daha imamesini gördüğü anda tanıdı tespihi. Cezaevi müdürü Ragıp Bey'in yapmasını istediği tespihti bu. Çok sevdiği bir dostuna hediye edeceğini söylemiş ve ona kehribar parçaları getirmişti. Dostunun özellikle kehribar bir tespih istediğini, harika parçalar bulunduğunu söylemiş ama tespihi layıkıyla yapacak bir usta bulamadığından yakınmıştı. Kehribar kütleleri verirken imamesinde iki halka olmasını demişti. Tahir her zamanki gibi kehribarları ince ince işlemiş ve teslim ederken sorularını sormuştu. Kimin bükülmez bileğine takılacak diye sorduğunda ise Ragıp Bey, "Asırlık dostumun bileğine," demişti.

Kader garipti. Gözle görülmez, incecik ağlarla muazzam bir şekil çıkarıyor ve gücünü de ortaya koyuyordu. Tahir'in Dilem'i ilk gördüğü andan beri eline aldığı tek parça kehribar kütle Halis Bey'in tespihinden arta kalan parçaydı. Kader birbirine bağlamıştı onları bağlamasına da Tahir esas gerçeğin gün yüzüne çıkmasıyla yüreğinin teklediğini hissetti. Tespihi Ragıp Bey yaptırdığına göre Halis Bey onun cezaevinde olduğunu biliyordu. Bir an başının döndüğünü hissetti. Nefesi kesiliyordu adeta.

"Sen nereden biliyorsun baba?" diye sordu Dilem şaşkınca.

"Bilirim ben, pek çok şey biliyorum."

"O tespihi sen mi yaptın Tahir?" Bu sefer Tahir'e döndü Dilem. Tahir ise gözlerini bir an bile Halis Bey'den ayırmıyordu.

"Evet, ben yaptım," dedi sesinin güçlü çıkmasına çabalarak.

"Karşı karşıya gelmiş olmanız ne garip!" dedi Dilem. Hâlâ aklında birleşmeyen parçalar vardı.

"Gelmedik Dilem. Bu tespih bana bir dostumun hediyesi. Ama Tahir ustalığı ve duruşuyla onu öyle etkilemiş ki bana anlatmıştı. Tahir adında başka bir tespih ustası olduğunu sanmıyorum. Gerçi sana isminle hitap etmezlermiş, Usta derlermiş. Öyle değil mi?"

Tahir biraz daha durursa kalp krizi geçirecekti. Başını hafifçe sallarken adama gözleriyle yalvarıyordu adeta. Halis Bey karşısında kıvranan adamın gözlerindeki paniği açık bir kitap gibi okurken daha fazla acı çekmesine gönlü razı gelmedi. İçine ferah yağmurlar yağdırmak istiyordu.

"Dilem, git bak bakalım annene. Tahir'le tanışma zamanı çoktan geldi. Naz yapmasın. Hem biz de iki çift laf edelim delikanlıyla."

"Ama baba..." Halis Bey tek kaşı havada kızına bakarken nadiren sergilediği sert tavrını gün yüzüne çıkardı.

"Hadi çelik prensesim. Bir kez olsun laf dinle."

Dilem, Tahir'e bakarak yavaşça uzaklaşırken bir gün içinde daha ne gariplikler yaşayacağını düşündü. Annesini bulmak için istemsizce adımlarını atarken ardında bıraktığı hayatındaki en önemli iki adam göz gözeydi.

Halis Bey yumuşak bir sesle, "Ragıp çok eski dostumdur. Hani ahretlik derler ya öyle. Senden bahsederken hep gurur dolu şeyler söylemişti. Bir gün gelip seninle tanışmayı aklıma koymuştum. Ama çıkmışsın. Nasip bu güneymiş. Sen bana emeğini teslim ederken ben sana kızımı teslim edeceğim gibi görünüyor," dedi.

Tahir cümlelerin altında yatan anlamları idrak edemediği gibi huzursuzluğu her an daha da artıyordu.

"Geçen gün de başka bir sevdiğim dost uğradı şirkete. Senden konu açıldı. Neler yaşadığını anlattı. Nasıl Usta olduğunu... Şimdi anlıyorum ki kasıtlı yapılmış bir ziya-

retmiş. Devran Yaman iş yaptığım nadide adamlardandır. Onun da bileğinde senin tespihin varmış. Ne çok adamın bileğine, ömrüne ortak olmuş emeğin."

Tahir Devran'ın adını duyunca içi minnetle doldu. Onu öyle bir yükün altından çekip almıştı ki tarif et deseler edemezdi. Halis Bey kocaman elini Tahir'in omzuna koydu.

"Hayat, insanı öyle uçurumların kenarına sürükler ki evlat, asla yapmam dediklerini bir nefeste yaparsın, yaparım dediklerin dilinin ucunda asılı kalır. Anlatmak istersen, gün gelir senden ayrıntılı dinlerim. Ama şunu iyi belle; adamlık, yapmak zorunda kaldıklarınla değil neyi neden yaptığınla ilgilidir. Anladın mı beni?"

"Evet. Anladım."

"Güzel. O zaman sana benden ilk tavsiye şu olacak: Benim kızım çelik gibidir. Onu şefkatle şekillendir. Bu yaşa geldi, bırak bir adama *sevdiğim* demeyi, erkek arkadaşım bile deyip karşıma çıkarmadı. O senin kıymetini bilecektir. Çünkü daha önce hiç senin gibisine sahip olmadı. Emekle elde ettiklerine körü körüne sarılır. Yedi düvele kafa tutar gerekirse. Sen de sahip çık."

"O, kaybettiğim ne varsa hepsini bir kalemde hafifleten tek deva. Ondan vazgeçemem ben..."

Halis Bey gururla gülümsedi. Ragıp'tan da Devran'dan da onun hakkında birçok şey dinlemişti. Tam bir kader mahkûmuydu. Onun yaşında, onun yaşadıklarını yaşayıp kendisini, yüreğini böylesine güzel muhafaza edebilen çok insan olmazdı. İnsanları yargılamak sadece yüreği körleşmişlere mahsus bir durumdu. Eğer görünenin ötesindekini dikkate almazsa insan o ebedi karanlığa mahkûm olurdu. Halis Bey o körlerden değildi. Tahir'in yaşadıklarını onun başına gelmiş olsaydı, ailesini korumak için dünyayı bile ateşe verebilirdi. Her suçun bir cezası olurdu. Tahir cezasını yüksünmeden çekmiş ve vicdanının yüküyle baş başa

kalmıştı. Ne şanslıydı ki vicdan yükünü hafifletebilecek bir zanaata teslim etmişti yüreğini. Taşlara verdiği şekille vicdanını da şekillendirmişti.

"Birazdan benim hanım gelir. Seni hemen kabul etmeyecektir. Ama sanma ki yüreği karanlıktır. Kendin olmaktan asla vazgeçme."

Halis Bey Tahir'i o kadar çok beğenmişti ki karşısına kim gelirse gelsin geri püskürtmeye niyetliydi. Ama önceden uyarmak da fena olmayacaktı. Çünkü karısını tanıyordu. Kalp kırmaktan çekinmeyecekti. En kısa zamanda onunla konuşmalı ve unuttuğu gerçekleri ona hatırlatmalıydı. Çünkü Halis Bey de kaderin onun için biçtiği acıları göğüsleyerek şimdiki haline dönüşmüştü.

Dilem hızlı adımlarla yanlarına vardığında beraberinde kimse yoktu.

"Annemin tansiyonu oynamış baba, otelin doktoru yanında. Basını içeri almamız lazım. Yanımda olmanı istiyorum. İkinize de ihtiyacım var," derken her iki adam arasında gidip geldi bakışları.

"Büşra annenin yanında mı? Bir baksaydım?"

Dilem, "Merak edilecek bir şey yok baba. Olsaydı bunu senden istemezdim," diyerek gözlerini dikti babasına. Çok şey anlatıyordu o anda bakışları. Çünkü annesi sadece Tahir'le tanışmamak için directmiş ve kendince kaçacak bir yol bulmuştu.

"Peki o zaman, haydi bakalım, hayırlısıyla başlayalım."

Tahir, koluna giren Dilem'i durdurarak kulağına doğru eğildi. "Halis Bey'le olsanız daha doğru olacak sanki Dilem. Ben geride dursam?"

"Senin de yanımda olmandan daha doğal ne olabilir Tahir? Her şey bir tarafa sen benim için bu koleksiyonun kalbini şekillendirdin. Sırf bu bile yanımda olman için geçerli bir sebep."

“Sen nasıl istersen, öyle olsun.” derken iç sıkıntısını hâlâ üzerinden atamamıştı. Görevliler basını içeri alırken ardı ardına patlayan flaşlar Tahir’i rahatsız etti. İçindeki huzursuzluğun yüzüne yansımamasına dikkat ederken Dilem koleksiyonuna dair açıklamasına başladı. Uzun olmamasına özellikle dikkat ederek birkaç parçayı tanıttı ve en sona da tespihleri sakladı. Sunumu yaparken Tahir sol yanında duruyordu. Gururla tespihi yapan ustayı basına takdim ederken gözler Tahir’e dönmüştü. Onun da bir şeyler söylemesini bekleyen gazeteciler istediklerini alamazken Dilem kendisine yöneltilen bir iki soruyu cevaplayarak teşekkür etti. Son anda gazetecilerden biri bir soru yöneltmek istediğinde gülümseyerek geri çevirmedi. Gazetecinin gözleri Tahir’e yöneldi.

“Tahir Bey, öğrendiğimiz kadarıyla tespih sanatını hapishanede koğuş arkadaşınızdan öğrenmişsiniz. Cinayetten hüküm giymiş biri olarak bu başarınızı nasıl değerlendiriyorsunuz?”

Bazı sorular asla sorulmamalı, bazı cevaplar bu kadar can yakmamalıydı. Tahir yüreğine kurşun gibi saplanan sorunun etkisiyle sarsıldı. Dilem’le göz göze geldiğinde ise ilk kan damlası düşüverdi gönlünden. Sonrası sadece kan kokacaktı. Sonrasında kıyamet kopacaktı...

MAĞLUP

Yenilir insan. An gelir yârin göz bebeğindeki karanlık dalgalar yıkar, an gelir yârin avucunun içinden sökölüp alınan eli. Her durumda yenilir insan. Mağlubiyeti kor olurken ciğeri pare pare küle düşer.

Tahir mağlubiyetinin ilk çığlığını Dilem'in kehribar gözlerinde okumuştı. Hemen sonrasında avucundan kopan sıcaklığı ise son darbeydi. Yerdeydi Tahir. Yanındaki adamın bir adım öne çıktığının farkında bile değildi, ayıramıyordu gözlerini sevdiği kadından. Kirpiğinin ucundan düşüşünü izliyordu ağır çekimde.

Halis Bey öne çıkarak basının ilgisini kendisine çekti. "Tahir oğlum geçmişte ailesini savunmak için elini kana bulamış olabilir. Buna da hukuk dilinde nefsi müdafaa denir. Kanunlar önünde boynunu eğmiş ve cezasını çekmiştir. Ne mutlu ki bu durum ona zanaatını kazandırmıştır. İnsanoğlu yapmaya mecbur bırakıldıklarıyla değil gönülden yaptıklarıyla anılmalıdır. Tahir Renan kirlenmemiş gönlünü taşlara işlemiştir. Kendisini bu koleksiyonla tanımış oldunuz. Bundan sonra Nakkaş markasının ve Özaltan

ailesinin çatısı altında yeri her zaman bakidir. Basın toplantısı bitmiştir. Herkese teşekkür ediyoruz. İyi geceler.”

Halis Bey cümlesinin bitimiyle adamlarına işaret etti. Basın mensupları kibarca dışarı çıkarılırken Tahir dilinin kilidini kıramayacağını farkında, gerisin geriye döndü. Gitmeliydi. Uzaklaşmalıydı oradan. Hele ki Halis Bey’in söyledikleri yok mu? Daha çok acıtmıştı canını. Kolunda hissettiği sert tutuşla durdu.

“Gitmek yok Usta!”

Dilem gözlerinden taştan gücü saklamaya zerre gerek duymadan baktı derin ummanlara. Durgunlaşmıştı deniz. İçine çekiliyordu şimdi yavaş yavaş. Gece çöküyordu üzerine.

“Gitmek zorundayım!” Dilem tam bir şey söyleyecekti ki Halis Bey araya girdi.

“Gidemezsin delikanlı. Söylediğim hiçbir şeyi öylesine söylemem ben. Eğer ailemin çatısı altında yerin baki dediysem tam olarak bunu kastetmişimdir.”

“Ben gerçekten teşekkür ederim ama nefes alamıyorum. Geceyi mahvetmek istemiyorum.” Kıvranıyordu Tahir. Cıgırlı beş para etmez bir adam itibarını ağızına sakız edip sonra da ayaklarının dibine tükürmüştü. Sinsice uzak bir köşeden onu izleyen adamla göz göze geldi. Adil oynamamıştı rakip, elden bir şey gelmezdi artık. Adamın cüretkâr tavrını gördükçe daha çok bunaldığını hissetti. Gerçekten gitmesi şarttı. Arkasından gelen sesle anlık da olsa yüreğini ferah bir yele teslim etti.

“Nereye Usta?”

Devran Yaman bir yanında has adamı Kızıl Bilal, diğer yanında yaşı yirmilerde genç bir delikanlıyla içeri girdiğinde olan bitene tanık olmuştu. Tam müdahale edecekken Halis Bey’in söz girmesi ve söylediklerinin gönlüne su serpmesiyle sessiz kalmıştı ama şimdi sessizlik zamanı

değildi. Acı içinde izliyordu yiğit dediği adamın kolunun kanadının nasıl kırıldığını.

"Devran Bey?"

"Biz seni kutlamaya geldik sen gidiyorsun, olur mu?"

"Ben..." Devran gözleriyle emredencesine baktı Tahir'e. Zümrüt tespihin takılı olduğu elini kaldırdı. İki parmağıyla burnunun kemerini sıktıktan sonra tek kaşı hafifçe yukarı doğru kalktı ve genç adamı yerine çiviledi adeta. *Benim sözüm bitmeden gitmek yok*, demişti. Hemen sonrasında ise bakışlarının odağı değişti.

"Nasılsınız Dilem Hanım?"

Dilem üzerinden atamadığı şaşkınlıkla dev gibi adamın uzattığı eli sıkı, güç almak istercesine.

"Daha iyi anlarım olmuştu Devran Bey."

"Size söylediklerimi hatırlıyor musunuz? *Bazı adamların can acısı ulu dağlar gibidir, zirvesini bile göremezsiniz*, demiştim. Kastettiğim kendi acım değildi. Görmediniz. Hâlâ görmüş değilsiniz."

Dilem utanarak baktı karşısındaki adama. Ama haklı olduğunu düşünüyordu yine de. Böylesi önemli bir konuyu, basit haber peşinde koşan bir magazinciden öğrenmemeliydi. Kendi anlatmalıydı Tahir. Acısını göstermeliydi. Gerekirse Dilem ilaç olurdu her bir yarasına ama elini tutmalı ve içindeki irini akıtmalıydı. Güvenmeliydi Dilem'e.

"Duyduklarım... Daha önce duymayı isterdim. Bu şekilde değil."

"Gönülde öyle acılar birikir ki insan onu anlatacak lisanı sahip değildir kimi zaman. Hele ki diline aşk düşmüşse sadece yârin ismini fısıldar. Sana neler fısıldadı bir düşün istersen..."

Devran başıyla selam verdikten sonra Halis Bey'in yanına gitmek üzere hareket etti. Tahir'in yanından geçerken dirseğinden tuttu sertçe ve kulağına eğilerek, "O başını

utançla eğdiğini bir kez daha görürsem ant olsun ki..." dedi ama cümlesini tamamlamadı. Geriye çekilerek genç adamın kolunu daha da sertçe tuttu ve onun titrek gözlerine baktı. Dişlerini sıkarak, "Anladın değil mi Usta!" dedi ve duruşunu hemen d zelitti. Son kez Tahir'in yüzüne baktıktan sonra, "Halis bey, nasılsınız?" diye sorarak yaşlı adama elini uzattı.

"Teşekkür ederim Devran. Tahir'le tanıştım, daha iyi oldum. Bahsettiğin gibiymiş. İçime sular serpildi."

"Sevindim."

Tufan Bey Devran'ın ant vermesinin ne anlama geldiğini yakın zamanda anlatmıştı. Devran Yaman ant veriyorsa Destan'a davetiye çıkartıyor demekti. *Utanırsan eğer, biletini keserim, sana verdiğim değer hak etmediğine kanaat getiririm*, demek istemişti Devran Yaman. Yanlarından uzaklaşan adamların arkasında un ufak olduğunu hissetti Tahir. İki de canhıraş bir şekilde onu savunmuştu ama değer miydi o buna? Tahir istem dışı ellerini kaldırarak avuçlarının içine baktı. Sanki kan rengine boyalıydı hâlâ da bir kez bakan g r veriyordu. Göğsünden yükselen bir yumru g rtlağına  reklendi. *Bu elleri tutmak isteyecek mi Kehribar artık?* diye geçirdi aklından. İçinde saklı kalan yaralı adam sessiz kalamadı daha fazla. *Seven insan her şekilde tutar o eli ve bir daha da bırakmaz. Her şekilde kabul eder, dese de içinden, inandıramıyordu bir türlü kendini. Yanağından yuvarlanan yaşın farkında bile değildi o anda. Ama Dilem görmüştü o yuvarlanan damlayı. Dünyaları yerinden oynatırdı o tek damla için. Hızla ellerine sarıldı ve çıkışa doğru sürükledi. Tahir şaşkınca onu takip ederken salon misafirler yüzünden kalabalıklaşmaya başlamıştı. Lobiye ıktıklarında Büşra'yla karşılaştılar. Dilem bir an bile tereddüt etmeden, "Büşra, misafirlerle ilgilen, sanat danışmanım olarak tüm yetki senin. Parçaların iki hafta sonra açık arttırmaya çıka-*

cağını ve tüm gelirin çocuk esirgeme kurumuna bağışlanacağını ilan et. Koleksiyonun tüm ayrıntılarını biliyorsun, merak ettikleri bir şey olursa sen cevapla," dedi.

"Bir sorun mu var Dilem? Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Yok bir şey. Biz sanatımızı icra ettik, sonrası sana ait canım. Daha önemli bir işimiz var."

Büşra arkadaşının gözlerindeki alevi çok net gördüğü için daha fazla soru sorarak uzatmamaya karar verdi ve salona girdi. Dilem ise Tahir'in elini bırakmamış ve uzun kuyruklu elbisesinin eteğini tutarak ayakkabılarını çıkarmıştı. Titreyen dizleri o topuklularla yürümesine izin vermiyordu zaten. Şöyle bir kapıya baktı. Magazincilerin ayrılmadığından emindi. Arabasına ulaşmak daha zor olacaktı ki birden aklına gelen fikirle resepsiyona doğru ilerledi. Tahir hâlâ şaşkınca onu izliyordu. Resepsiyondaki görevli genç kadın ikisini de güler bir yüzle karşıladı. Her ihtimale karşı bir oda ayırtmıştı Dilem. Gecenin sonunda üzerini değiştirip Büşra'yla Tahir'i yanına alarak salaş bir balıkçıda yorgunluğu atmayı planlamıştı. Odanın amacı şaşmıştı ama o an için en iyisi yalnız kalmaları olacaktı. Sesinin normal çıkması için çabalayarak derin bir nefes aldı.

"Adıma ayrılan bir suit olacaktı, Dilem Özaltan."

"Elbette Dilem Hanım. Eşyalarınız odaya çıkarıldı. Size odanıza kadar eşlik etmesi için..."

"Hayır, kimseyi istemiyorum! Sadece anahtar."

Kadın şaşırda da bozuntuya vermeden hemen istenileni yaptı ve küçük kartı Dilem'e uzattı.

"Teşekkürler. Rahatsız edilmek istemiyoruz. Kimse kapımızı çalmayacak. Ailemden biri bile olsa hiç kimse, beni anladınız mı? Oda numaramı bir kişiye bile verdiğinizizi öğrenirsem..."

Dilem tehdidinin sonunu getirmeden bir an bile bırakmadığı eli çekiştirerek asansöre yöneldi. Neyse ki asan-

sörde kimse yoktu. Asansöre bindiklerinde sanki tüm bağlarından kopmuş gibi sarsılmaya başladı. Hıçkırıkları yükselirken Tahir de girdiği şoku üzerinden attı. Ne yapacağını bilmez bir şekilde ona doğru döndü. Onu böyle görmeye dayanamıyordu. Titreyen bedenini kolları arasına aldı. Genç kadının şiddetlenen hıçkırıklarını zapt edemeyeceğinin farkındaydı. Elindeki kartı aldıktan sonra hiç düşünmeden genç kadını kucağına aldı. Aynı anda asansörün kapıları açıldı. Tahir koridoru adımlarken yüreğindeki acının büyüdüğünü hissediyor, adımları hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Kapıya vardıklarında kartı yuvasına sokup çıkardı. Odadan içeri girdiklerinde gördüğü ilk koltuğa yıkılırcasına oturdu kucağında Dilem'le. Bir süre öylece kaldı. Hiçbir şey söyleyemiyor, sevdiğinin ciğerinden kopan hıçkırıklarla kanatıyordu yüreğini.

Ne kadar süre o şekilde karanlıkta oturduklarından emin değildi Dilem. Ama hıçkırıkları dinmiş, kısa iç çekişlere dönmüştü. Kafasını, sığındığı boynun kuytusundan çıkardığında Tahir de onu saran kollarını gevşetti. Gecenin karanlığında birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Körlüklerini birbirlerine haykırıyorlardı adeta. Dilem sevdiği adamın acısını görmeyen gözlerine lanet okurken, Tahir sevdiği kadından sakladığı gerçekleri saplıyordu vicdanına.

Dilem hızla kollarından sıyrılarak ayağa kalktı. Odanın diğer tarafına giderek cılız bir ışık yaktı. Küçük bavulu yatağın hemen önünde duruyordu. Üzerindeki elbiseden kurtulmalıydı. Bavulu açarak içinden bir iki parça giysi aldı ve Tahir'e bakmamaya çalışarak banyoya geçti.

Üstünü giyinirken büyük, gösterişli banyodaki aynaya takıldı gözü. Gördüğü kadın gerçekten o muydu? Neden ilk duyduğu andan beri Tahir'in acısından başka bir şey düşünemiyordu? Kim olsa eli kanla yıkanmış bir adamın avuçlarına bırakmazdı yüreğini. Kim olsa arkasına bile

bakmadan kaçırdı. Ama Dilem sadece o adamın sorusuna cevap verememiş olmanın acısını yaşıyordu içinde. Tahir'in yanında dimdik duramadığını düşünüyordu. Üç kuruşluk adamlara madara etmişti sanki aşkını. Durum bu olunca Tahir'in kendisinden saklamış olduğu gerçek kendisini gösteriyor ve kızgınlığı üzüntüye dönüşüyordu. Neden saklamıştı? Hiç mi güvenmemişti ona? Hiç mi aşkına inanmamıştı? Anlattığında ona sırtını dönecek kadar karaktersiz bir kadın olduğunu mu düşünüyordu? Babasının Tahir'i sahiplenışı ise içindeki tüm kör noktaları bir anda aydınlatıyordu. Ayrıntıları bildiğinden emindi. Çünkü babası kızını emanet edeceği adamın pis bir katil değil de bir kader mahkûmu olduğundan emin olduğunu sözleriyle kanıtlamıştı. Babası bile onunla bugün tanışmıştı ama kendisinin bilmediği hayati konuları biliyordu. Bir tek Dilem'di dışarıda kalan. Gözleri tekrar dolarken içeriye döndü.

Tahir ceketini çıkarıp gömleğinin yakasını açmış, başını da koltuğun arkasına dayamış öylece oturuyordu. Yıkılmış, tüm kaleleri zapt edilmiş, mağlup ve mağrur bir kral gibi gözüktü o anda Dilem'in gözüne. Adımlarını hızlandırarak karşısına geçtiğinde adamın gözlerindeki mahcubiyet Dilem'i daha çok sinirlendirdi.

"Anlatmadın bana. O adamların karşısında beni silahsız bıraktın. Yabancı biriymişim gibi..." dedi sesinin güçlü çıkmasına çalışarak.

Tahir ise sesi hiç çıkmayacakmış gibi hissediyordu.

"Anlatamazdım... Anlatsaydım beni sevecek..."

Dilem'in gerinerek attığı tokat Tahir'in yüzünde patlarken utanarak başını eğdi. Şimdi yarine de mağlup olmuştu.

"Nasıl söylersin bunu? Sana duyduğum sevginin bu denli ucuz olduğunu mu düşünüyorsun? Ben senin hiçbir

şeyini sorgulamadan sokulmadım mı yüreğine? Bu kadar sığ mı benim kalbim? Eğer öyleyse, sen nasıl verdin kalbini bana? Benim gibi bir kadına neden *kehribar* dedin?"

Tahir hızla eğdiği başını kaldırırken duyduklarını tam olarak idrak edemiyordu.

"Elimden tuttun, yetimhaneye götürdün, sordum mu sana neden diye? *Bu benim yeğenim, güneşim*, dedin. Sordum mu bunun anası babası kim diye? İstesem tüm ayrıntıları öğrenemez miydin sanıyorsun? Sevdığım adam neyi ne zaman anlatmak isterse o zaman dinleyeceğim dedim. Ben seni kayıtsız şartsız, sorgusuz sualsiz sevdim. Sen benden nasıl saklanırsın? Benim kızdığım, yaptıkların ya da yapmak zorunda kaldıkların değil; benim kızdığım senin beni yüreğine, hayatına gerçekten kabul etmemiş olman. Sen beni... Sen..." Devamını getiremiyordu Dilem. Karşısındaki adamın yüzündeki acının büyüklüğü direncini yıkıyordu. Tahir onlarca taşı sabırla işleyen ama devasından uzak elini kalbinin üzerine koydu. Acıyordu canı. Tam kalbinin olduğu yer acıyordu. Karalar çalınmış yüreği acıyordu.

"Beni savunmasız bıraktın sen. Hem o kendini bilmez Cüneyt denen herifin önünde hem de o soruyu sorma cesaretini kendinde bulan gazetecinin önünde. Şaşkınlığımı reklam ettin cümle âleme. Elin elimdeydi be adam... Gön- lün de ömrün de bende sandım. Ama taş duvarlar varmış aramızda. *Sevdığım adam işte bu*, diye haykırıyordum içim- den ama sen dedin ki bu kadın kalemin kapısında köle... Duvarlarımdan geçemez bile..."

Ağırdı her bir cümle. Öyle ağır geliyordu ki cümleler Tahir'e, tek kelime edemiyor, ciğerleri nefesine geçit vermiyordu. Haklıydı Dilem. Söylediği her bir kelime hakika- ti haykırıyordu.

Dilem çökercesine yatağa oturdu. Tükenmişti o da.

Karşısındaki adamın anbean yıkıldığını gördükçe daha da dibe çöküyordu. Çıkmak zorundaydılar. Bu gecenin sonunda güneş nasıl yükselecekse göğe, öyle yükseleceklerdi birbirlerinin gönüllerinde.

"Yorulдум... Çok yorulдум..." derken içindikileri söylemiş olmanın verdiği o garip his yine gözyaşı olmuş süzölüyordu yüzünde. Yataktaki yastığı çekip aldı. Sarılarak uzandığında gözlerini kaçırmıştı Tahir'den. Bakamıyordu ona. Eğer biraz daha bakarsa acısı canını alacaktı. Gözlerini kapadığında küçük küçük hıçkırıklardan omuzları sarılıyordu. Tahir ise olduğu yerde yamacı ayaza tutulmuş bir dağ gibi yıkıktı. Onu sarıp kollarında ısınamıyordu bir türlü. Sokulamıyordu yanına. Sözleri ok olmuş vurmuştu onu kalbinden, varsın onun için aksındı kanı. Onu görmek bile şifaydı.

Dilem'in nefesi düzene girip de uyuyuncaya kadar kıpırdamadı Tahir. Uykuya daldığından emin olduğunda yere oturdu, hemen yanı başına. Bir nefes ötesindeydi. Elini korka korka saçlarında dolaştırdı hafifçe.

" Çok canım yandı Kehribar! Öyle çok yandı ki vicdanım, küle döndüm sanki. O gecenin hiç yaşanmaması için her şeyimi verirdim. Sen bana böyle bakmayasın diye ömrümü feda ederdim... Korktum be Kehribar! Elimdeki kan seni iter diye korktum. Tenime değen tek ten seninki oldu, ondan yoksun kalmak korkuttu beni. Gözlerime izin verdiğim tek renk senin rengin Kehribar, korktum bana baktığında sana âşık olan bu adamı değil de bir katilin suretini görmenden. Sadece korktum..."

Tahir onu duyup duymamasını önemsemeden içindikileri söylerken Dilem gözlerini açmamak için büyük çaba sarf ediyordu. Saçlarında parmaklarını hissettiği o an uyanmıştı ama gözlerini açmadan yarattığı güzel hisse teslim etmişti kendini. Konuşmaya başlayınca da sırf susma-

sın diye açmamıştı gözlerini.

"Ablam Ilgın'a hamileydi. Birkaç hafta kalmıştı sadece doğuma. Canı hep yeşil zeytin çekiyordu kıymetlimin. İş çıkışı gece geç saat olmasına rağmen almıştım zeytinleri. Eve girerken bir gariplik olduğunu sezmiş ama ne olduğunu bir türlü anlayamamıştım. On yedi yaşındaydım daha. İçeri girdiğimde elimdeki poşet yere düşüverdi. İki adam enişteme diz çöktürmüştü. Ve sadece bir iki saniye içinde de gırtlığını kestiler. Gözümüzün önünde. Ablam öne doğru atıldı. İçlerinden biri ensesine öyle sert bir darbe vurdu ki gözlerindeki ışığın çekildiğini gördüm. Sonrasına dair hiçbir fikrim yok. Kendime geldiğimde kan gölünün ortasındaydım. Tufan Abi'yi aradım. Ablam son nefesini vermek üzereydi. Bebek de ölecekti. Hastaneye yetiştirdiğimizde ablamın beyin ölümü gerçekleşmişti. Doktor bir umut bebeği aldı. Bir kere kucağıma alıp kokladım onu, sonrasında da teslim oldum. Vicdanım içeride geçirdiğim her saat yakıp kavurdu beni. Yandıkça küle döndüm. Ama kader bu ya, bana kıyak geçti ve taşları çıkardı karşıma. İçimi taşlarda soğutmaya çalıştım. Sana rastlayıncaya kadar başardığımı sanıyordum. Sen gönlüme dokunduğunda kaybettiğim renkler geri geldi. Sadece kan kırmızıydı dünyam, seninle kehribara boyandım..."

Dilem gözlerini aralayarak rengini bahşetti sevdiği adama. Söylenecek çok şey olabilirdi o anda. Bir dolu sitem cümlesi ya da kızgın ifadeler... Ama Dilem sadece tek bir cümleyle anlattı içindikileri.

"Bundan sonra korkma."

Tahir, cümlesini dudaklarının ucunda sonlandıran kadının yüreğine selam durdu. Yoluna divane, ömrüne amadeydi artık. On yedi yaşında gençliğini zapt eden kaderin elinden almıştı ipleri yâr, tek bir cümleyle hem de.

RENGÂRENK

*Ufuk çizgisinde sevişen renkler çizilir bazen
yüreğinize. Kimi zaman evlat kokusu alır fırçayı
eline, kimi zaman hasret çekilen anne sıcaklığı.
Ama yâr eline alınca aşk fırçasını, sadece kendi
rengine boyar. Tek bir renkle bütün renkleri boğar.*

Güneş üzerlerine doğarken huzur rengini müjdeliyordu Tahir'in ruhuna. Dilem kuytusunda soluklanmış, yüreğinin kapılarını ardına kadar açarak buyur etmişti içeri. Korkma demişti. Korkmuyordu Tahir artık. Gizlerin karanlığından sıyrılmış, çırılçıplak bırakmıştı kendisini. Sakladığı, sakındığı hiçbir şey yoktu. Sıcaklığına sarılı halde, nefesi boynuna vururken gözlerini açtığında, Yaradan'ın ona en büyük armağanını verdiğini biliyordu. Şükretmekten başka hiçbir karşılık veremeyeceğinin de farkındaydı Tahir. Rabbi istese, sırf aşkı için bile ömründen yıllar feda edebilirdi. Bakir yüreği teniyle bir olmuş, ölümüne sarılmıştı aşka ya bunu göstermekten çekinmeyecekti artık ürkek benliği.

Korkma, demişti sevdiği. Korkmadan dudaklarına sokularak uykusundan çekip aldı Dilem'i. İpek bir şal gibi

yanaklarına düşen kirpiklerin arasından rengine kavuştuğunda gülümsemesini hediye etti sevdiği kadına. Gülüşüne aldığı karşılıkla dile geldi.

“Günaydın, artık uyanmalısın çünkü ben seni sevmeye daha başlamadım bile.”

Dilem’in hızlanan kalp atışı yanaklarının tatlı bir pembeliğe bürünmesine neden oldu ve parmaklarını adamın çehresinde dolaştırdı. Gözlerinin üzerinde durakladı, kirpiklerine dokundu tek tek.

“Günaydın, daha hak ettiğin kadar sevmedim seni,” dedi sevgilisinin dudaklarına kapanarak.

Ilık yağmurlar gibiydi öpüşler. Hafif bir meltem esiyordu birbirine kavuşan tenlerin arasında. Şehvete meydan vermese de fırtınanın habercisiydi aynı anda. Soluklarının kesileceğini fısıldıyordu. Tenler birbirine dokundukça aşk harlanıyor, yakıyordu alabildiğine. Ama... Haram bildiğine el uzatarak bir tövbeyle daha ağırlaştırmayacaktı vicdanını adam. Kızını onun ömrüne emanet ettiğini söyleyen bir babaya bunu yapacak değildi. Nasıl olması gerekiyorsa, ne zaman olması gerekiyorsa en doğru şekilde olacaktı. Hırçınlaşmadan tenini sakındı Tahir Dilem’den. Dudaklarından ayrılarak kollarının arasına aldığı anda kalp atışları birbirini kovalayan yabani kısıraklar gibi uçsuz bucaksız çayırları arşınılıyordu. Derin derin nefesler alıyorlardı. Yasak olanın yanıltıcı güzelliği her ne kadar onları cezbetse de temkinliydi ikisi de.

“Artık gitsek. Halis Bey’e çok ayıp oldu,” dedi Tahir utana sıkıla. Dilem başını kaldırarak gözlerine baktı. Gerçekten bu kadar düşünceli bir adam var mıydı dünya üzerinde? İstese o anda teslim bile edebilirdi belki bedenini. Ama Tahir öyle bir duruş sergilemişti ki elindeki kan kırmızıyı beyazla yok ediyordu. Şerefiyle ışığa boğuyordu her bir yanı. Öyle terbiye etmişti ki nefsinin, karşısındaki kim olur-

sa olsun utandırıyor. Gurur duyuyordu Dilem kalbini verdiği adamla.

"Babam benden de senden de razı olduğunu dün gece gösterdi. Yanlış yapmayacağımızı bilir. Şüphe ederse de gözlerime bir kere bakması yeter."

"Sen eminsen sorun yok. Babanın gözünde nasıl kazandığımdan emin olamadığım o güzel yeri kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin, korkma."

"Gidelim artık," diyerek yataktan doğrulan Tahir, Dilem'in kalkmasına yardım etti. Nereye gideceklerinden emin değildi. Dilem'in içindeki kırgınlığın tam olarak geçtiğinden emin olmadan uzaklaşmak istemiyordu yanından.

"Sahile gidelim, simit sever misin?" diye sordu doğallığını kibarca ortaya koyarak. Dilem'in yüzünde büyüyen gülümseme odayı aydınlattı adeta.

"Seninle her şeyi severim Tahir. Gidelim."

Tahir elini uzattığında Dilem bir an bile tereddüt etmeden küçük elini avucunun içine bıraktı. Birçok anlamı içinde barındırıyordu o tutuş. *Benimsin* demekti. *Seninim* demekti. *Biz artık biriz* demekti. Çok şeydi. Her şeydi.

Cüneyt elindeki gazeteyi sinirle masaya fırlatırken annesi Nalan Hanım yerinde zıpladı.

"Ne oluyor Cüneyt, ne bu sinir oğlum?"

"Ben ona yapacağımı biliyorum."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Dilem denen o kendini beğenmişten bahsediyorum anne. Bana tercih ettiği adamın düşüklüğü bile onu vazgeçirmedi. Cümle âleme rezil ettim, yine olmadı. Hele Halis

Bey'in bir kere gördüğü adamı savunması yok muydu?"

"Dün geceki olaydan bahsediyorsan, sosyete uzun süre bu konuyla çalkalanacak."

"Ama gazeteler hiç öyle demiyor anne. Tüm haberlerde Halis Özaltan'ın aileden ilan ettiği gizemli adamın yakında damadı olacağından bahsediliyor. Bir tanesi adam için kahraman bile demiş. Yok ailesini korumuş, yok nefsi müdafaaymış... Nasıl böyle bir haber yaparlar anlamıyorum. Adam katil ya! İçeriden afla çıkmış bir suçlu."

"Sen ne yapacağını bilirsin. Halis Bey'in iş dünyasındaki itibarı ve her kapıyı açan kartvizitine ihtiyacın var."

"Biliyorum anne. Hatırlatmak zorunda değilsin. Ama bu iş artık farklı bir boyuta ulaştı."

"Ne yapmak istiyorsan onu yap. Kimsenin seni bu şekilde ekarte etmesine izin verecek değilsin herhalde."

"Elbette. Beni kapı dışarı edenin kapısını kırarım."

Cüneyt, yaptığı ince planın erkeklik egosunu bu kadar zedeleyeceğini tahmin etmemiştir. Tuttuğu gazeteci tam zamanında sorusunu sorarak amacına hizmet etmişti etmesine ama Halis Bey ummadığı bir tepki vermişti. Nasıl olduğunu, o adama nasıl bu kadar sahip çıkabildiğini anlayamıyordu. Ama yenilen pehlivan misali yeni arenalar hazırlayacaktı. Bu seferki güreşi öncekiler gibi hafif olmayacaktı. Yakıp yıkacaktı bu sefer.

Devran Yaman koltuğunda geriye yaslanarak elindeki gazeteyi keyifle masasına bıraktı. Bilal karşısında oturmuş başka bir gazeteye bakıyordu. Kapı açıldığında ikisi de başını çevirdi. Devran'ın kol kanat gerdiği, kendi vicdanını hafifletmeye çalıştığı, kaybolan suretim dediği Yavuz, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle içeri girdi.

"Abi gördünüz mü haberleri?"

"Gördük Yavuz..." dedi Bilal keyifle.

"İlk işinin altından hakkıyla kalktın Yavuz. Hemen hemen tüm gazeteler habere yer vermişler ama bizim istediğimiz şekilde."

Devran Yaman, yüreği güzel adamın cümle âleme madara edilmesine izin vermemiş ve tüm gazetelere Yavuz vasıtasıyla haberi nasıl geçeceklerine dair talimatını iletmişti. Destan'ın sözüne karşı çıkabilecek hiçbir basın organı yoktu. Hatta gazetelerden biri yaptığı esas haberi baskıdayken geri çekmiş ve tüm gece çalışarak yenisini yapmıştı. Devran kolay kolay basına müdahale eden biri değildi. Ama söz konusu Tahir olunca umursamazlık edemezdi.

"İyi ki müdahale ettik abi. Çocuğu derbeder edecek, köpekbalıkları onu çiğ çiğ yemek için evinde, işinde huzursuzluk çıkaracaktı."

"Biliyorum Yavuz. Tahir'i öyle iyi anlıyorum ki..." derken gözlerinin içine bakmıştı. Tahir'in kanına eşti neredeyse elindeki kan. Ama Tahir gönlünü intikamla örseleyerek elini kana bulamamıştı. Hayatta kalma içgüdüleriyle hareket etmişti. Bir nevi cinnet haliydi onunki. Daha on yedisindeki bir gencin damarlarında akan kanın deliliği idi. Yüreğinin temizliğini de teslim olarak kanıtlamıştı zaten. Ama Devran'ınki başkaydı; Devran elindeki kanla deri değiştirmiş, intikamı ateşiyle Destan'a bürünmüştü. Acımasızlığı gönlünün temizliğinden daha baskındı.

"Şu Cüneyt denen herif tutmuş o gazeteciyi abi. Dün öğrendim."

"Kim o Yavuz?"

"Cüneyt İldem. Dün adına ulaşınca araştırdım biraz, sosyetik bir vasıfsız. Değerli taş ithal ediyor. Ama ailenin zenginliği uyuşturucudan gelme."

"Kesin bilgi mi?"

"Evet abi. Babası Ahmet İldem büyük para kaldırmış. Ölmeden önce de oğluna paranın kaynağını ve bağlantılarını vermiş. Baba ölünce Cüneyt denen çapsız hemen işe girişmeye cesaret edememiş. Taş işine devam etmiş. Birkaç sene önce bankaya borçlanmış. Krediyi ödeyemeyince de küçük bir parti mal kaldırtmış. Toz değil, kenevir. Bağlantısı da Arap Remzi... Ama bunun korkaklığını görünce Remzi başım belaya girer diye düşünüp iş yapmamış bir daha. Yakınlarda yine kaşıntısı başlamış bu herifin. Piyasadaki borçları kapatmak için yine bankaya borçlanmış."

"Ne kadar borcu? Öğrendin mi?"

"Öğrendim abi."

"GBT de çıkarsaydın Yavuz! Yuh be oğlum."

"Napayım Bilal abi? Araştırmacı ruhum hortladı dün akşam."

"Bir gecede nasıl öğrendin her şeyi?"

"Eskiden bunun avukatlığını yapan adamın oğlu okuldan arkadaşım abi. Babasından biliyormuş bu herifi. Adamın meslek hayatını bitirecekmiş az kalsın. Bilenmişler Cüneyt'e. Benim de kendime göre bazı kaynaklarım var."

"Başka?"

"Devran Abi, borcu yaklaşık yetmiş milyon civarı. Elinde kıymetli taşlar var. Uyuşturucu işi için bağlantı bulamaması halinde kullanacak. Ederinden daha yükseğe satılabileceği alıcıları araştırmış. Maillerini saklayacak kadar salak herif."

"Bu arkadaşın eli kolu rahat durmuyor anlaşılır."

"Aynen. Tahir Abi'ye bilenmiştir şimdi. Daha ileri gider mi bilemiyorum."

"Kaldırayım mı abi?" diye sordu Kızıl Bilal, ekmek alayım mı dercesine rahat bir ifadeyle.

"Şimdi değil. Kendimizi ona tanıtacağımız zaman elbet gelecektir. Bu kadar müdahale edersem Tahir ezilecek ve

bu da ona kendini yetersiz hissettirecek. Bırakalım dövüşünü kendi yapsın. Ama olur da haddini aşarsa ADAM der, davet ederiz mekânımıza."

"Eyvallah abi."

"Ben yine de ensesindeyim abi. Bir şey olursa haber ederim."

"Helal Yavuz. İyi iş çıkardın."

Sırtı sıvazlanan küçük bir çocuk gibi sevindi Yavuz. Devran'dan takdir görmek onun için dünyalara bedeldi.

Bir banka oturmuş dalgalarla martıların cilvesini izliyordu iki âşık. Bir kuru simidi aşklarına katık ediyorlardı büyük bir mutlulukla. Dilem ilk kez bu kadar doğal hissediyordu kendini. Bu kadar gerçek. Gece tüm yaşananları bir kalemde silip atamamıştı ikisi de ama farkındalığı ele alarak, bilerek ve isteyerek paylaşacaklardı ne var ne yoksa. Konuşacaklardı. Kesilen damardan fışkıran kan gibi değil de göz pınarından usulca akan yaş gibi anlatacaklardı. Öyle dinleyeceklerdi.

"Annenle baban ne zaman öldü?" diye sordu Dilem usulca. Öyle bir ses tonu vardı ki, *İyileştireceksem ilk yarandan başlayacağım*, diyordu sanki. Tahir başını çevirip ona baktığında gözlerinde arada bir görünen o küçük çocuk vardı.

"İki yaşlarındaymışım. Büyük Gediz depreminde öldüler. Köye gitmişiz. Hatırlamıyorum tabi. Cenaze varmış. Tüm sülale oradaymış. Zaten çok kalabalık değilmiş bizimkiler. Eve toplanmış herkes cenazeden sonra. Yemek ve helva dağıtılmış. Düşünsene köyün imamı bile o evde. Ablam ben huysuzlanınca ahıra götürmüş kuzuları gösterip oyalamak için. O sırada deprem olmuş. Ahır kerpiçten

olduğu için yıkılmış üzerimize ama saman balyalarının arasına sığınmışız. Sadece ablamın bana sarılarak ağladığını hatırlıyorum. Sonra da yurda girdiğim ilk günü.”

Dilem sevdiği adamın gözlerindeki çocuğu bağrına basmak, tüm acısını kendi içine almak istedi o anda. Bu hayattaki ilk sınavını daha iki yaşında vermiş olan birinin hâlâ nasıl bu kadar güzel gülümseyebildiğini anlayamıyordu. Nasıl bu kadar temiz kalabilmişti?

“Peki o geceyi, yani ablanın öldüğü geceyi... Sen gerçekten hiç mi hatırlamıyorsun?”

Tahir iç çekerek simidin ucundan küçük bir parça kopardı, denize doğru fırlattı.

“Hatırlamıyorum. En son ablamın kayan gözlerini gördüm. Kendime geldiğimdeyse hiçbirine bakamadan Tufan Abi’ye telefon açtım. Mehveş’in babasına. Onun yurtlarından birinde büyüdük biz. Ablamla ayrılmamamız için elinden geleni yaptı. Sonrasında da hep kol kanat gerdi bize. Ablam hamile kalmadan önce de Devran Bey’in anesine bakıyordu. Kalp rahatsızlığı vardı. O gece Tufan Abi’yi aradım, ablamı hastaneye yetiştirdik. Devran Bey’in babası Yaman Ali sağdı o zaman, haberi alır almaz yanıma geldi. Teslim olacağım dediğimde karşı çıktı. Ama ben kabul etmedim. Etseydim insanlığımı tamamen kaybederdim. Tek üzüntüm Ilgın’dı. Daha birkaç saatlikken bıraktım onu. Yapayalnız. Bir başına...”

Tahir’in boğazındaki yumru sesinin çıkmasına mani olduğunda Dilem’in gözlerinden yaşlar akıyordu. Gözyaşını başparmağıyla dağıttı yanağında Tahir usulca.

“Ağlama. Sen ağlayınca benim ömrümden gidiyor...”

Tahir derin bir nefes alarak devam etti anlatmaya. Rahatlıyordu anlattıkça.

“Sonra Ilgın’ı Tufan Abi’ye teslim ettim. Onunla kendi evladı gibi ilgileneceğine emindim. Tek isteğim, Ilgın’ı yur-

da vermemesiydi. Gözümün önünden *asla ayırmam onu*, dedi. Şimdiki evi almış, bizimkileri de yerleştirmiş. Bir eli hep üzerlerinde tabii. Onca yıl bir kere bile görmedim Ilgın'ı. Bir iki mektubunu kabul ettim. Ama onun dışında fotoğrafını bile istemedim. Tufan Abi yalvardı, getireyim iyi olduğunu gör diye... Sana dayanak olur içeride dedi. Ama istemedim. Yirmi yıl verdiler bana. Tam yirmi yıl. Af çıkmamış olsaydı... Eğer çıkmasaydım..." devamını getiremedi Tahir. Kader, ona sağ elle verdiği acıyı sol yanına armağan ettiği yâr ile hafifletmişti. Eğer çıkmamış olsaydı yüreği aşkla tanışmayacak, kehribar gözlerde vurgun yemeyecekti. Başka bir adamın gönlünün tahtına oturacaktı Dilem. Bunu düşünmek bile yüreğini kızgın yağlara sokup çıkarıyordu adeta. Dilem ise Tahir'in son söylediğiyle kalbinin teklediğini hissetti. Başka birinin ona dokunmasına tahammül edebilir miydi? Dudaklarına sokulabilir miydi? Başkası ona *Kehribar* der miydi? Onun gibi bakar mıydı? Cevap belliydi: Dilem Tahir'e yâr olmak için var olmuştu. Onun olmak için ciğerine nefes çekmişti bu zamana kadar. Ona varmak için atmıştı adımlarını ve o *Kehribar* desin diye gözlerini boyamıştı Yaradan. Kader Tahir'in kara yazgısını rengârenk değil, sadece kehribar rengiyle işlemişti aşkla.

FISILTI

*Güzel bir meleğin fısıltısı söker alır gözlerinizden
kötü hatıraların izlerini birer birer. Kanatlarını
cırıptıkça başınızdan aşağıya dökülür tüy gibi yeni
hatıralar. Bir an bile düşünmeden alır atarsınız
onları heybenize. Zamanı gelince de sürme gibi
çekersiniz gözlerinize.*

Tahir ömrünü istila eden meleğin fısıltısına kapatmadı kulaklarını. Dilem'in kararlılığı da aşkını ifade edişi de yepyeni hatıraları müjdeliyordu alabildiğine. Yaşadıkları o geceyi üzerinden tam olarak atamamıştı Tahir. Ama etkilerinin pis bir balçık gibi etrafa bulaşmasına da izin vermiyordu. Atölyede kendi kendine oyalanırken gözü kapıdaydı sürekli. Sabah gelirim demişti Dilem. Neden, diye sormamıştı Tahir. Hiç gitmesin istiyordu zaten. Alışmıştı sıcaklığına. Zaman dediğin kişinin ruhuna göre şekilleniyordu. Takvimden yaprakları yırtıp atan acıları da oluyordu insanın, sevdiği yanındayken geçmeyen, aşka demir atan saniyeleri de...

Aşkta cahil olduğunu söylerdi kim olsa. On yedi yaşında, çocuk sayılacak bir yaşta kaybetmişti özgürlüğünü. Ne

bir kızın peşinden koşmuş ne de aşk acısı çekmişti. Ama bunlar herkes içindi. Aşk başkaydı. Sevda dedikleri; insanın yüreğinde, eşine kavuşmak için var olduğu andan itibaren pusuda bekliyordu. Yâr geldiği zaman da genç bir kızın sandığına istiflediği sabun kokulu, göz nuru çeyizler gibi seriliyordu hayatına aşk. Öğrenmeye, bilmeye gerek olmuyordu aslında. Tahir tecrübe etmese de aşkını biriktirmişti senelerce içinde. Vicdanıyla verdiği savaş yüzünden yorgundu sadece.

Kapının açılmasıyla aklındaki düşüncelerden sıyrılıverdi bir seferde. Ama gördüğü yüzünü gülümsetmemişti. Tüm yüz­süz­lüğüyle içeri giren Cüneyt'in varlığı bile Tahir'in kanını kaynatmayı başarmıştı.

"Eee Usta, nasılsın? Tanıtımı atlattığına göre işin kalmamıştır. Nasıl geçti gecen?"

Tahir ayağa kalktığı anda bileğindeki tespihi kolunu silkeleyerek avucuna aldı. İpini sıkıştırarak imamesinin dimdik durmasını sağlarken kendi omurgasını doğrultuyordu aslında. Adamın karşısında ezilmek istemiyordu ama bir tarafı o genç, mahcup delikanlıydı hep. Elindekine baktı. Göz nuru döktüğü tespihe. Sabır dilendi Yaradan'dan. Kısacık bir an sonra tespihi bileğine takan geldi aklına. Meleğin fısıltısı kulağındaydı aynı anda: "*Korkma... Eğilme...*"

Başını kaldırdı içinden gelen güçle. Adamın hadsizliğine mahal vermeyecekti.

"Bu iki oldu... İkidir mekânıma destursuz geliyorsun."

"Bırak bu kabadayı lügatini diyeceğim ama nereden geldiğini unutuyorum hep."

Cüneyt elleri cebinde, o kadar kışkırtıcı bir tavır sergiliyordu ki Tahir'in sabır için sessizce ettiği telkinler bir bir devriliyordu.

"Daha neler öğrendiğimi bilmek istemezsin. Bence şansını fazla zorlama."

"Ne oldu usta? Ne yaparsın bana? Vurur musun? Silah mı kullanıyorsun, bıçak mı?"

Tahir sinirle bir adım atmıştı ki kapının tekrar açıldığını duydu. İlgın kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Dayıcım?"

Tahir gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve yüzündeki korkutucu olduğunu düşündüğü ifadeyi silmeye çalıştı.

"Eve çık İlgın. Geleceğim birazdan."

"Ben sana bir şey..."

"Eve dedim İlgın!"

Küçük kız titremeye başlayan çenesiyle arkasını döndüğünde Tahir fütursuzca karşısına dikilen adama daha da hırslandı. Güneşini azarlamıştı ilk kez onun yüzünden. "Sana gitmen için..." diyen Tahir'in cümlesi yarıda kaldı.

"Yeğenin sanırım. Dayısının katil olduğundan haberi var mı? Kanlı ellerle mi okşuyorsun onun saçlarını?"

Tahir'in gözünün karardığı an işte tam o andı. Seneler sonra ilk kez o geceki gibi hissetmişti kendini. İki koca adımda yanına vardığı adama öyle büyük bir hırsla kafa attı ki kırılan kemik sesi yankılandı mekânda. Cüneyt acı içinde haykırıp üzerine atıldı ama Tahir'in can acısı da hırsı da durulacak gibi değildi. Ona doğru hamle yapınca kolunu arkasına doğru kıvrarak hızla itti ve büyük camekândan dışarı uçan adamın arkasından fırladı bir an bile düşünmeden. Cam kırıklarının arasında ayağa kalkmaya çalışan adamın doğrulmasına fırsat vermeden yumruğunu geçirdi bu sefer. Duramıyordu Tahir. Durdurulamıyordu.

Cüneyt acısını önemsemeden gülümserken bilerek Tahir'i daha çok hırslandırıyordu. Ona bir yumruk daha geçirdiğinde kanı Tahir'in üzerine sıçradı. Gözü hiçbir şey görmüyordu Tahir'in ve biraz daha devam ederse öldürebilirdi onu. Bir yumruk daha geçirdiği adama. Birden önündeki bedenden uzaklaştığını hissetti; onu ensesinden yaka-

layan kimdi, kim Cüneyt'i önünden çekmişti, bilmiyordu Nefesi ciğerlerini öyle yakıyordu ki kesilsin istiyordu nefesi. Boğazı acıyordu. Parmakları bir de... Başını çevirdiğinde onu gördü. Şahin keskinliğindeki bakışlarıyla *Sakin ol*, demişti. Kızıl Bilal onu zapt ederken adını bilmediği başka bir adam da Cüneyt'i ayağa kaldırıyordu. Mahallelinin toplandığını o zaman fark etti Tahir. İçindeki hurs yerini büyük bir utanca bırakırken evin önündeki siyah arabadan inen Devran'ı gördü. Utancı katlandı. Devran ondan yana bakmıyordu, adımlarının hedefi Cüneyt'ti. Adamın karşısına geçtiğinde iki katı görünüyordu neredeyse.

"Bir şeyin yok ya? Can seni bir hastaneye götürsün istersen."

"Bırakın beni, yardıma ihtiyacım yok. Kimsiniz siz?"

"Sadece sana yardım teklif eden biri olamaz mıyım? Kötü görünüyorsun."

Cüneyt üzerindeki şaşkınlığı çabuk attı üzerinden. Hafızasını biraz zorlayınca adamın kim olduğunu hatırladı.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Şimdi hatırladım. Devran Yaman, değil mi?"

Devran ellerini arkasında birleştirerek adama doğru eğildi hafifçe. Cüneyt geri çekilmemek için çaba harcasa da korkutucuydu karşısındaki.

"Benim başka isimlerim de var delikanlı ama duymaman senin için daha hayırlı. Ve emin ol sana delikanlı demem ondan da hayırlı. Can seni gideceğin yere götürsün. Bu muhit sana göre değil. Spor arabanın altını vurursun bu engebeli yollarda. Mümkünse bu sokakları tercih etme bir daha!" Devran öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki vurgusundaki tehdit gün gibi ortadaydı. Ve şimdilik "delikanlı" dediği Cüneyt bunu hemen anlamış ve ona eşlik eden korumaya gerek olmadığını söyleyerek kendi arabasına atlayarak uzaklaşmıştı. Devran, Tahir'le ilgilenmek üzere

arkasını dönmüştü ki ters istikametten gelen araba dikkatini çekti. Yanlış zamanda gelmişti Tahir'in *kehribarı*... *Keşke biraz daha geç gelmiş olsaydı*, dedi içinden. En azından etrafı toplayacak vakit olurdu.

Devran büyük adımlarla Tahir'in yanına vardığında elini omzuna koyarak onu kendisine çekti hafifçe.

"Toparlan koçum. Dilem geldi. Toparlan."

Tahir duyduğu sözler üzerine ne yapacağını bilemedi. Etrafa hızla göz attığında durumu saklayamayacağını anladı. Atölyenin içi dağılmış, büyük camekân kırılmıştı. Yerde kan izleri vardı. Yumruklarının üzerinde de kan vardı. Beyaz tişörtünde de... Kan rengiydi Tahir onca yıl sonra yine. Can almamıştı ama kan akıtmıştı.

Dilem'in sert bir sesle kapıdakilere çekilmelerini söylediğini işitince arkasını döndü. Kaçıp saklanmak istiyordu bir yerlere. Koca bir ormanın içinde, sık ağaçların arasında kaybolmak istiyordu.

"Tahir!"

Yakından gelen sese dönemedi yüzünü Tahir. Garip bir titreme vücudunu sarmıştı.

"Dilem, merhaba..."

"Devran Bey neler oldu burada? Tahir!"

"Tahir ne olduğunu sana anlatacaktır. Ama burada olmaz. Sen onu da al, sessiz ve yalnız kalabileceğiniz bir yere gidin. Ben buraları toplatacağım."

"Ama..."

"İtiraz etme Dilem, lütfen. Gerçekten bu sefer sözümü dinlemelisin."

Dilem başını tamam anlamında sallarken Tahir'in olduğu arka kısma yöneldi. Devran sıkıntı içinde yüzünü buruşturdu. Tahir'in o an nasıl bir savaş verdiğini çok iyi biliyordu. Uçurumun kenarında, öylesine ince bir çizgi üzerindeydi ki ruhu, ihtimaller bile tüm gücünü yerle bir

ediyordu. Bilirdi o hissi. Bir kere işgal edince insanın benliğini öyle hemen hâkimiyeti geri kazanamıyordu insan. Devran her Destan olduğunda o ince çizginin üzerinde dolanıyordu. Ona eşlik eden yiğidin gönlündeki saflığa güveniyordu. Yârin gölgesine sığınır, uzaklaşırdı uçurumun kenarından. Bilal'e ortalığı işaret ederek aracına yöneldi. Ve geldiği gibi sessizce uzaklaştı.

Dilem önünde titreyen bedeni gördükçe korkusu yükseliyordu. Çekinerek elini Tahir'in omzuna koyduğunda irkildiğini görmek tarifsizdi. Bir an bile düşünmeden ona arkasını dönen adamın önüne geçti. Havada tuttuğu ellerin kanlı, beyaz tişörtün kızıla boyalı olduğunu fark ettiği anda boğazından yükselen çığlığı inatla bastırdı. Onu çenesinden tutarak kendisine bakmaya zorladığında gözlerinde gördüğü ıslaklık canını acıttı. Bir an bile düşünmeden elini tutarak dışarıya sürüklediğinde Tahir'in itiraz edecek takati yoktu. Arabaya bindiklerinde Dilem'in de ellerine kan bulaşmıştı. Direksiyona dayadı ellerini, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve nereye gideceklerini düşündü. Aklına gelen fikir üzerine telefonu eline aldı ve hemen kulağına koydu.

"Hayatlardan hayallere selam olsun... Dilem Hanım, nerelerdesiniz? Arama..."

"Büşra! Yanlış zaman! Senin eve geçiyoruz. Sen İzmir'e bu akşam mı gidiyordun?"

"Dilem ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Halledilemeyecek bir şey değil Büşra "

"Tamam canım. Uçuşum bu akşam. Çantam da arabadaydı. Trafiğe kalırım korkusuyla yanıma aldım. Eve uğramayacağım. Dört beş gün İzmir'deyim. Gereksizce kendi eviniz gibi rahat edin demiyorum " bilivorsun ne yapman gerektiğini."

"Sağ ol de

"Tamam canım. Dikkat edin kendinize."

Dilem telefonu arka koltuğa fırlatıp arabayı çalıştırdı. Tek kelime etmemişti Tahir. O da konuşmuyordu. Neler olduğunu merak ediyordu ama biraz zamana ihtiyaçları vardı.

Büşra'nın evinin önüne geldiklerinde apartmandan çıkan insanları gören Tahir'in eli kapının kolunda asılı kaldı. Üstü başı kan içindeydi. Dilem yanındayken böyle görünmekten utanıyordu.

Dilem, sevdiği adamın duraksadığını fark edince daha fazla sessiz kalamadı.

"Eve gidelim Tahir, lütfen."

Tahir başını hafifçe sallayarak, "Tamam," dedi ve arabadan iner inmez kollarını göğsüne birleştirerek hızlı adımlarla apartmana yöneldi. Dilem çoktan çıkardığı anahtarla kapıyı açarken yanlarından geçen bir delikanlı yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Dilem'in yanında üstü başı kan içinde bir adam görünce şüphelenmişti. Dilem ise gayet rahat bir şekilde, "Teşekkür ederim. Eşim işte ufak bir kaza geçirdi de. Hastaneden geliyoruz," dedi. Tahir'in yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadenin oluştuğu ilk andı bu. *Eşim*, dediğinde ne kadar da yakışmıştı bu sözcük iki dudağının ucuna. Delikanlı geçmiş olsun diyerek yanlarından ayrıldığında apartmandan içeri girdiler. Evden içeri adım attıkları anda Tahir'in yüzündeki gülümseme büyük bir hızla kayboldu. Okulda disiplin cezası almış ve az sonra annesinden azar işitecek bir çocuk gibiydi.

Dilem kapının önünde dikilen adamın dilindeki kildi nasıl açacağını düşünüyordu ki cüretkâr bir adım attı. Hızla arkasını dönerek dudaklarına yapıştığında Tahir hazırlıksız yakalanmıştı bu istilaya. Dilem küçük ellerini yanaklarına dayayarak onu öpüyor ve hızlanan nefesini armağan ediyordu ona. Yavaşça dudaklarını ayırarak alnını adamın alnına dayadı.

"Artık konuşur musun lütfen? Korkuyorum..."

Tahir üzerindeki çekingenlikten az da olsa kurtularak Dilem'i kollarının arasına aldı ve ona sımsıkı sarıldı.

"Ben..." Ne söyleyeceğini bilemedi. Üzerinden yükselen kan kokusu tüm kelimelerinin önüne set çekiyordu adeta. "Yıkanmalıyım."

Dilem geriye çekilerek ona baktığında üstündeki kanı temizlemeden rahat edemeyeceğini anladı.

"Ben dışarı çıkıyorum. Yarım saat içinde dönerim. Sen de rahat rahat banyonu yap. Olur mu?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Yiyecek bir şeyler alayım. Büşra İzmir'e gideceği için dolapta bir şey tutmamıştır. Hemen dönerim."

"Tamam."

"Banyo dolabında temiz havlu var. İsteddiğini alabilirsin."

"Teşekkür ederim. "

Dilem yerde duran çantasını alarak hızla dışarı attı kendisini. Tahir için yiyecek bir şeyler almalıydı. Arabaya atladığı gibi ana caddeye çıktı. Birçok dükkân vardı burada. Hem aradıklarını kolayca bulabilir hem de biraz aklını dağıtma şansı yakalardı. Spor kıyafetler satan bir mağazanın önünde durdu. Mağazaya girer girmez görevliye istediklerini ardı ardına sıraladı. Bir iki tişört, bir eşofman takım, birkaç tane iç çamaşırı ve çorap alarak çıktığında daha on dakika olmuştu. Ömründe yaptığı en hızlı alışverişti bu. Dönerken de gördüğü küçük bir markete girerek yiyecek bir şeyler aldı. Eve vardığında daha yirmi dakika geçmişti. Kapıyı açarken elindeki poşetleri düşürmemek için çabalıyor ama torbaların ağırlıkları hiç yardımcı olmuyordu. Birden ellerinin hafiflemesiyle başını kaldırdı. Tahir belinde sarılı havlu ve vücudundan akan : : : alarla karşısında duruyordu. Elindek' ken ağır

olan market poşetlerini mutfağa götürdü. Dilem yerinden kıpırdamadan arkasından bakakalmıştı. Çıplak ve ıslak bir Tahir akıl sınırlarını zorlayan görsel bir şölen vadeliyordu ona. Tahir utangaçlığını bastırmaya çalışarak yanına döndüğünde hâlâ olduğu yerdeydi Dilem. Tahir hafifçe boğazını temizleyince onu saran büyüden kurtularak gözlerini kaçırdı. Yanaklarının tatlı bir pembelikle boyandığını hissettiği sıcaklıktan anlayabiliyordu. Yerdeki poşetleri alarak Tahir'e doğru uzattı.

"Ben... Şey için... giymen için bir şeyler aldım." Tutuk hali o kadar tatlıydı ki Tahir tüm yaşananlara rağmen gülümsemeden edemedi.

"Teşekkür ederim Kehribar. Hemen giyineyim," derken ona doğru yaklaşmış ve vücudundan yayılan vanilya kokusuyla Dilem'in başını döndürmüştü. Elinden aldığı poşetlerle içeri geçen Tahir, Dilem'in düşünceli davranışı karşısında mutlu oldu. Poşetekileri çıkararak tek tek inceledi. Hepsi bedenine uygun giysilerdi. Memnun bir şekilde üzerini giydi. Salona bakan açık mutfakta ellerini tezgâha dayamış bir şekilde öylece duran Dilem'i fark etti. Yavaşça yanına sokulurken nefesi kesiliyordu. Utangaçlığı o kadar güzeldi ve Tahir için o kadar ulaşılmazdı ki... Yaşanmamış ne var ne yoksa hepsi altın bir tepside sunuluyordu sanki Tahir'e.

"Daha yemek için erken değil mi Kehribar?" diye sordu. Dilem yerinde sıçradığında Tahir'in kaşları çatıldı.

"Korkuttum mu seni?"

"Önemli değil. Dalmışım."

"Yemek için daha erken ama sert bir kahve fena olmaz."

"Hemen hazırlarım şimdi. Sen geç otur."

Tahir salona geçmek yerine Amerikan barın ardındaki yüksek sandalyeye dayandı. Dilem kahveleri hazırlarken ellerinin titremesi dikkatinden kaçmadı. Kahveleri dökme-

meve dikkat ederek tepsiye koyduğunda Tahir doğrularak kanepeye yöneldi. Dilem de hemen ardında onu takip ediyordu. Kahvesini aldıktan sonra oturduğu kanepenin yanındaki küçük sehpaye koydu. Eliyle yanını işaret ederek kanepeye vurdu. Dilem tepsiyi orta sehpaye koyarak yanına oturdu, ayaklarını da altında topladı. Tahir dirseklerini dizlerine dayamış, öylece duruyordu. Dilem tam bir şey söyleyecekken arkasına yaslanarak onu yanına çekti. Kolunu omzuna sararak kendisine bastırdı.

"Neler olduğunu merak ediyorsun değil mi?"

"Evet."

"Ben o geceden beri ilk kez birinin kanını akıttım Dilem. Bu raddeye gelmek içimi acıtıyor. Ama pişman değilim. Çünkü o adam gerçekten haddini bilmiyor."

"Hangi adam?" diye sordu Dilem şaşkınca.

"Cüneyt," dedi Tahir sertçe. Dilem başını Tahir'in göğsünden hızla kaldırarak gözlerine baktı. Kehribar gibi parlayan gözleri kararmıştı sanki.

"O adam atölyene mi geldi? Bu ne kendini bilmezlik!"

"Tanıtım gecesi olanları yüzüme vurdu. Sanırım gazeteciye ayarlayan da oydu."

"Bu asla kabul edilemez. O kim ki sana, bize böyle müdahale ediyor? Cevabını daha sen hayatıma girmemişken aldı. Hem de en sert şekilde. Böylelerine asla taviz vermedim, vermem de. Ama haddini gerçekten aşmış. Bildirmek lazım."

Dilem hızla kalkarak çantasını buldu ve telefonunu alıp kulağına götürdü.

"Alo, Özge, beni iyi dinle. Cüneyt İldem'le olan bütün anlaşmayı feshetmeni istiyorum. Evet, doğru duydun. Başka tedarikçilerimiz de var. Bende hata, anlaşma öncesi kendisini gizleyip başkasını kullandığını anladığım an anlaşmayı bozmalıydım."

"Ama..."

"Ne diyorsam o Özge! Ödeyin ücretini ve fesih bildirisini gönderin."

Dilem telefonu elinden bırakmadan tekrar kurcaladı ve tekrar kulağına götürdü.

"Baba merhaba, müsait misin?"

"Müsaidim kızım, hayırdır?"

"Baba, Cüneyt denen o adamla iş yapıyor musun?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Baba, yapıyor musun yapmıyor musun?"

"Evet, bizim diğer şirketle anlaşması var, bir de senin Nakkaş'la."

"Hepsini feshet baba. Hem de hemen!"

"Neler olduğunu söyler misin kızım? Korkutma beni."

"Tanıtım gecesi gazeteciyi o ayarlamış. Tahir'i rezil etmek için özellikle kumpas kurmuş. Bugün de Tahir'in atölyesine giderek onu kışkırtmış. Bu adamı çevremde istemiyorum baba. Anneme de söyle, bir daha benim bulunduğum ortamda o ya da annesi olursa bir daha yüzümü göremezsiniz."

"Kızım, sakın ol lütfen. Onunla ilgili ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum baba. Ama bu yaptığı yanına kalmayacak. Bir saat içinde tüm anlaşmaları feshettiğini bildirsin Sevim Hanım bana. Tamam mı baba?"

"Tamam kızım. Sen merak etme. Tahir'le misiniz?"

"Evet."

"Tamam kızım. Dikkatli olun. O adama güvenmiyorum."

"Ben de..."

"Tahir'e selam söyle. Cüneyt her ne yaptıysa üzerinde durmasın."

"Durmayacak baba, Tahir gereken cevabı vermiş zaten."

"Tamam kızım. Sevim Hanım'a söylüyorum şimdi, sana haber verir."

Dilem teşekkür ederek telefonu kapattığında hâlâ siniri geçmemiştir. Tahir olduğu yerden uzanarak onu bileğinden yakaladı ve hızla çekerek kucağına oturttu.

"Biraz sakinleşir misin Kehribar?"

Dilem yanan gözlerle baktı Tahir'e.

"Kimse ama hiç kimse benim sevdiğim adamın başını yere eğdiremez. Canını sıkamaz. Hiç kimse..."

Tahir gülümseyerek Dilem'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Dediğin gibi, o hiç kimse... Ben sadece geçmişin hayaletleri yüzünden eğdim başımı. O herif bir an bile umurunda olmadı."

"Sırf canını yaktığı için bile yapardım bunu. Baksana parmaklarına... Daha yeni iyileşmişti."

Tahir ellerine baktığında parmaklarının üst kısmındaki şişlikleri yeni fark etmişti.

"Önemli değil. Öpersin geçer..."

Dilem sinirini üzerinden atamamış olmasına rağmen usulca dudaklarını parmaklarına değdirdi. Yüzü düşmüştü iyice.

"Acıyor mu?"

"Sen öptün ya, niye acısın?"

Dilem Tahir'in kucağında rahatsızca kıpırdandığında Tahir geriye yaslanarak onun da kanepeye geçmesini sağladı.

"Ben seni öyle görünce... Yani o kadar korktum ki..."

"Biliyorum. Beni öyle görmeni istemezdim. Keşke Halis Bey'e söylemeseydin."

"Sen utanılacak bir şey yapmadın ki. Ben söylemekten niye çekineyim?"

"Sen bilirsin. Sadece..."

"Merak etme. Babam seni öyle iyi tahlil etmiş ki duya-
cağı herhangi bir şey fikrini değiştirmeyecektir."

"Bu konuda hâlâ şaşkınım."

"Neden ki?"

"Yani o senin baban. Bense..."

"Sakın... Sakın söyleme... Görünenin aksine, babam sa-
hip olduğu her şeyi kendi emeğiyle kazandı. Zor bir ço-
cukluk geçirmiş. Ayrıntılarını çok dillendirmez ama sakla-
maz da. Hayata karşı dimdik duran insanlara karşı saygısı
büyüktür. Babam sana önyargısız yaklaşacak bir adamdır
Tahir."

"Şanslıyım sanırım."

"Benim gibi..." Dilem çekinmeden gözünün içine baka
baka söylemişti bunu. Çok şey ifade ediyordu bu sözü
Tahir için. Dilem'in gerçekleri öğrendikten sonra ona bir
daha bakmayacağını düşünüp korkmuştu hep. Ama kor-
kusu yersiz çıkmış ve kader bir kez daha gülmüştü yüzü-
ne. Bir kere ömrüne kara çalmış ama sonrasında hep telafi
etmişti... Hayatında kim varsa, her biri bunun en güzel ka-
nıtıydı.

Tahir dudaklarına sokuldu genç kadının. Öpmeden du-
daklarının üzerinde, "Teşekkür ederim..." dedi. Dilem ise
dudaklarını kendisine hapsederek teşekkürünü kabul etti.

Dakikalar geçtikçe her ikisi de birbirlerine sarılmış hal-
de öylece sessizliğin tadını çıkararak oturuyor, sadece ne-
feslerinin huzuruna teslim ediyorlardı kendilerini. Birden
çalmaya başlayan telefon sessizliği bozarken Dilem onu
saran kollardan ayrılarak telefona cevap verdi.

"Buyurun Sevim Hanım."

"Dilem Hanım, Halis Bey haber vermemi istedi, tüm
sözleşmelerin fesih bildirisi gönderildi."

"Güzel."

"Fesihi gönderdiğimizden beri telefonlar susmadı yal-

nız. Cüneyt İldem de az önce Halis Bey'le görüşmek istedi ama kabul edilmedi tabii."

"Çok teşekkür ederim Sevim Hanım. Bir şey olursa haber verin muhakkak."

"Elbette Dilem Hanım. İyi günler dilerim."

"Size de iyi günler."

Dilem telefonu kapattıktan sonra keyifle arkasına yaslandı.

"Bu, durumu daha zor hale getirmez inşallah," dedi Tahir sıkıntıyla. Cüneyt'in köşeye sıkıştırılan bir kedi gibi saldırmamasından endişeleniyordu. Bugün hedefinde Tahir vardı. Ama yarın hedefi Dilem olursa, işte o zaman kendine hâkim olamamaktan çok korkuyordu Tahir.

"Neden öyle dedin?"

"Sözleşmeleri feshettin. Bu yüzden o adam cemiyet içinde alay konusu olacak ve bu da onu kışkırtacaktır."

"Keyfi bilir. Eğer bir daha haddini aşacak olursa tüm ticari hayatını yerle bir ederim."

"Senden korkmaya başlıyorum Kehribar."

"Benden korkmaması gereken tek kişi sensin Tahir. Sadece sen..."

Dilem aldığı haberin verdiği rahatlıkla oturduğu yerden kalktı ve mutfağa geçti.

"Acıktım. Sen acıkmadın mı?"

"Aslında bir şeyler atıştırsak fena olmaz."

"Makarnaya ne dersin?"

"Bana yapa yapa makarna mı yapacaksın?" diye sordu Tahir, sesindeki muzipliği perdelemeye çalışarak. Dilem çekinerek arkasını döndü.

"Ne yapayım? İstersen dışarıdan söyleyelim. Mutfakta pek başarılı olduğum söylenmez."

"Eyvah! Bir deri bir kemik kalacağım desene. Yıllar içinde öğrenmeni umut etmekten başka bir şansım yok sanırım."

"Anlamadım?"

Tahir yanına giderek önüne düşen saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Diyorum ki, inşallah yıllar içinde yemek yapmayı öğrenirsin. Ben midesine düşkün bir adamım, beni doyurmak zordur."

"Ben... Öğrenirim... Ya da yapan birini buluruz."

"Ne yani, kendi ellerinle değil de başkasının yaptığı yemekleri mi yedireceksin bana?"

"Yok... Öyle değil."

Her kelimesi dudaklarının arasında kayboluyordu Dilem'in. Tahir onu tezgâha dayamış, ellerini de iki yana koyarak kolları arasına hapsetmişti. Aklındakiler uçup gidiyordu. Gözlerini inatla kaçırıyordu. Sıcaklığını biraz daha hissederse tutamayacaktı kendini. Kısacık bir an sonra içindeki arsız kadının çağrısına yenildi ve dudaklarını Tahir'in boynuna dokundurdu. Ellerini hâlâ nemli olan saçlarının arasından geçirdi ve hafifçe asıldı. Alev almak üzereydi ikisi de. Çıkan kıvılcımlar aşka çağırırken Tahir kendini bir adım geri çekti. Durmak zorundaydı.

"Sonum olacaksın Kehribar..."

Her iki kalp birbirine karışmak için atıyor ama güzel günleri müjdeleyen başlangıçlarını gölgelemek istemiyordu. O anın huzuruna sarıldı ikisi de. Ta ki kapının ardında onları bekleyenlerin seslerini duyuncaya kadar. O kapının ardında bekleyen en büyük sınava davetiyeydi. O kapı, Araf'a atılacak ilk adımdı.

ŞEYTANIN NİNNİSİ

*Meleğin fısıltısını bastırırdı şeytanın ninnisi.
Öyle derin bir ölüm uykusuna yatırırdı ki insanın
ruhunu; göremezdin, duyamazdın, hissedemezdin.*

Tahir kapının ardındakileri gördüğü anda yanı başında beliren şeytanı hissetti. Bileğine takılan kelepçelerin sesi çığlık misali doldu kulaklarına. Meleğin itirazlarını duyuyor ama tepki veremiyordu. Neden şimdi? Neden? Neden?

"Neler oluyor? Açıklama yapmadan götüremezsiniz?" diye haykırdı Dilem.

"Lütfen zorluk çıkarmayın." Polis memuru eliyle uzak durmasını işaret etti.

"Neden bir şey açıklamıyorsunuz? Hem bizi burada nasıl buldunuz, anlayamıyorum?"

Dilem karşısındaki genç polis memurunun gözlerini kaçırmasıyla cevabını aldı; bu işin içinde o herif vardı. Büyük ihtimalle adamlarından birine onları takip ettirmişti.

Tahir tek kelime etmeden memuru takip ederken yıllar öncesinde mahkeme koridorunda yürüdüğü ve yirmi yıl yediği gün kadar yıkıktı. Afla çıkmış birinin ikinci defa mahkûm edilmesi demek, kalan yıllarının da üzerine eklenmesi demekti. Canından can firar ediyordu o anda.

Dilem, üzerindeki şoku anlık da olsa atarak çantasını kaptı ve Tahir'in arkasından koştu. Yâr gidiyordu alevden taşların üzerinde, canı gidiyordu Dilem'in...

Ekip otosuna bindirilen Tahir dar ağcına giden biri gibi umudunu ardında bırakıyordu. Dilem bir an bile düşünmeden arabasına atladığı gibi takibe başladı. Aklına gelen düşünce üzerine hemen telefona sarıldı. Şirket avukatını aradı. Tam olarak nereye gittiklerini bilmediği için tetikte olması talimatını verdi ona. Boğazını iki el sıkıyordu sanki. Ağlamak istiyordu bağıra çağıra.

Emniyete getirilen Tahir sorgu için odaya alındığında Dilem sessizce arkasından baktı. Avukata nerede olduklarını bildirdikten sonra beklemeye başladı. Hâlâ neden tutuklandığını bilmiyordu. Aklına bir şey gelmiyordu. O kadar yalnız hissetmişti ki kendini, ne yapacağını bilmez bir şekilde babasını aradı.

"Alo baba?"

"Efendim kızım, hayırdır?"

"Baba, Tahir'i tutukladılar. Emniyeteyiz. Şükrü Bey'e haber verdim ama..." Kelimeler boğazına takıldı.

"Ne? Ne demek tutuklandı? Bir şey mi oldu?"

"Baba, anlatacak takatim yok. Gel lütfen."

"Tamam kızım, hemen geliyorum."

"Baba bir şey yap..."

"Sakin ol yavrum. Oradan ayrılma. Şükrü Bey'le irtibata geçeceğim, gerekirse Asil'i de ararız."

"Asil yurtdışında, olmaz. Başka bir şey..."

"Sen bana bırak. Devran'a haber vereceğim. O bilir ne yapacağını."

"Çabuk ol baba..."

Dilem telefonu kapatıp cebine attı ve beklemek üzere bulduğu ilk yere oturdu. Korkuyordu. Hayatında daha önce hiç yaşamadığı kadar sarsıcı bir korkuyla sarılıydı.

Dakikalar geçtikçe içinde yükselen çığlık boğazında takılmıştı ve canını acıtıyordu. Emniyetin kapısından içeri giren babasını gördüğü anda yerinden fırladı ve kollarına atıldı.

"Baba, bir şey yap. Sorgu için aldılar onu. Hiçbir şey söylemiyorlar."

"Sakin ol kızım. Devran Bey'e haber verdim. Abant'a gidiyormuş, yoldan döndü. Yetiyeceğim dedi."

"Kalbimi biri sıkıyor sanki. Nefes alamıyorum baba."

"Gönlünü ferah tut, ne gerekiyorsa yapacağız."

Avukat Şükrü Bey, memurlarla konuşup Tahir'in yanına girdiğinde az da olsa içi rahatladı Dilem'in ama... Kocaman bir ama karşısına geçmiş, tüm dikenlerini çıkararak ruhunu kanatıyordu. O büyük mekân üzerine üzerine geliyordu. Koca bir deprem olmuş da göçük altında kalmıştı sanki.

Geçen dakikalar saatlere dönüşürken Şükrü Bey sorgu odasından çıktığında yüzünden bir şeyler anlamaya çalıştı Dilem ama başaramadı.

"Tahir Bey adam yaralamayla suçlanıyor. Şikâyetçi taraf Cüneyt İldem. Darp raporu alınmış. Nezarete alacaklar şimdilik. Sonrasını takip edeceğiz."

"Nasıl yani? Çıkarmıyorlar mı? Siz ne iş yapıyorsunuz Şükrü Bey?"

Dilem'in hiddeti sesine yansırken Halis Bey kızına sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Sakin ol kızım. Şükrü Bey süreci en iyi şekilde yönetecek."

"Nasıl sakin olayım baba? Kendini bilmez biri yüzünden canımı koparıp aldılar benden."

"Canın baki kızım. Az sabır."

Dilem olduğu yere sığamamanın verdiği buhranla kendini dışarı attı. Madem göremeyecekti sevdiğini, orada durmanın bir anlamı yoktu. Ama kapısına dayanacağı, hesap soracağı başka biri vardı.

Kızıl Bilal yanında sıkıntıyla oturan Devran'a çevirdi başını. Sadece bir an göz göze geldiklerinde gördü adamın Destan'ı zırh gibi üstüne giyişini. Kan kokuyordu o bakışlar. Barut izinin saklı olduğu teni kurşun rengiydi. Kirpikleri hançer misali...

"O hadsizi hafife almışım. Bir daha bu hataya düşmeyeceğim."

"Kaldıralım mı abi depoya?"

"Ben can yakanın canını yakarım Bilal, bilmiyor musun?"

"Abi sen, hafife almışım deyince..."

"Ama *adam* demedim Bilal. Daha alışamadın mı bana?"

"Haklısın abi."

"Önceliğimiz Tahir. Sağ salim bir kurtaralım, kararı ona bırakacağız. Yavuz'a söyle, tüm ticari bağlantılarını çıkar-sın. Piyasaya haber salın. Kimse onunla iş yapmayacak." Devran bir an durakladı. Aklına gelen düşünceyle telefonu eline aldı.

"İş adamları derneği başkanı kimdi?"

"Ahmet Yurdakul."

Devran, asistanı Gül'e telefon açarak Ahmet Yurdakul'un telefonu aldığı anda bir an bile beklemeden adamı aradı. Karşı taraf ikinci çalışmada telefonu açtı.

"Efendim?"

"Ben Devran Yaman."

"Merhaba Devran Bey, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim Ahmet Bey, siz nasılsınız?"

"İşler güçler Devran Bey, kapıdaki ekonomik krizle uğraşıyoruz." Adam Devran Yaman'ın onu aramasına şaşır-mış, sessizliğinin hayra alamet olmadığını anlamış bir şekilde, "Bir isteğiniz mi var Devran Bey?" diye sordu.

"Evet Ahmet Bey. Cüneyt İldem'i tanırırsınız."

"Cüneyt İldem mi? Şahsen olmasa da kim olduğunu biliyorum."

"Bu şahsın bütün ticari hayatı sona ermiştir. Tüm üyele-
rinize bildirmenizi istiyorum. Her kim onunla iş yapmaya
devam ederse karşısında beni bulur. Tüm gücümü, altını
çizerek söylüyorum, sadece ticari gücümü değil tüm gü-
cümü kullanarak piyasayı altüst ederim, ekonomik krizi
mumla ararsınız."

Hattın diğer ucundaki adamın nefesini içine çektiğini
duyan Devran, verdiği ültimatın yerine ulaştığını an-
ladı.

"Siz nasıl isterseniz Devran Bey, gereken neyse hemen
yapılacak. İletmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Olur da sebebini soran olursa, toza el uzattığı için elini
keseceğimi, onun elinden tutanı da beraberinde götürece-
ğimi söylersiniz. İyi günler."

Devran, adamın karşılığını duymadan telefonu kapat-
tığında sinirle parmaklarını dizinde oynatıyordu. Asıl ta-
hammül edemediği, Tahir gibi güzel yürekli bir adamın
böylesi bir muameleye maruz kalmasıydı.

Bilal telefonuna gelen mesajı gördüğü anda sıkıntıyla
Devran'a döndü.

"Nezarete almışlar Tahir'i. Adam yaralama. Sabahki
olaydan sonra adam darp raporu almış."

"Nasıl olur, o kadar kötü durumda değildi?"

"Yapmıştır bir şeyler. Adamı da varsa emniyette..."

"Yavuz'u ara. Bizim avukatları da yanına alsın. Baş ko-
miser Arif'i bulsun. Benden de selam söylesin. O gerekeni
yapar. Biz ilk önce şu gereksizi ziyaret edelim."

"Tamam abi."

Bilal hızla Yavuz'u arayıp talimatları verdiğinde ona bı-
rakmadan Arif komiseri aradı. Yavuz'u tanımıyordu, dik-
kate almamazlık etmezdi ama işi garantiye almak şarttı.

Dilem direksiyonun başında nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Önce nereye gideceğine karar veremedi. Öylece bekledi. Sonra hızla Tahir'in evinin yolunu tuttu. Diğerlerine haber vermesi gerekiyordu. Tahir, Ilgın'ın merakta kalmasını istemezdi. Önce ailesini düşünmeliydi.

Evin önüne vardığında kapıdaki hareketlilik dikkatini çekti. Arabadan inip küçük kalabalığa vardığında İrfan Usta'yı gördü ilk.

"İrfan Usta!"

Adam arkasını dönüp Dilem'i gördüğünde gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Hoş geldin Dilem kızım. Nasılsın?"

Dilem, İrfan Usta'nın yanındakilere şöyle bir göz attığında pos bıyıklı bir adamın kendisini dikkatle süzdüğünü gördü.

"İrfan Usta, konuşmamız lazım. Çok önemli."

İrfan yılların verdiği tecrübeyle duyacaklarının iyi şeyler olmadığını bilincinde, öne doğru bir adım attı.

"Ne oldu?"

"Yalnız konuşsak?"

"Rahat ol Dilem. Tufan Bey Tahir'in yakınıdır."

Tahir'in adını duyduğu anda istemsizce gözleri doldu. Tüm vücudu bir anda titremeye başladı. Gözleri kararıyordu.

"Götürdüler..."

Titreyen elini ileri doğru uzattığında dizlerinin dermanı kesilmişti. İrfan hızla ileri doğru atılıp genç kadını kolları arasına alarak düşmesini engelledi.

"Dilem... Kendine gel kızım. Dilem!"

Dilem, Tahir'in adını sayıklayarak gözlerini kapadığında Tufan Bey'in adamlarından biri genç kadını hemen kucağına alarak içeri taşıdı. Eve girdikleri anda oluşan telaş Ilgın'ı korkutmuş, bir köşeye sinmesine sebep olmuştu.

"Tufan, bir şey olmuş, belli. Tahir'i arayalım."

"Ayılıyor galiba. Dur bakalım, anlarınız şimdi."

Dilem gözlerini açarken bir an nerede olduğunu anlayamadı. Ona bakan İrfan'ı gördüğünde hemen doğruldu. Tam ağzını açacaktı ki Ilgın'ı gördü. Yanına gelmesi için işaret ettiğinde Ilgın yavaş adımlarla genç kadının karşısına geçti.

"Merhaba Ilgın'cım. Ben biraz rahatsızlandım, seni korkuttuğum için özür dilerim."

"İyi misin? Neden öyle oldun ki?"

"Sanırım biraz açım, pek bir şey yemedim."

"Dayım yanında değil miydi?"

"Evet yanımdaydı. Bir iş için gitti, bu gece gelemeyecek. Sanırım telefonunda da bir problem var. Merak edersen diye sana haber vermeye geldim."

"Ne işi ki? Dayım beni görmeden neden gitti?"

"O yüzden ben geldim canım. Şimdi ben de gideceğim. Meraklanmanı istemiyorum. Dayının yanına gittiğimde benim telefonumla konuşmanızı sağlarım olur mu?"

"Tamam."

"Şimdi sen odana git, ben de İrfan Deden'le konuşayım azıcık, olur mu? İzin verir misin bize?"

Küçük kız başını sallayarak salondan çıkarken Dilem gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Kızım anlat, ne oluyor?" Tufan Bey sabırsızlanmıştı. Aklına kötü kötü şeyler geliyordu.

"Tahir emniyette. Cüneyt sabah atölyeye gelmiş. Dağınıklığın sebebi o. Kavga etmişler. O da şikâyetçi olmuş."

"Kim bu hadsiz?"

"Haddi en kısa zamanda bildirilecek biri İrfan Usta. Merak edersiniz diye geldim. Babam avukatımızla birlikte emniyette."

"Devran'a haber vermek lazım İrfan," diyen Tufan Bey her şeyi telefona sarıldı.

"Haber verildi Tufan Bey."

Tufan, adına yaraşır bakışlarıyla genç kadına baktı ve telefonu kulağına götürdü.

"Mehveş kızım. Vural yanında mı?"

"Hayırdır baba?"

"Tahir'i içeri almışlar. Devran'ın haberi var ama gitmek lazım. Oraya geçeceğim. Söyle Vural'a, o da gelsin."

"Ben de geliyorum baba. Sen nerede olduğunu haber et. Yola çıkıyoruz şimdi."

Tufan Bey, Tahir'in tutulduğu yeri Dilem'den öğrendikten sonra Mehveş'e bildirdi. Yerinde duramıyordu ama İrfan'ın durgunlaştığını görünce birden dikkati dağıldı. Elini omzuna koydu kadim dostunun.

"Ne yaparız Tufan, ya kurtaramazsak? Afla çıktık. Geriye kalan cezasını da eklerler üzerine. Ömrüm vefa etmez onu tekrar görmeye."

Dilem kalbinin sıkıştığını hissetti. İrfan'ın yüzünden firar eden yaşam enerjisini gördüğü an içinde kalan küçük umut kırıntıları da rüzgârda uçtu. Odadaki sessizliği bölen çığlıkla herkes irkilirken Dilem ayağa fırladı. Kapının girişinde gözleri yaşlı onlara bakan küçük kıza koştu bir an bile beklemeden.

"Ağlama Ilgın, ağlama lütfen..." derken kendi gözyaşları küçük kızın kendi gibi küçük yanaklarından akan yaşlara karışıyordu.

"Gitmesin... Çok bekledim dayımı. Daha yeni kavuştum. Kimsem yok ondan başka. Gitmesin. Kurtar dayımı. Söz veriyorum bir daha asla kötü davranmayacağım sana."

Dilem şefkatle sarıldı küçük kıza. "Merak etme kuzum, dayının gitmesine izin vermeyeceğim."

Bir süre daha öyle durduktan sonra ayağa kalkıp diğerlerine baktı. "Benim halletmem gereken bir iş var. Siz emniyete gidin, ben sizi bulurum."

Dilem gözündeki yaş kurumadan dışarı attı kendini. Kendi acısını bastırmıştı küçücük bir öksüzün saf gözyaşları. Sırf o temiz gözyaşları için hesap soracaktı. Arabaya atladı ve ona gitmek üzere yola çıktı. Çok uzak sayılmazdı. Evde olduğundan da emindi. Bakalım karşısında onu görünce ne diyecekti? Çelik prenses kimmiş gösterecekti ona.

Evin büyük kapısının önüne geldiğinde görevli şöyle bir bakıp bahçe kapısını açtı. Dilem arabayı hızla kapıdan içeri sokarken görevli korkuyla geriye çekildi. O anda pencerede genç kadının sinirle gelişini izleyen Cüneyt'in keyfi yerine geldi. Elindeki kahve fincanını çalışma masasına bırakırken, *kuş kafeste*, diye geçirdi içinden.

Dilem arabadan inip evden içeri girdi. Kendisini karşılayan hizmetçinin onu durdurmaya çalışması bardağı taşıran son damlaydı.

"Git ve sahibine Dilem Renan'ın geldiğini söyle."

Dilem özellikle Tahir'in soyadını söyleyerek ilk mesajı verdi. Genç hizmetçi patronuna Dilem'in söylediklerini ilettiğinde Cüneyt'in sinirden yüzü kıpkırmızı oldu. "Misafirimizi buraya getir," diyerek ellerini cebine soktu ve yüksek arkalıklı berjerlerden birine doğru ilerledi.

Hizmetli kadın yukarı çıkarken Dilem'e eşlik etmek istediğinde tek bir bakışla geri adım attı. Hizmetli kaçarak uzaklaşırken Dilem merdivenleri sertçe çıkıp çalışma odasının kapısına geldi. Kapalı kapıya bakıp gözlerini yumdu ve kafasının içinde onu öldürmemesini telkin eden sese kulak verdi. Kapıyı çalmaya gerek duymadan açıp içeri girdiğinde yüzündeki morluklarla koltukta oturan adama baktı. İyi gözüküyordu evet ama o kadar da kötü değildi.

"Hoş geldiniz Dilem Hanım. Bu güzel ziyaretinizi neye borçluyuz diyeceğim ama sebebini biliyorum. Sence de bu sahne fena halde Türk filmini andırmıyor mu?"

"O filmlerin sonunda kötüler hep ölür, biliyorsun değil

"Ama biz bir filmin içinde değiliz Dilem ve sen beni aşağılamanın bedelini ödeyeceksin. Sen olmasan da Tahir ödeyecek. Ne olursa olsun ceza almasını sağlayacağım onun."

"Bunu neden yapasın ki? Sen benim için bir seçenek bile değildin Cüneyt. Sana hiç ümit vermedim. En ufak bir imada bulunmadım. Tam tersi, ne düşündüğümü net ifade ettim. Sen ne hakla benim hayatıma müdahale ediyorsun?"

"Ben seçenek olmam Dilem! Ben seçen tarafım."

"Sen bir hiçsin Cüneyt. Adamlık nedir bilmeyen bir veltisin. O aşağıladığın adamın saçının teli olamazsın sen."

"Bunlar iddialı cümleler Dilem Hanım. Beni kışkırtmanızı tavsiye ederim. Şimdi adabını bozma ve şikâyeti geri çekmem için bana ne teklif edeceğini söyle. Hayal gücümü zorla Dilem."

Dilem, adamın sözlerindeki imayı anlamış ve kan beynine sıçramıştı. Birkaç adımda adamın önüne gitti ve koltuğun kollarına dayanarak üzerine doğru eğildi.

"Sana tenimin bir milimini bile vermektense kendimi öldürürüm. Ya da Tahir'in kafasına bizzat sıkarım."

İstedikini elde etmiş olmanın rahatlığıyla Cüneyt'in dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve elinde sakladığı şırıngayı Dilem'e sapladı. İlacı enjekte ederken, "Klasına uymayan cümleler bunlar Dilem Hanım. Kabadayı ağızları sana hiç yakışmıyor!" dedi.

Dilem korkuyla geriye doğru kaçarken sendeledi. Cüneyt ayağa kalkmış, elindeki şırıngayı bir köşeye fırlatmıştı. Aklındaki plan tıkr tıkr işliyordu. Dilem'in de dediği gibi o klişe film sahneleri ilham olmuştu ona. Verdiği sakinleştiriciyle Dilem'e istedikini yapabilir ve bunu daha sonra koz olarak kullanabilirdi.

"Bana ne verdin, seni Allah'ın belası!"

"Önemli değil, sadece basit bir sakinleştirici."

Dilem hızlanan kalp atışlarının yarattığı korkuyla olduğu yere çöktü. Eğer verdiği ilaçta alerjiye neden olan etken madde varsa anafilaktik şoka girmesi uzun sürmeyecekti.

"Seni aptal, ilaç alerjim var benim!"

Cüneyt'in yüzündeki gülümseme donarken Dilem'in nefes alış bozulmaya başladı. Bu lanet herif yüzünden ölecekti! Bir kere ölümden dönmüştü, ikincisini başaramayabilirdi. Çoktan acil servisin yolunu tutmuş olmaları gerekiyordu. Ama Dilem'in sesi bir türlü çıkmıyordu. Küçük dili şişmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle birazdan nefesi kesilecek ve bayılacaktı.

Cüneyt Dilem'deki değişikliği fark etmiş ama put kesilmişti adeta. Ne yapacağını bilmez bir şekilde öylece etrafına bakındı. O kadar şaşkındı ki aşağıdan gelen seslere bile dikkat etmemişti. Odanın kapısı kırılırcasına açıldığında geriye sıçradı. İçeri giren dev adamı gördüğünde korkudan ne yapacağını bilemedi.

Devran kanepede rengi değişmeye başlayan Dilem'i gördü, hemen ardında da yere fırlatılmış şırıngayı. İlaç verilmiş olduğunu anlayınca beklemeden genç kadını kucağına aldı ve kapıdan çıkarken Bilal'e:

"Kaldırın," dedi sadece. İçgüdüleri ilk kez işe yaramıştı. Tahir'in yanına gitmek yerine önce Cüneyt'e gelmekle her ikisinin de kaderine yön vermişti Devran. Eğer Yaratıcı izin verirse Tahir'e sevdiğini bağışlayacaktı. Eğer Tahir izin verirse de Cüneyt denen o herifin adı adam olacaktı. Sonrası belliydi... Sonrası Destan'a dairdi.

ÖLÜM SESSİZLİĞİ

Ölüm sessizliği bastırır tüm sesleri. An gelir sessizlik kanatır boğazınızı. 'Gitme!' diye haykırmak ister can ama nafil. Söyleyemez... Söyleseniz de duyuramaz, kanarsınız sadece...

Tahir dışarı adımını attığı anda biliyordu ters giden bir şeyler olduğunu. Dilem onu beklemiyordu. Devran'ın adamı olduğunu söyleyen bir delikanlı küçük bir avukat ordusuyla gelmiş ve onu bir avazda çıkarıvermişti soğuk duvarların arasından. Sevdiğine kavuşacak olmanın heyecanıyla atmıştı adımlarını Tahir ama özgürlüğünün şanını lekeliyordu her biri, bilmiyordu. Can kopacaktı yüreğinden, yâr gidecekti gönlünden, bilmiyordu.

"Tahir Bey, ben Yavuz. Devran Abi haber etti. Yanına gideceğiz şimdi."

"Sağ ol Yavuz ama önce Dilem'i görmeliyim."

Yavuz sıkıntı içindeki yüzünü kaçırsa da Tahir'in gözünden kaçmadı bu hareketi.

"Bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu İrfan Usta'ya dönerek.

"Yok evlat bir şey. Devran çağırmış gidelim bir an önce. Hadi oğlum."

"Baba?" Tahir nadiren *baba* derdi. Bu seferkinde *yalva* niyordu adeta ama aynı anda arşa yükselen gücünü de se-
niyordu ortalığa.

"Evlad, gidelim işte, Dilem babasıyla birlikte sanırım. Magazinciler gelince gitmesi gerekmiştir." İrfan Usta her ne kadar geçiştirmeye çalışsa da başarılı olamıyordu.

"Gitmez! Tüm gazeteciler kapıya da yığılsa yine gitmez Dilem. Bana söylemediğiniz her neyse hemen, şimdi öğrenmek istiyorum."

Sessizce aşkı üzerine kuşanmış adamı izleyen Mehveş girdi söze. "Of Usta! büyüklerin sözünün üstüne söz söylüyorsun ya... Ne diyeyim sana. Dilem sana olanlar yüzünden perişan oldu. Tansiyonu falan oynamış, ona baktırmıyorlar. Telaş yapmayasın diye kırk takla attık hepimiz. Ne inat çıktın sen!"

Tahir'in yüzündeki değişikliği şaşkınlıkla izledi Mehveş. Adamın yüzünün her bir milimi can acısını yansıtıyordu. *Bu nasıl aşk Allah'ım!* dedi içinden.

“İyi mi? Ne dediler? Devran mı yanında?” Tahir hızlı adımlarla arabaya giderken tüm sorularını ardı ardına sıralıyor, aldığı cevaplar bir türlü içinde harlanmış olan ateşi söndürmeye yetmiyordu. İrfan Usta Tufan Bey’le göz göze geldiğinde ikisi de çıkacak yangını biliyor, alevlenen ateşin yakıcılığını hissedebiliyordu.

“Haydi gidelim. Çok şükür seni çıkardık ya...” dedi İrfan Usta. Göreceklerinden, duyacaklarından ve sonrasında olacaklardan ölesiye korkuyordu ama bastırdı inatla. Tahir anlayacak diye mil çekti yüzünün her bir köşesine.

Arabalar hareket ettiğinde Tahir içindeki sıkıntının hid-
detle büyüdüğünü hissediyordu. *Kehribar*'ı görmeden bir
türlü rahata kavuşamayacağından da emindi. İçinde hangi
tarafın galip geldiği belli olmayan bir savaş sürerken kan
revan içinde kalacağından habersizdi.

Devran, Dilem'in hareketsiz bedenini sedyeye yatırdığı anda acil servisi inletmiş ve tüm görevlilerin başına üşüşmesine neden olmuştu. Dilem'in durumunu fark eden doktorların telaşı ikiye katlanırken içlerinden biri uzman doktoru çağırmasını söylemiş ve Devran'ı kibarca dışarıda beklemesi için uzaklaştırmıştı. Devran sıkıntı içinde kapıdan çekilirken giriş kapısından giren Bilal'e seslendi. Tam ona doğru gidecekken hızla üzerine gelen kadınına çarpmamak için yana çekildi. O kadar hızlı koşuyordu ki kömür karası saçları ardında dalgalanıyor, bembeyaz önlüğünü lekelercesine sırtını dövüyordu. Acil kapısından girecek olan kadına doğru hareketlenen Devran, Bilal'in kendisine seslenmesiyle geriye döndü. Arkasında bıraktığı kadına seslenen doktorun telaşı büyüktü.

"Anaflaktik!"

"Bugün son iş günüm Nilay ve sen anaflatik şokta bir hasta bırakıyorsun kucağıma."

"Ne yapayım Efsun, yeni uzman daha işlemlerini halledememiş."

Devran kulağına ulaşmayan ismin ömrüne yazıldığından habersiz, adımlarını ondan uzağa attı. Doğru yer ve doğru zaman dedikleri andı o an. Gün gelecek, o kömür karası saçlara şiirler dökülecekti unuttuğu, derinlerine sakladığı şairin kaleminden. Gün gelecek, görmediği kara kahvelere ömrünü adayacaktı. Göğsünün içinde sıkıntıyla atan kalbinin adı "Efsun" olacaktı. Sadece o gün bu gün değildi.

"Abi, Tahir'i çıkardı Yavuz. Buraya geliyorlar ama sana kötü bir haberim var."

"Hayırdır Bilal?"

"Aziz Bey, küçük bir kalp krizi geçirmiş."

"Ne diyorsun?"

"Şimdi haber verdi çocuklar. Poyraz'la konuşmadan seni telaşlandırmak istemedim."

"Daha iki gün oldu yanından ayrılalı, iyiydi."

"Hemen ardımızdan olmuş zaten. Abi istersen sen git. Ben burada kalayım. Poyraz tek başına aklını oynatmıştır."

"Haklısın. Tahir'i bırakmak istemiyorum ama beni anlayacaktır. Sen bilgilendirirsin. Beni de haberdar et. Yanlarından ayrılma. Bir şey olursa da söyle Yavuz'a, bir an bile ayrılmayacak Tahir'in yanından. Anlaşıldı mı? O hedsizi de ben gelince halledeceğim."

"Tamam abi."

Devran korkuyla hastaneden uzaklaşırken başka bir korkunun ev sahibi girdi hastaneden içeri. Tahir, Bilal'i gördüğü anda hızla yanına gitti.

"Bilal? Nerede Dilem? Devran yanında mı?"

"Tahir, Devran Abi gitmek zorunda kaldı. Aziz Baba kalp krizi geçirmiş, apar topar İzmir'e yollandı önce. Ama merak etme, Dilem acil odasında. Şu an müdahale ediyorlar."

"Ne müdahalesi? Bana tansiyonunun oynadığını söylediler?" dedi, sesinin titremesine mani olamıyordu.

"Sakin ol. Şimdi içeride, birazdan doktor gerekli açıklamayı yapar."

"Ben onu görmeliyim!"

"Göreceksin. Sabırlı ol Tahir. Sen güçlü durmazsan..."

Acil servisin kapısı hızla açılırken Tahir göz ucuyla gördü sevdiğini. Sedyede öylece yatıyordu. Boğazında bir hortum vardı.

"Bana yalan söylediniz!" diye haykırarak kapanmakta olan acil kapısından hızla içeri girdi. Monitörden yükse-

len tiz sesler odayı doldururken Tahir dizlerinin titrediği hissetti. Başındaki doktorla göz göze geldiğinde kadını acı kahve gözleri içine işledi o anda.

"Dışarı çıkın lütfen!" dedi biri ama Tahir kimseyi duymuyordu o anda.

"Burada olmamalısınız, lütfen dışarı çıkın. İşimi yapamayacağım."

"Lütfen..." Efsun, karşısında ona yalvaran gözlerle bakan adamın durgun gözlerine dikti gözlerini. Mutlak bir teslimiyetle bakıyordu adam ona. Tüm hasta yakınlarında gördüğü bakışlar yalvarıyordu parmak uçlarına. Canının ellerindeydi ya sevdiği gitmesin diye yalvarıyordu.

"Merak etmeyin. Elimden geleni yapacağım," diyerek adama gözlerinin karasıyla söz verdi. Meslek hayatının son gününde, birbirine âşık olduğu belli olan bu iki insanın arasına ölümün girmesine izin vermeyecekti.

Tahir hızla odadan çıkarken kimsenin farkında değildi. Duvara yasladı alnını. Elini yumruk yaparak destek almıştı. Ardı ardına geçirmek istiyordu yumruğu önündeki soğuk duvara. Sıvaları dökülünceye, içindeki korkuyu da beraberinde götürünceye kadar yumruklamak istiyordu. Ama tuttu kendini. Dönerek sırtını dayadı aynı duvara ve çöktü olduğu yere. Ne yapardı onsuz? Daha yeni bulmuşlardı birbirlerini. O olmadan sonuna bile ulaşamazdı ömrünün. Geçip gitmezdi saniyeler.

Hastane kapısından içeri gireni gördüğünde tepki veremedi Tahir. Kalkmalıydı belki ama yapamadı. Halis Bey korkusu ayyuka çıkmış bir haldeydi. Ona baktığında bir an bile duraksamadan hızla yanına geldi.

"Oğlum?"

Tahir başını eğip dizlerine dayadığında Halis Bey'in yüreği tekledi. Eli göğsüne giderken İrfan yaşlı adamı fark edip yanına vardı.

"Beyefendi, Dilem'e illümanale ediyorlar, bir sürü kişi başında. Sakin olun. Metin olun. İyi haberler alacağız birazdan."

"Ne olmuş? Bir şey biliyor musunuz?" diye sordu titreyen sesiyle. Geçip giden her saniye ömründen çalışıyordu adamın, yaşlanıyordu anbean.

"İlaç vermişler. Alerjisi varmış."

"Kim? Kim vermiş?"

İrfan korku dolu gözlerle Tahir'e baktı. Bilmesini istemiyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Cüneyt vermiş."

Tahir hızla başını kaldırıp ona baktığında gördüklerinden korktu İrfan. Ömrü hayatında ilk kez ölesiye korktu. Tahir ayağa fırladığında içinde kopan fırtınanın şiddetini her iki adam da iliklerine kadar hissetti.

"Öldürürüm! Affımı yakar, öldürürüm onu! Bile isteye kan dökerim bu sefer baba!"

"Sakin ol evlat, yalvarırım. Şimdi önceliğimiz Dilem. İyi haberlerini alalım hele..."

İrfan iki tarafın da gözlerindeki cinnetin izini çok iyi biliyordu. Ne yapsa, ne dese boştu. Ama mâni olmak zorundaydı. Evlat bildiğini kaybedemezdi. Gerekirse kendini feda ederdi ama onu cehennemin ateşlerine sokmazdı bir kez daha.

Acil kapısının açılmasıyla ileri doğru fırladı Tahir. İçerideki o kahve gözlü doktordu karşısındaki.

"Hastamız anaflaktik şokla acil servisimize getirildi. Ne yazık ki alerjen madde enjeksiyonla verildiği için etkisi hızlı olmuş. Cildindeki kabartılarla birlikte, küçük dili şişerek solunum yolunu tıkamış. Aspire edemedik. Trakeostomi yapmak zorunda kaldık. Nabzının zayıf olmasından kaynaklı endişeliydim ama vücudu mücadele ediyor. Çok güçlü. Elimizden geleni yaptık. Birazdan yoğun bakıma

alacaklar. Bilinci kapalı ama bunun sebebi verilen ilaçlar. Solunumunun düzene girmesi için bu gerekli. İlaç desteğiyle bir iki güne düzeleceğini umut ediyorum. Takibini yoğun bakımdaki meslektaşına devrettim. Hepinize gelmiş geçmiş olsun."

Efsun gözlerini deli dalgaların dövdüğü maviliklere çevirdi. Adamın bakışındaki o acı Gazze'de kollarında ölen kadıninkilerle aynıydı neredeyse. Aşk dedikleri şey böylesine büyük mü gerçekten, diye geçirdi içinden, onu bekleyen aşkın büyüklüğünden bihaber...

"Çok teşekkür ederiz doktor hanım. İyi olacak değil mi? Yani eminsiniz?"

"Meslektaşlarımın gerekeni yapacağından hiç şüphem yok. Zamanında müdahale ettik. Tekrar geçmiş olsun."

Efsun küçük kalabalığın yanından ayrılırken, günü geldiğinde emaneti olacağı adamın yanından geçip gitti bilmeden.

Bilal Devran'la yaptığı konuşmayı bitirip içeri girdiğinde diğerlerini fark etmiş ve hepsinin ayaklanması anlık da olsa onu korkutmuştu.

"Bir haber mi var?" diye sorduğunda Halis Bey, "Doktor şimdi bilgi verdi. Yoğun bakıma alıyorlarmış," dedi.

"İyi olacak ama değil mi? Valla iyi olmazsa Devran'ı tutsam da Destan'ı tutamam. Kaldırdık herifi zaten. Bir an bile tereddüt etmez."

Tahir duydukları üzerine dikkat kesildi bir anda. İçinde sakladığı canavar hortlamış, gün yüzüne çıkmıştı adeta.

"Nerede o şerefsiz, Bilal?"

"Tahir! Sakin ol koçum. Kaldırdık, hiç merak etme. Abim gelsin, belirlersiniz akıbetini."

Tahir bir şey söylemek için dudakları aralanmıştı ki acil kapısının gürültüsüyle açılması üzerine dikkati dağıldı. Büyük sedye ilerlerken gördü sevdiğini. Dizleri kilitlenmiş, adım bile atamaz hale gelmişti. Boynundan çıkan hortu-

mun ucundaki pompayı sıkıyordu bir hemşire. Ona nefes olana kurban olmak istedi Tahir. Onu iyi etmek için çabalayan herkese canını bile verirdi seve seve.

İlerleyen sedyenin arkasından bakakaldı öylece. Atamadı adımlarını. Dakikalar geçip giderken Bilal halinden korkmaya başladı. Tek kelime etmemiş, yerinden milim kıpırdamamıştı. Halis Bey'i koridorun başında görüldüğünde vücudundaki titreme Tahir'i esir aldı.

"Doktorla konuştum, durumu gayet iyi seyrediyor dedi. İlaçlara tepki vermeye başlamış. Vücudundaki kızarıklıklar hafiflemiş. Bu, tedavinin işe yaradığını gösteriyormuş. İyi olacak Tahir oğlum! İyi olacak!"

Tahir bir anda dökülen gözyaşlarıyla adama sığındı. Küçük bir çocuk gibi gözyaşlarını tutamadan, sevdiği kadını hayata katan adama sarıldı. Ona sığındı.

"Ağla oğlum, ağla da rahatla..."

Ağladı Tahir. İçindeki can acısı aktı ağladıkça. Vicdanının sızısı hafifledi ağladıkça. Aşkın büyüklüğü kendini hatırlattı.

Halis Bey omzunu sıkarak ondan uzaklaşırken Tahir adamın baktığı yöne doğru döndü. Karşısında gördüğü güzel kadının gözleri aynı *Kehribar*'ın gözleri gibiydi. Hafifçe gülümsemişti ki yüzünde patlayan tokatla sendeledi.

Bir ses, "Sen kızımın hayatına girdiğinden beri başı dertten kurtulmadı," diye haykırdığında Tahir yumrukları iki yanında sıkılı halde, öylece bekledi. Hayatında yediği ilk tokat değildi belki bu ama ilk anne tokadıydı. *Acısı bile güzel*, diye düşündü Tahir.

"Suna, sakın ol! Bunlara sebep olan Tahir değil. Senin o yere göğе koyamadığın Cüneyt! Kızıma ilaç enjekte etmiş. Kim bilir hangi iğrenç emelleri için!"

Tahir son cümleyi duyduğunda sıkılı yumruklarını daha da sıkı. Kemikleri birbirine geçmişti adeta. Tıpkı öfkesiyle azabının birbirine geçtiği gibi. O herifin niyeti-

nin ne olduğunu düşündükçe burnuna mezar toprağının kokusu geliyordu. Kan kokusu doluyordu burnuna. Can alma isteği derinleşiyordu.

Halis Bey adeta şoka girmiş olan karısını yoğun bakım bölümüne götürürken Tahir yine yerinde kıpırdamadan duruyordu. Omzuna konan sıcak elin sahibini görmek için başını çevirdiğinde bir çift kehribarla daha karşılaştı. *Sınıyorsun musun beni Rabbim?* diye iç geçirdi. Dilem'in kapalı gözlerine inat başka başka kehribarlar değişiyordu gözbebeklerine.

"Ben Ozan, sen de Tahir olmalısın," dedi delikanlı.

Sesinin çıkmasını sağlayamayan Tahir başını evet anlamında salladı.

"Sana yumruk atmakla sarılmak arasındaki ince çizgi de yürüyorum." Tahir'in konuşmadığını fark eden Ozan devam etti. "Yumruk atmak istiyorum çünkü babam o herifi dövdüğünü ve o yüzden tüm bunlar olurken içeride olduğunu söyledi. Demek ki yeterince iyi dövememişsin o oros... Neyse. Diğer kısma gelince, sana sarılmak istiyorum çünkü ablamı bugün kurtaramasaydık bile mutlu olarak ölecekti. Ne ben ne de anne babam... Hiçbirimiz senin şu birkaç ayda yaptığını bir ömür yapamadık."

Ozan gözünün kenarından akan yaşı silmeden devam etti. "Sağ ol abi... Sen olmasan ablam bomboş bir ruh olarak kalacaktı. Sağ ol, bana onun kıymetini hatırlattın. Ona duyduğum sevgiyi göstermem gerektiğini öğrettin."

Gecenin karanlığında küçük bir sandalda ilerlemekte hayat. Göz gözü görmezken sevdiğini bulmaktı. Boranlar koparken sevdiğine kürek çekmektik. Avuçlarınız su toplardı kimi zaman, kimi zaman titrerdi ruhunuz soğuktan. Ama hayat dediğin, kara gökyüzündeki tek bir yıldızın ışığında bile yönünü bulabilmektik. Varsın pusulalar kırılsın... Tüm kırıklara inat hasretliğine kavuşmaktı hayat.

MAHZEN

*Yüreeinize kurduğunuz mahzene sığmaz
acılarınız. Yalnızlığı kenarı köşesi yırtık kutulara
doldurur, istiflersiniz ardı ardına. Uçuşan her
bir toz zerresi ciğerinizi zorlar da yine de inadına
çekersiniz nefesi içinize. Nefsiniz hangi kutuda
bilmeden...*

Tahir Dilem'in bekleme odasında öylece duruyor, içindeki mahzenin tozunu çekiyordu ciğerlerine. Yalnız değildi belki ama kapanmıştı içine. Yâr söz konusu olunca durmuştu dünya. Günü gecesine, gecesi karanlığına karışmıştı. O ipek kirpikler aralanıp dünyasını kehribara boyayınca kadar sadece siyaha nikâhlydı.

Kapının ardındakine gitmek istese de bunu yapamamıştı. Sevdiğini o halde görmek bile öldürüyordu onu. İki gün olmuştu. Ömründen iki asır çalınmıştı aslında. Doktor sabahdan gelip durumunu kontrol edeceklerini ve ona göre normal odaya alacaklarını söylemişti. Bekliyordu Tahir. Geçip giden saniyeleri kovalıyordu yanan bir ormanın içinde. Kül kokuyordu zaman. Yanan yeşillerin içinde ölüme bekliyordu Tahir.

Yanında hissettiği hareketlilikle başını kaldırdığında gördü esas ormanları. Ilık yağmurlar yağdırıyordu bakışlarıyla bile. Devran elini omzuna koyarak hafifçe sıktıktan sonra yanına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri titriyordu hafifçe.

"Kızımı bağrıma bastığımda dünya bir daha dönme-yecek zannettim. Dönmedi de... Sadece kaderime yazılan günleri koparıyorum takvimden. Mecburiyetten. Şükret Tahir. Şükret ki şu kapının ardında nefes alıyor sevdiğin. Benim sevdiğim, sevdiklerim toprak kokuyor artık. Sadece soğuk bir mermer okşuyorum onların yerine. Şükret Tahir. Dönecek dünyan ve sen kehribarına kavuşacaksın."

Tahir hiçbir şey demeden baktı karşısındaki adama. Ne diyebilirdi ki? Acısını mı yarıştıracaktı onunla? Tahir de bir daha dünyası dönmeyecek gibi hissediyordu ama Devran'ınki başkaydı. Dediğini yaptı, şükretti Tahir.

"Gözlerimden koparma yâri Ya Rabbim. Ömrümden alma. Şükrüm dilimin ucunda, çevirme beni geri..." diyerek duasını tekrar tekrar etti Tahir. Durmadı. Saniyeleri kovalamayı bıraktı, duasını yolladı arşa. Üzerini saran külü silkeledi, döndü yüzünü en yüceye...

Durmadı, döndü dünya, birbirini kovaladı saniyeler. Bekledi Tahir. Nefesi zorladı attı kendisini dışarı. Yüzüne vuran rüzgâr bile yârin ismini fısıldadı. Umudu fısıldadı. Ama Ozan'ın koşarak kendisine doğru geldiğini görünce adeta buza çekmiş kanı gürüldemeye başladı damarlarında.

"Odaya çıkardılar," dedi Ozan. Hiçbir şey demeden öylece baktı Tahir. Görmeden inanamayacaktı zaten.

"Gel haydi!" diyerek kolundan çekiştirdi Ozan onu. Yürümesini bilmeyen bir bebektir sanki. Adımlarını nasıl atacağını bilmiyordu.

"Abi! İlk seni sordu. Seni bekliyor, hadi..."

Ozan, Tahir'in ihtiyaç duyduğu tek cümleyi söyleyerek istediği etkiyi yarattı. Genç adam vücudunu saran prangaları tek tek kırıp uçarcasına attı adımlarını. Ne zaman bahçeden geçti, ne zaman odanın önüne geldi, farkında bile değildi. Kapalı kapının ardında öylece durdu bir süre, elleri titriyordu. Ozan ardından koşarken nefes nefese kalmıştı. Sırtına elini koyarak içeriye doğru yönlendirdi onu.

"Hadi abi!"

Tahir açılan kapıdan içeri girdiğinde yatağın etrafını saran kalabalıktan onu göremedi. Bir iki adım atmıştı ki pürüzlü bir ses yükseldi odanın içinde.

"Usta!" adını değil namını duymasıyla ileri doğru atıldı Tahir. Gözleri buluştuğu anda tüm karanlığı kehribarla ııldadı.

"Bizi yalnız bırakın lütfen," dedi Dilem kısık sesiyle. Yattığı yerde hafifçe doğruldu. Gözlerinin kenarında yaşlar parlıyordu. Babasıyla göz göze geldiğinde isteğini ikiletmedi Halis Bey. Herkesi toparlayıp dışarı çıkarırken Tahir'in omzunu sıktı hafifçe. Ne çok kişi omzuna el vermişti...

Odada yalnız kaldıklarında bile yerinden kıpırdayamamıştı Tahir, ta ki *Kehribar*'ın dudaklarından yükselen hıçkırığa kadar. Uçarcasına yanına gittiğinde kollarının arasına aldı onu, bir an bile beklemeden.

"Ah Kehribar... Ah..." O kadar derindendi ki çektiği ah, ciğerindeki yaraya ulaşmış, sevdiğine göstermişti adeta.

"İyi misin? İyiyim de Tahir!" Dilem'in kısık çıkan sesi, hıçkırıkları yüzünden iyice boğuklaşmıştı. Tahir geri çekilerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Usulca dudaklarının ucuna sokuldu.

"Öldürdün beni Kehribar! İyi olmamı istiyorsan bir daha gözlerini kapatma. Simsiyah oldu dünyam. Yapma..." Nefesleri birbirine karışırken Dilem'in aşktan canı yanı-

yordu. Hayal ettiği, hayallerinde bile inanılmaz, ulaşılma gelen aşk yanı başındaydı işte. Ona dokunuyordu. Teninin sıcaklığını hissediyordu. Tahir'in hafifçe çekilerek bakışlarının boynuna kaydığını görünce gözyaşları hızlandı tekrardan.

"Çok çirkin gözükecek yine!"

Tahir dudaklarını çenesinden aşağıya doğru indirerek bandajın hemen kenarında durdu. "Seni seviyorum Kehribar, senin tek bir bakışın bile yeryüzündeki tüm çirkinlikleri güzelleştirirken yara izinin ne önemi var sevgilim? Öperim, geçer!"

Tahir dudaklarını boynuna değdirdi ve tekrar yukarı çıkarak dudaklarının kenarını değdirdi zarar vermekten korka korka. Saçlarını alnından çekerek yüzünü ortaya çıkardı sevdiği kadının. Gözlerinin içine, kor ateşler misali kehribarlara kilitledi doğan güneşle pırıl pırıl olan okyanus mavisi gözlerini.

"Sen yanımda ol, varsın dünya yansın Tahir. Yeter ki sen benim ol!"

Bilal sıkıntı içinde koridorda dolanırken Devran'ın kaşlarının çatıldığını görünce olduğu yerde durdu.

"Ne yapayım abi? O şerefsizin dişlerini eline vermek ve ağzını tuzla doldurmak istiyorum."

"Buna karar verecek olan biz değiliz."

"Hâlâ *adam* demediğine inanamıyorum."

"Dilimden düşürmeyişiimin sebebi Tahir, Bilal. Sadece bana kalmış olsaydı çoktan *adam* demiş, gömleğimi çıkarıp sana vermiştim. Ama Tahir bizim gibi değil. Onun elindeki kan, masumiyetinin yok olmasına izin vermemiş. Hâlâ çok temiz. Kirlenecekse şayet buna kendi karar vermeli."

Tahir'in kapının ardından onları duyduğunu fark etmeyen Devran, yanında hissettiği hareketlilik üzerine başını çevirdi. Tahir'in bakışları ona çok şey anlatıyordu ama bir umut, dedi içinden. Belki vaz geçirir, avuçlarının içindeki vicdanına yeni bir yük koymazdı.

"Nerede o Devran?"

"Tahir... Bana bıraksan. Tüm ticari hayatını bitirdim zaten. İnsan içine çıkamaz artık."

"Yanlışı kişiye sormuşum, nerede o *Destan*?"

Duydukları üzerine Devran'ın gözlerinin yeşili kararı-verdi. İçindeki katile seslenmişti Tahir. Duruşunu dikleştirdi.

"Çok mu istiyorsun onu Usta?"

"Çok!"

"Gel o zaman, gidelim. Yolda da öldürdüklerime neden sadece *adam* dediğimi anlatırım sana."

Devran kararan bakışlarını Bilal'e çevirdiğinde kızıl sakallarını sıvazladı adam. Eline telefonu alıp kulağına götürürken ne yapması gerektiğini biliyordu. Adamlara depoyu hazırlamalarını söyleyerek arabaya yöneldi. Tahir tam arabaya binecekken İrfan Usta'nın sesiyle durdu.

"Evlat, nereye?"

Tahir ondan tarafa dönerken gözlerini kaçırdı istemsizce. "Az işim var İrfan Abi."

"Evlat, nereye dedim?"

"Babam yapma. Bırak gideyim."

"Elinde kanla dönersen, baba demeyeceksin bundan sonra bana!"

Tahir tam bir şey söyleyecekti ki İrfan Usta arkasını dönerek hastaneden içeri girdi. Eli çılgınca atan yüreğinin üzerinde bir duvara yaslandı. Evlat bildiği vicdan acısına tekrar saplanacak diye ödü kopuyordu.

Tahir ise içindeki intikam ateşine ilk toprağın atıldığını

hissetti. Baba toprağı ateşin üzerine çöküyordu yavaş yavaş. Sönsün diye, yeni yeni vicdan acıları ruhuna peyda olmasın diye verdiği çaba yeterli değildi ne yazık ki. Kararlı bir şekilde arabaya bindiğinde Devran da yanına geçmiş ve iri bedeni tüm aracı kaplayıvermişti. Başını çevirip ona baktığında ateşine bir avuç daha toprak atıldı.

“Ben öldürdüğüm her insana *adam* derim Usta, neden biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü ben intikam hırsıyla düşmanlarımın kanında yıkandım. Benim vicdanım kan rengi. Öldürdüğüm her adamı, bir başka can benim acımı yaşamasın diye, ocaklara ateş düşmesin diye yok ediyorum. O yüzden ha bir tane ha bin tane fark etmiyor. Ben hep o kötü adamı öldürüyorum. Sense cinnet halinde eline kan damlamış ve vicdanını kan rengine boyamamış birisin. Senin geride bekleyenlerin var. Baban...” yutkundu Devran, içindeki ilk mermerin titrediğini hissetti.

“Sevdiğin...” dediğinde ikinci mermer hatırlattı kendini.

“Yeğenin...” sonuncu mermer yüreğini tuzla buz etti.

“Ardımda beni bekleyen kimse yoktu. Zaten ömrümde kim var kim yoksa hepsini aldılar. Ölümüne öldürüyorum ben Tahir. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamın sureti bu gördüğün.”

Tahir yutkunurken adamın söylediğı her şeyin gerçek olduğunu görebiliyordu yüzünün her bir miliminde. Nasıl yanmıştı kim bilir? Küle dönmüş de taşlaşmıştı adeta. Rüzgârda uçuşarak özgürlüğe bile kavuşamamıştı.

“Az kalsın sevdiğimi öldürecekti. Onunla aynı toprağa ayak basıyor olması bile kalbimi yerinden söküyor.”

“Anladım Usta.”

Devran tek kelime etmedi o andan sonra. Sessizlik

Tahir'i rahatsız etmeye başladığında büyük bir deponun önünde durdu araba. Devran beklemeden inerken ceketini çıkarıp Bilal'e uzattı. Kızıl Bilal alışkanlıkla ceketini aldı ve koluna attı. Devran gömleğinin kollarını çözerek kıvrıma-ya başladığında anladı Bilal. Devran'ın eline silah değmeyecekti bugün.

"Gel bakalım Usta. Senin kalbini yerinden sökenin kalbi yerinde rahat mı?"

Tahir kaşları çatık bir şekilde onu takip ederken göceklerine hazırlıklı değildi. Karanlık deponun içinde ilerlerken birden aydınlanan ışıkla gözleri kamaştı. Elini yüzüne siper ederken çok geçmeden onu gördü. Üstü başı pislik içindeydi. Bir gözü tamamen kapanmıştı. Yere perçinlenmiş bir sandalyede bağlı duruyordu. Başını yana çevirerek yanan ışıktan yüzünü sakınmaya çalışıyordu. İçerisi öyle kötü kokuyordu ki altına yaptığını anlamak zor olmadı. Yavaşça ilerleyen Tahir, adamın haline bir an acıdı.

"Nasılsın? Bizim yılan sana iyi baktı mı?" diye sordu Devran, deponun içinde gürleyen sesiyle. Cüneyt yerinde sıçrarken başını Tahir'e çevirdi.

"Tahir, ben böyle olsun istemedim. Yemin ederim... Yalvarırım bırakın beni."

"Ama sen hiç kalıbının adamı değilmişsin. Utanmasan ağlayacaksın. Milletin karısına kızına el uzatırsan o eli ne yapacaklarını hesaba katman gerekirdi. Anlatsana Usta, ne yaparlar o eli?"

Tahir sessizce ona doğru döndü. İçindeki intikam ateşinin üzerine çığ düşmüştü adeta. Tahir bu değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Birinin canını bile isteye yakamazdı.

"Yemeğinle oynama diyorsun değil mi Usta? Haklısın."

Devran gülerek karşısında korkudan altına işemeye başlayan adama döndü.

"Şimdi... ben üç tür adama silah sıkarım. Senin şanssız-

lıgın ne biliyor musun? Bu üç türden ikisini o sefil bünyen-
de barındırıyorsun. Hem namusa el uzattın hem de toza.
Aile servetinin uyuşturucudan geldiğini öğrenmem uzun
sürmedi. Kim bilir kaç canı yaktın, kaç eve ateş düşürdün.
Sana kurşun sıkmakla ateşlerin içine atmak arasında ka-
rarsızım. Ne yapsak ki? Havalar da sıcak bu aralar..."

Devran bir iki oyalanıp adamın yanına gittiğinde sila-
hını belinden çıkarıp namluya mermiyi sürdü. Silahtan
çıkan mekanik ses deponun içinde yankılanırken Cüneyt
tekrar yalvarmaya başladı. Devran elinden geldiğince oya-
lanarak Tahir'e zaman vermiş ve özellikle en başından beri
adam dememişti. *Adam* dediği zaman geri dönüşü olmazdı
çünkü.

"Şimdi... Usta, sen söyleyeceksin ben tetiği çekeceğim.
Ve unutma, bir kere *adam* dedim mi, nefes almasına asla
izin vermem. Karar ver usta, *adam* diyeyim mi buna?"

Tahir ömrünün en zor kararının hemen öncesinde elle-
rine baktı. Kan izini silmiş, vicdanını özgürleştirmişti. Tek-
rar kana bulandığında nasıl dokunacaktı sevdiğine? Keh-
ribarın rengi kana çalmayacak mıydı? Buna değer miydi?

"Dur Devran Abi! Dur!"

Devran derin bir nefes alarak rahatladı. Silahını beline
sokarken Tahir'e doğru ilerledi.

"Madem uyuşturucu işi yapıyormuş, teslim edelim po-
lise, gereği neyse yapsınlar. Ama asla özgürlüğüne kavu-
şamayacağını garantile abi. Senin eline de benim elime de
bu şerefsizin kanı bulaşmasın. Bir daha gün yüzü görme-
sin yeter bana."

Devran, "Sen nasıl istersen Usta," diyerek depodan dı-
şarı çıkmaları için onu yönlendirdi. Dışarıda bekleyen Bilal
ikisini de tertemiz görünce yüzünde küçük bir tebessüm
belirdi.

"Yavuz'a söyle, Cüneyt'in üstüne bir iki cinayet yıksın

ve toz işine dair tüm kanıtları avukatlara versin. Müebbet yemeli Bilal. Gün yüzü görmeyecek dedi Usta. Dediğini yapacağız."

"Nasıl istesen abi."

"Teşekkür ederim Devran Abi," dedi Tahir.

"Bana teşekkür etme Usta. Gönlü güzel olan sensin. Şu an yaşıyorsa, sen izin verdiğin için. Çocuklar seni hastaneye bıraksın. Yalnız bırakma Kehribar'ı. Nikâhı da çok geciktirme."

Devran göz kırparak arkasını döndü ve hızla onu bekleyen arabaya binerek gözden kaybolduğunda Tahir yüzünde garip bir ifadeyle ardından baktı sadece. Ona gösterilen arabaya binerken ruhu hafiflemişti. Utanmadan, çekinmeden bakacaktı sevdiğine, baba bildiğine...

İrfan Usta hastanenin koridorunu arşınlamaktan yorgun düşmüştü. Dilem'i birkaç dakika görüp yormamak için ziyareti kısa kesmişti ama Tahir'in hastaneye döneceğinden emin olduğu için ayrılamıyordu bir yere. Eğer korktuğu başına gelir de polis işin içine karışırsa üstüne alacaktı suçu. Evladının demir parmaklıkların ardında bir kere daha solmasına izin vermeyecekti.

"Baba!"

Duyduğu sesle hızla arkasını döndüğünde gördü onu. Üstü başı tertemizdi, tıpkı gönlü gibi. Yüzündeki ışıktan belliydi; eline kan damlamamıştı, vicdanına leke değdirmemişti.

"Evlat!"

Tahir hızlı adımlarla karşısına geldiğinde eğilerek eline kapandı. İrfan içinde tutmaktan yorulduğu gözyaşlarını serbest bırakarak sarıldı şerefine.

“Çok şükür.”

“Yapmadım baba. Yapsaydım hem senin şerefine leke sürecektim hem de sevdiğimin rengine.”

“Gönlüne yaraşanı yaptın evlat, tüm hakkım helal olsun sana!”

Tahir içindeki mahzenin kapısına vurdu kilidi. Yalnız değildi ne de olsa. İçinde saklı kalan tüm acılarını, pişmanlıklarını o kilidin ardında bıraktı. İçindeki boşluğa da kocaman bir bahçe resmetti, cennet misali.

YAKIŞAN

*Ne sevmekten korkmak yakışırdı yüreği acıyla
örselenmişlere, ne de yârin getirdiklerinden
korkmak.*

Korkmuyordu artık Tahir. Sevdiğinin eli elindeyken hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu. Korkuların en büyüğünü yaşamıştı zaten. Onu kaybetme ihtimali çingiraklı bir yılan gibi çöreklenmişti yüreğine. Ama geçmişti hepsi. Bitmişti. Güzel günlere gebeydi bundan sonrası.

"Usta... Oooo enişte duymuyorsun ama sen beni. Tencereyle kapağın valsine şahitlik ediyorum resmen."

Tahir aklındakileri bir kenara iterek Büşra'ya baktı anlamaz gözlerle. "Efendim?"

"Hah, aramıza dön usta, rica edeceğim. Sizin bu aşık pembiş halleriniz de bir yere kadar yani."

"Pembiş ne Büşra ya?" Dilem yüzünü buruşturarak araya girdiğinde Tahir çoktan kahkahasını koyvermişti.

"Ya tamam, bu gece için heyecanınız tavan ama sizin bu birbirinize dalıp gitmelerinizle bir arpa yol gidemedik, söyleyeyim. Mehteran takımından halliceyiz. Bir ileri iki geri..."

"Mehteran iki ileri adım atar bir durur. Türkler asla geri adım atmamışlardır. Yanlış bilgi Büşra," dedi Tahir.

"O zaman durma kısmını fazla ciddiye aldınız bence. Yeter yahu, bir ömür sizin... Kopun birbirinizden de bu akşamki hazırlıklara odaklanın. Ne zormuş be arkadaş, âşık bir çiftin yanında dolanmak."

"Sana da mı bulsak bir tane Büşra ha, ne dersin? Vural yakışıklıydı valla."

Büşra içmekte olduğu çayı masaya püskürtürken öksürük krizine girmiş ama bir yandan da Dilem'e laf yetiştirmekten geri kalmamıştı.

"Canım benim, ben sana denklemi kurayım sen çöz: Bir insanın iki eli var, belinde de iki silah. Bu silahları eline alan zat-ı muhterem sevgilisinin elini nasıl tutar?"

Masadan yükselen kahkahalar mekanda çınlarken Büşra öksürüğünü bastırarak önündeki sudan koca bir yudum aldı.

"Çözümü basit şekerim; adam eline silah alacağı zaman ortalarda olmazsın, olur biter."

"Bravo canım, sana on puan ama bin üzerinden. Ne rahatsin kızım sen ya, adamın belinde silah olduğuna göre bol bol eline alıyordur. Sen olsan eli silahlı hatta kanlı birini ister miydin?" Büşra heyecanla başladığı cümlesini düşünmeden sonlandırırken masadaki gülüşler birden buz kesti. Büşra elini ağzına götürürken büyük bir utanç duyuyordu. Ama birkaç saniye içinde Tahir'in küçük kahkahası üzerine şaşkınlıkla gözlerini o masmavi gözlere çevirdi.

"Aşk dediğin eldeki kanı da vicdandaki ağırlığı da sili-verir Büşra'cım. Yeter ki sen iste."

Dilem gözleri parlayarak baktı sevdiği adama. "Seni seviyorum," diyerek sessizce dudaklarını oynatırken baktığı gözler karşılığını çoktan vermişti ona.

"Ben... çok özür dilerim Tahir."

"Özrün gereksiz Büşra çünkü düşüncelerinde haklısın. Kırıldığımı düşünerek canını sıkma lütfen."

Büşra bu güzel gönüllü adama en içten gülümsemesini yollarken hemen üzerindeki negatif havayı atıverdi.

"Tamam, aşk hakkında zerre bilgi sahibi olmayan bu arkadaşınızı mazur görün ve toparlanın. Daha çiçekçiye gideceğiz."

"Of Büşra ya, söyleriz Muhsin'e, halleder. Neden sürüklüyorsun bizi?"

"Kızım zaten normalde bunu Tahir'in tek başına halletmesi lazım. Ama her ne kadar gelin tarafı gibi görünsem de gözüm damadın kardeşlik makamında."

Büşra öyle bir laf etmişti ki Tahir'in bam telinden ince ince bir hasret türküsü yükseldi. Gözlerinin dolmasına izin vermeden baktı geçkadına. "Yani ben sadece seni yakın bulduğumu söylemek istedim. Dilem'in kardeşi var. Ben hep tek çocuktum ve işte... Yani..."

"Açıklamana gerek yok Büşra. Benim bir tek makamımın yeri doldurulamaz ama senin istediğin kardeşlikse, ağabeylikse her daim senindir güzel kardeşim."

Büşra gülümseyerek baktı genç adama ve küçük elini yumruk yaparak omzuna vurdu hafifçe.

"Fazla da ağabeylik taslama ama... Öyle *bu saatte dışarıda ne işin var, o yanındaki dallama kimdi*, diye sorgu sual istemem."

"Anlaşma imzaladıktan sonra pazarlık yapılmaz küçük hanım, önceden düşünecektin. Edepli ol, aklını alırım."

"Eyvah!"

Dilem tek kaşı havada, keyifle baktı arkadaşına. "Sen kaşındın canım, aranızı bulayım diye sakın yanıma gelmeyin."

Gülüşerek çiçekçinin yolunu tuttular. Büşra'nın kendinden emin, ne istediğini bilen tavrı sayesinde fazla oyalan-

madan işlerini hallederek arabaya bindiler. Hazırlanmak için ayrılırken Tahir usulca Dilem'in kulağına eğildi. "Bu gece lütfen boynunu kapatma Kehribar."

Dilem'in hissettiği sıcaklıkla kalp atışları hızlanırken Tahir'in neden böyle bir şey istediğini anlayamadı. Boyundaki çirkin ve hâlâ tazeliğini koruyan ize o pislik sebep olmuştu. Tahir de bunu gördükçe sinirlenir diye düşünüyordu.

"O iz sayesinde bana geri döndün Kehribar. O iz seni hayata döndürdü. Saklama onu, bırak ona her baktığımda seni bana bağışladığı için Yaradan'a şükretmem gerektiğini hatırlayayım."

Dilem gözlerine dolan yaşlarla çevirdi bakışlarını Tahir'e. Nasıl böylesine güzel gönüllü olduğuna hâlâ inanmıyordu. Onun gibi egosu yüksek, küstah bir kadını dize getirmiş, bambaşka biri yapmıştı.

"Tamam sevgilim, sen nasıl istersen."

"Akşama görüşürüz Kehribar!"

Dilem gülümseyerek arabaya bindi ve Büşra'nın devirdiği gözlerini görmezden gelerek, hareket eden arabaya rağmen arkasından bakmaya devam etti.

"Buna tanık olmak büyük bir mucizeye tanık olmak gibi, Yarabbi bu gözler neler gördü!"

"Büşra, bir gün köpek gibi âşık olursun inşallah da bu günlerin intikamını senden büyük bir keyifle alırım."

"Aman ben âşık olayım da sen intikam intikam diye karpıda mele... Hiç sorun değil şekerim."

Aşk, mucizenin ta kendisiydi. Başınıza gelene kadar ona asla inanmazdınız. Tüm gücüyle ruhunuzu ele geçirdiğinde, dünyayı yerinden oynatacak güce sahip olduğunuzu anlardınız. Ama adı üstünde, mucizeler öyle herkesin ömrüne yazılmadığı gibi, her zaman da mutluluğu yanında getirmezdi.

İrfan Usta büyük bavulun iç gözünü açıp yıllar yılı gözü gibi sakladığı kutuyu aldı. Kutunun dışı yıpranmış, rengi solmuştu. Uzun zamandır onu açmamış, eline almamıştı. Kapağını usulca açarak içindekine baktı. Yüreği acı içinde sızladı. Erzurum burması kalın bilezik öylece duruyordu. İlk ve tek aşkı, biricik karısı Nergis'i ilk gördüğünde, *bu çiçek yüzlü kadın karım olacak*, demişti. O gece annesine gitmiş ve onun için seçtiği gelini anlatmıştı. Saçlarının uçları kınalı anacığı bileğindeki bileziği sıyrıp çıkarmış ve "Vaktidir oğul, gidip isteyelim," diyerek bileziği İrfan'a vermişti. Ona da bu bileziği kayınvalidesi vermişti. Bir gelenek misali, ailenin tüm gelinlerinin bileğine takılmıştı bu burma bilezik. Şimdi evlat niyetine sol yanına yerleşmişti madem Tahir, ailenin geleneğini bozmak olmazdı.

Bileziği eline alarak sağına soluna baktı. Bir an Dilem'in bunu beğenmeyeceğinden, çok eski ve demode bulacağından korktu ama korkusunu hemen bertaraf etti. Gönülden, maneviyat yüklü bir hediyenin cinsinin, şeklinin bir önemi olmamalıydı. Dilem bunun hesabını yapacak biri değildi. Az çok tanımıştı gelinini... Yüksek sesle mırıldandı: "Gelinim..." Ne güzel gelmişti kulağına, diline ne çok yakışmıştı.

Kapının ağzından gelen sesle arkasını döndü ve Tahir'in güzel mavi gözleriyle buluştu gözleri.

"Gel evlat, ben de seni bekliyordum."

"Hayırdır İrfan Abi?"

"Bunu sana göstermek istedim," diyerek elindeki bileziği Tahir'e uzattı.

"Bu nedir abi?"

"Bu bilezik, aileye gelen yeni gelinin bileğine geçer."

Önce anamın bileğindeydi, sonra da karımın. Eğer sen de münasiptir dersen şimdi de gelinimin bileğine geçecek."

İrfan'ın gözlerindeki turnalar uçuyordu denizlere doğru. Her iki adamın yalnızlığı, kimsesizliği birbirine sarılarak yok oluyor, yırtıklarına yama, yaralarına merhem oluyordu. Tahir ne söyleyeceğini bilemeden baktı baba bildiğine. Bazen konuşmak gerekmez, tek bir hareket her şeyi anlatırdı. Tahir de konuşma gereği duymadan karşısındaki adamın nasır tutmuş eline sarıldı. Öpüp alına değdirdiğinde gözünden akan bir damla yaş İrfan'ın avuçlarına damladı.

Tahir, "Münasiptir babam," diyerek son noktayı koydu.

İrfan Usta Tahir'in omzunu sıktıktan sonra nemli gözlerini kaçırarak odadan çıktı. Salona geçip oturduğunda çalan telefonu iç cebinden çıkardı, kulağına götürdü.

"Buyur Tufan?"

"Arabayı yolluyorum bir saate İrfan. Bir ihtiyaç falan olur, kapıda dursun bir iki saat. Ben de çok gecikmeden gelirim."

"Mehveş'le Vural da geliyor değil mi?"

"Tahir muhakkak gelsinler deyince karışmak istemedim. Bizim iki deli rahat durmaz ama..."

"Olmaz bir şey, rahat ol. Devran Bey'e haber etmek istedim ama ulaşamadım."

"Ben ulaştım. İzmir'de Aziz Bey'in yanına gitmiş. Gelemeyecek büyük ihtimalle."

"Nasip, olsun. Biz iki baba olarak tamamlarız Tahir'i," derken karşısına geçip oturan gönlü güzel adamın gözlerine baktı. Yaradan bir babayı almıştı ömründen ama baba gibi iki tane çınar dikmişti çoraklaşmış topraklarına.

"Yaşa İrfan. Bir şeye ihtiyaç olursa çocuklara söyle, halletsinler. Görüşürüz."

"Eyvallah Tufan, sağ olasın."

İrfan Usta telefonu kapatıp tekrar iç cebine atarken kalbinin pır pır ettiğini hissetti. Mutluydu. *Güzelmiş mutluluk*, diye düşündü.

Dilem ocağı üçüncü kez kahveyle batırdıktan sonra tüm siniri tepesine çıktı.

"Hafize Sultan, sen bana bir şeyi eksik anlatıyorsun galiba."

"Neyi eksik anlatacağım, deli kız? Beceremiyorum demiyorsun da."

"Ya beceremeyecek ne var şunda? Ama olmuyor işte."

"Beceremiyorsun işte çelik prenses, kabul et!" diyerek Büşra girdi araya. Tezgâhın üzerine oturmuş, elindeki elmadan küçük ısırlıklar alarak Dilem'in eli ayağına dolaşmış halini izleyerek keyifleniyordu. Dilem'in Büşra'ya laf yetiştirmesine fırsat kalmadan mutfak kapısından gelen sesle herkes suspus oldu.

"Bayanlar, izin verirseniz kızımın yalnız kalmak istiyorum."

Suna Hanım küçük burnu havada, ellerini önünde birleştirmiş halde, ortamı buz gibi saran ses tonuyla mutfaktakilere baktı. Dilem tam bir şey söyleyecekti ki annesinin tek kaşının havaya kalkmasıyla sustu. Gerginlik istemiyordu, zaten heyecanı yeteri kadar geriyordu onu. Diğerleri ikisini yalnız bırakırken Suna Hanım ağır adımlarla kızının yanına geldi. Dolaptan temiz bir cezve alarak sessizce tezgaha koydu. İki kaşık kahve koyduktan sonra içine bir küp şeker attı. Buzdolabına giderek buzlukta küçük bir parça buz alıp onu da içine attı ve su ekledi.

"Güzel kahve yapmanın iki sırrı vardır; bir parça buz ve ağır ateş. Ama kız istemedi yapılan kahvenin tek bir sırrı vardır. O da..."

Tezgâhın üzerindeki tuz kavanozundan bir kaşık tuz olarak ciddiyetini bozmadan cezveye döktükten sonra kızına baktı.

“Tuz koyacaksın ki ağzınızın tadını sadece senin belirleyeceğini bilecek sevdiğin adam. Madem sen herkesin karşısında dimdik durdun, karşıdaki dağ olsa yıkılır. Ben ne yıkılmak istiyorum ne de o yıkıntının altında kalmak.” Suna Hanım köpüren kahveyi fincana döktükten sonra cezvenin kızgın tarafına işaret parmağının tersini bastırarak hızla çekti. Dilem’in şaşkın bakışları altında hafifçe kızaran yarayı üfledi.

“Bu yanık acısı yarına kadar sürecektir. Bu acı bana tüm gece senin kalbini acıtmamam gerektiğini hatırlatacak. Tek isteğim mutlu olman. Madem gönlünün efendisini seçtin, bana saygı duymak düşer. Rahat ol kızım, bu gecenin ve bundan sonrasının güzel geçmesi için karşıda değil yanında olacağım.”

Dilem yıllar yılı duymak istediği ne var ne yoksa bir kerede duymuş olmanın verdiği şaşkınlıkla annesine baktı gözleri dolarak. Bu hızlı değişim aklını karıştırıyordu. Suna Hanım bunu anlamışçasına kızına sandalyeyi işaret etti ve karşısına geçip oturdu.

“Zaman o kadar hızlı geçiyor ki yaşadıklarını, çabalarını, savaşlarını unutturuyor insana. Zamanında ben de senin gibi babama kafa tutmuştum baban için. Bu adamdan başkasıyla evlenmem diye belirttiğimde babam Halis’i karşısına almış ve iki saatlik sohbetin ardından, *ben seni bu adamadan başkasına vermem*, demişti. Fakirdi, zorla okumuştun, ailesi yoktu... Babam için odacısından farksızdı. Ama o iki saatin sonunda baban güzel gönlünü, hayata dair umudunu ve yaşadığı zorlukların onda yarattığı gücü babama kanıtlamıştı. Bu kadar basitti. İyi olan insanın kendini kanıtlaması kolaydır kızım. Tıpkı Tahir gibi... Ben yıllar yılı

aynı yastığa baş koyduğum adamın tüm bu güzelliklerini unutmuşum. Öyle unutmuşum ki, önemseydiğim cemiye-
tin zehirli sarmaşıklarıyla öyle sarılmışım ki Tahir'in de o
güzel adamlardan biri olduğunu göremedim. Baban hatırlat-
tı bunu bana. Bir anne kızı için daha ne ister ki? Sana
duyduğum sevgiyi doğru düzgün gösteremedim bunca
zaman, biliyorum. Ben konuşmadıkça sen beni yanlış an-
ladın. Ben yanlış düzeltmedikçe de soğudun, uzaklaştın
benden. Boynundaki yaranın iz bırakıp bırakmayacağını
sordum doktora, sen beni utandıracağını düşünerek bunu
sorduğumu sandın. Halbuki ben, sende yaratacağı psiko-
lojik etkiyi nasıl bertaraf edeceğimi düşünüyordum. Seni
at binmeye zorladım çünkü doktorun kas zayıflığın için
bunun en iyi yöntemi olduğunu söylemişti. Sağlığın için
gerekliydi ama sana bunu söyleyip seni endişelendirmek
istememiştim. Neyse... Beni anladığını biliyorum. Asla
senin mutsuz olmanı istemedim. Asla karşında olmayaca-
ğım. Unuttuğum ne varsa önce baban hatırlattı bana, tüm
gece boyunca da bu yanık hatırlatacak."

Dilem gözyaşları içinde annesini dinledi nefes bile al-
madan. Gecikmiş bir konuşma olsa da geçip giden zamana
inat yeni bir başlangıç yapmaya hazırdı. Aşk sayesinde şe-
kil alan ruhu, gelecek tüm güzellikler için kapısını ardına
kadar açtı. Annesinin elini elleri arasına alarak yarasını ha-
fifçe üfledi, sonra da yavaşça dudaklarını değdirdi.

"Senin canın yanmasın anne, ben öpeyim geçsin ya-
ran..."

Tahir son bir saattir odasında ağlayan Ilgın'ın kapısında
bekliyor, dışarı çıkması için onu ikna etmeye çalışıyordu.
Sorunun ne olduğunu bilmiyor ama tahmin ediyordu.

"Dayıcım sana bu zamana kadar kızmadım, bugün de başlamak istemiyorum ama üçe kadar sayacağım ve o kapı açılacak, anlaşıldı mı? Bir, iki..."

Kilitten çıkan sesle kapı açıldı bir kerede. Tahir kaşları çatık bir şekilde içeri girdiğinde karşılaştığı manzarayı ilk önce anlayamadı. İlgin'in yaşlı gözlerine baktığında şaşkınlığı arttı.

"Üzerime giyecek elbise bulamadım..."

İlgin'in artan hıçkırıkları karşısında üzerindeki şaşkınlığı çabucak atan Tahir, küçük kızın elinden tutarak hızla dışarı çıktı. Tufan Bey'in gönderdiği araba gelmişti. Madem bir ihtiyaç olursa diye gönderilmişti araba, bundan âlâ ihtiyaç mı olurdu?

"Abicim bizi çarşı tarafına götürür müsün?" dedi arabanın sürücü koltuğundan fırlayan delikanlıya.

"Hayırdır Tahir Bey? İsterseniz siz zahmet etmeyin, ben hemen halledeyim."

"Yok, bu küçük hanıma güzel bir elbise almalıyız."

"Hemen, buyurun."

Tahir, İlgin'i arka koltuğa oturtup kemerini bağladıktan sonra ön koltuğa geçti. Yakınlarda kurulan semt pazarı, trafiği birbirine katmıştı. Delikanlı yakınlardaki alışveriş merkezini önerdiğinde çoktan yola koyulmuştu. Hızlı olmakta fayda vardı. Tahir istedikleri gibi bir mağaza bulunca hemen içeri yöneldi küçük kızla. Seçim yapmakta zorlanacağını düşünse de İlgin bir kez daha dayısını yanıltarak istediği elbiseyi gösterdi ve kısacık bir zaman içinde arabaya geri döndüler.

"İlgin'im, ayakkabı falan bakmadık. Hazır buradayız..."

"Gerek yok, var benim ayakkabım. Tufan Dedem almıştı ya."

"Peki öyleyse."

Tahir İlgin'in gece hakkında hiçbir sorun çıkarmaması-

na şaşırsa da bir şey söylemedi. Yaradan yüzüne gülüyordu anlaşılan. Eve döner dönmez İrfan Usta'nın hazırlandığını görünce heyecanı nüksetti. Hemen banyoya geçip hızlıca bir duş aldı. Tıraşını sabahtan olmuştu. Takımını üzerine giyip dışarı çıktığında onu bekleyen sürprizi görünce gözleri parladı.

"İbo?"

"Abim..."

"Senin işin ne burada oğlum? Neden geldin ki? Bırakmasaydın anacığını."

"Olur mu abi? Bugün yanında olmayacağım da ne zaman olacağım?"

Tahir gülerek sarıldı karşısındaki adama. İşte şimdi tüm ailesi yanındaydı ve çok şanslı hissediyordu kendini. Eksiklerini gönlünün en temiz köşesine saklayarak döndü yüzünü ailesine. Mutluluğa atacağı ilk adımın hemen öncesinde gücünü perçinledi sevgiyle.

SEVDAYA DAİR

"Bir çiçek büyötmüşüz, saksıya sığmaz" demiş şair. Tohumu acıyla bezeli olanın suyuna sevgi katıldığında, çiçeğı de mis kokardı, saksısına da sığmazdı.

Tahir hem sevgiyle hem umutla beslemişti tohumunu. Aşkın o sihirli tozunu da serpince üzerine, güneşe cilveli olmuştu her bir çiçeğı. Koltukta huzursuzca değil, aşkının verdiği büyük cesaretle oturuyordu. Önüne uzatılan tepsideki fincanlara baktıktan sonra kaldırdı mavi gözlerini kehribarlara. Dilem gülümseyerek ondan tarafa olan fincanı işaret etti. Biliyordu Tahir, tuzlu olacaktı kahvesi. Fincana uzanırken bakışları Dilem'in boynundaki ize kaydı. Küçük bir gülümseme hediye etti sevdiği kadına. Dinlemişti Dilem, kapatmamıştı Tahir'in şükür sebebi olan o izi.

Dilem tüm kahveleri kazasız belasız dağıttıktan sonra annesinin yanındaki sandalyeye geçti, Büşra da hemen karşısındaki başka bir sandalyeye. Alışılmadık bir şekilde, son derece mülayimdi. Herkes aynı şekildeydi. Hatta Ozan bile. Arada Tahir'e bir iki takılıyor ama asla haddini aşacak gereksiz espriler yapmıyordu. İrfan Usta fincanın-

dan bir yudum aldıktan sonra boğazını temizledi hafifçe. İbo yerinde kıpırdanırken Tahir'den daha heyecanlı görünüyordu. İlgin ise sanki bir yere kaçacakmış gibi dayısının elini sıkı sıkı tutuyordu.

"Halis Bey, sebebi ziyaretimiz belli. İzninizle Allah'ın emrini dillendirmeden önce birkaç kelâm etmek isterim."

"Estağfurullah buyurun."

"Rabbim eğer izin verseydi sizin oturduğunuz koltukta oturacak, kızımı istemeye gelen damat adayını süzecek ve babasının dediklerine dikkat kesilecektim. Ama kader bizim için notalarını ardı ardına dizerek adına hayat dedikleri şarkıyı çalan bir enstrüman. Bizlerin asla söylemeyeceği, sadece dinleyebileceği bir şarkı bu... Dilerim her iki evladımızın da hayat şarkıları hep neşeli, hep mutluluk dolu olsun. Dilerim her iki evladımızın da gözlerinden birbirlerinin izi bir an bile silinmesin. Dilerim ki Allah bana ikinci defa kız evlat sahibi olmayı nasip etsin. Özün sözü, Allah'ın emri Peygamber efendimizin kavliyle Dilem'i oğlum Tahir'e eş, kendime kız evlat olarak istiyorum."

Halis Bey duydukları karşısında duygulanmıştı. Hep dilediği gibi hayat kızının karşısına en güzelini, en gerçeğini çıkarmıştı. Dilem'le göz göze geldiğinde kızının gözlerinde gördüğü yaşlar da bunu kanıtlıyordu. Aynı anda Tahir'e çevirdiğinde bakışlarını, mutlak bir teslimiyet gördü genç adamın gözlerinde. Aşka dair, sevdaya dair bir teslimiyetti bu. Canını ortaya koyan, onun için dünyayı yerinden oynatabilecek gücü içinde barındıran bir teslimiyet. Karısına döndüğünde onun da kendisiyle aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. Bir gece önce yaptığı konuşma işe yaramıştı anlaşılan. Tam söze girecekti ki İlgin hemen atılarak, "Ben de kendime abla olarak istiyorum. Belki birbirimizi çok severiz, sonra anne de olur bana," dediğinde odadaki herkesin yüreğine buruk bir acı çörekleniverdi.

Dilem boğazından yükselen hıçkırığa mani olamadı. Elini kaldırarak Ilgın'a yanına gelmesini işaret ettiğinde küçük kız ilk kez gülümseyerek genç kadının yanına gitti. Dilem kollarıyla küçük kızı sararken Ilgın kendi gibi küçük yüreğinin genç kadına aktığını hissetti. Kimse onu böyle kucaklamamıştı o zamana kadar. Hiçbir kadın bu denli içine sokarcasına sarılmamıştı ona. Tıpkı bir annenin çocuğuna sarıldığı gibi...

"Sen ne olmamı istersen o olurum ben sana Helya'm..." Dilem Tahir gibi hitap ederek isteğini ve gönlündeki yerini belli etmişti Ilgın'a.

Halis Bey, duygu yoğunluğu her geçen dakika artan ortamı biraz da olsa yumuşatmak için söze girdi.

"Yaradan ne ederse güzel eder. Dilem'i ilk kucağıma aldığımda tek bir şey için yalvarmıştım Allah'a; *ona yaraşanı yâr nasip et, bir ömür mutlu olsun*, demiştim. Ne şanslıyım ki dileğimi kabul etti Rabbim. Ben senden razıyım Tahir, oğlum... Kızımı sana yâr, İrfan Usta'ya evlat, bu küçük hanıma da hayatının çınarı olarak verdim gitti."

Her gün doğan güneşin gökyüzünü aydınlattığı gibi ruhu aydınlanmıştı Tahir'in. Bundan daha güzelini hayal bile edemezdi. Sınavların en büyüğünü veren yorgun yüreğini ödüllendirmişti Yaradan. İrfan Usta'nın yönlendirmesiyle ayağa kalkan Tahir, Halis Bey'in elini öptükten sonra çekinerek Suna Hanım'ın karşısına geçti. Gözlerinde ürkek bir oğlan çocuğu gördü anlık da olsa Suna Hanım. Ciğerinin sızladığını hissetti. Kocasını bir gece önce, gözleri dolu dolu anlatmıştı Tahir'in esas hikayesini. Sonra da kendi gerçeklerini hatırlatmıştı. Farklı değildi Tahir'den. Halis Bey de zor bir hayattan gelmiş ve tıpkı Dilem gibi zenginlik içinde yetişen Suna'ya âşık olmuş, var gücüyle bire bin katarak bu günlere gelmişti. O da anasız babasız büyümüşü. Amcasının evinde sığıntı gibi bin bir eziyetle

büyümüşü. Çocuklarına asla geçmişin ayrıntılarını anlatmamıştı ama Suna Hanım çok iyi biliyordu sevdiği adamın canındaki yanıkları. Kocasının gözlerindeki perdeyi kaldırmasıyla artık daha iyi görebiliyordu Suna Hanım. Kızına içindekileri anlatarak içini ferahlatmıştı. Şimdi sıra karşısındaki yaralı delikanlıdaydı. Elini uzatmak yerine ayağa kalkarak Tahir'e kollarını açtığı anda yine aynı küçük çocuğu gördü gözlerinde. Bir anlık tereddütten sonra ona sarılan genç adamın titrediğini hissettiğinde içinden bir şeyler koptu. Tıpkı İlgin gibi o da anne sıcaklığına hasretti.

"Eğer sen de istersen, bana anne demeni tercih ederim," diye fısıldadı kulağına kimsenin duymayacağı şekilde. Tahir'in yüzünün aldığı ifadeyi gören Dilem, annesinin ters bir şey söylediğini düşünerek ona doğru bir adım atmıştı ki Tahir hemen bakışlarıyla durdurdu onu.

"Sen bir kere oğlum de, ben sana bin kere anne derim," dedi Tahir herkesin duyacağı şekilde. Halis Bey sevgiyle ve minnetle baktı karısına. Dilem ise şaşkınlığını bir türlü üzerinden atamıyordu. Halis Bey'in İrfan Usta'yı işaret ettiğinin bile farkında değildi. Büşra yanına giderek kolunu dürttü.

"Kızım, apışıp kaldın, gidip elini öpsene adamın," dedi. Dilem, İrfan Usta'nın karşısına geçip elini öptükten sonra yaşlı adam nasır tutmuş ellerini genç kadının yanaklarına koyup onu alnından öptü.

"Hoş geldin Kehribar," diyerek geri çekildi. Dilem teşekkür ettikten sonra herkesi tek tek öptü ve sonunda Tahir'le karşı karşıya geldi. Gözleri arasında öyle bir bağ kurulmuştu ki kelimelere gerek kalmıyor, sadece kirpiklerinin ucuyla bile anlatabiliyorlardı içlerindeki.

Tufan Bey gençlerin arasına geçerek kızını çağırdı. Mehveş çantasındaki kadife kutuları alarak babasının yanına geçti.

"İzniniz olursa yüzüklerini takmak isterim. Ben yaşlı bir adamım, ömrüm vefa etmez falan korkarım." Bu sözler üzerine, "Allah korusun!" nidaları arasında Tahir'e göz kırpan Tufan Bey ilk kutuyu alarak içindekileri çıkardı. Kırmızı kurdelenin bir ucuna pırlanta taşlardan oluşan bir yüzük, diğer ucunaysa sade bir alyans bağlıydı.

"Uzatın bakalım gençler parmaklarınızı..." dediğinde Dilem heyecanla titreyen elini uzattı yaşlı adama. Alyansı parmağına geçirdikten sonra da Tahir'in yüzüğünü taktı Tufan Bey. Büşra küçük bir tepsinin içinde duran makası Tufan Bey'e uzattı. Kurdele kesildikten sonra İrfan Usta burma bileziği genç kızın bileğinden geçirdi.

"Önce annemin sonra da karımın bileğine geçti bu bilezik. Aile geleneğimizdir. Dilerim size de nasip olur." Dilem gülümseyerek teşekkür ederken Mehveş elindeki diğer kutuyu açarak içinden son derece güzel görünümlü, pırlanta bir bileklik çıkardı. Suyolu şeklinde tasarlanmış bilekliğin ortasını prenses kesim bir safir süslüyordu.

"Neden safir olduğunu bildiğinden eminim," dedi Mehveş göz kırparak. Tahir'in gözlerine eşti neredeyse taşın rengi. Dilem teşekkür ederek Mehveş'i öptükten sonra Vural karşısına geçti. Büşra Dilem'in kulağına eğilip, "Altın bir tabanca iğnelemesin yakana. Valla bundan anca o çıkar," dediğinde Vural onu duymuş ve kahkahasını gizleyememişti.

"Ama senin çok fantastik fikirlerin var," diyerek cebinden bir zarf çıkardı. "Kendisi burada değil, beni de vekil tayin etti. Bu Devran Yaman'dan." Zarfı eline alan Dilem, içindeki kâğıdı çıkarıp merakla yazarları okudu. Devran Yaman yüce gönlüne yakışanı yapmış, Dilem'in yattığı hastaneye iki adet diyaliz makinesi almıştı onlar adına.

İbo çekingen bir ifadeyle karşılırlarına geldiğinde, Dilem gözlerinin içinin güldüğünü düşündü genç adamın.

"Tufan Bey'im akıl verdi. Yoksa ben pek bilemem böyle değişik şeyleri," derken yüreğinin temizliğini seriyordu ortaya. Tahir'in Dilem'i götürdüğü yurttaki çekilmiş bir fotoğrafı uzattı İbo. Tüm çocukları tepeden tırnağa giydirmiş ve gülümseyen yüzlerini fotoğraflamıştı. Bir sürü çocuğun gülüşünü hediye etmişti İbo onlara. Dilem çekinmeden boynuna sarıldı genç adamın.

"Teşekkür ederim İbo, inan aldığım en güzel hediyelerden biri bu."

İbo utangaç bir tavırla geri çekilerek Tahir'e sarıldı. Ve Tahir bir kez daha böylesi güzel bir aileye sahip olmanın gururunu iliklerine kadar hissetti.

Suna Hanım verilen hediyelerin manevi değerleri karşısında şaşkına dönmüş ve kısa bir zaman öncesine kadar övündüğü cemiyetindeki sahtekârlıkların farkına varmıştı. Buydu gerçek insanlık. Üzerine giydiği ceketle değil yüreğine çaktığı şerefle alakalıydı insanlık.

Halis Bey cebindeki çıkarıp avucunun içine sakladı. Tahir'e elini uzatmasını söylediğinde genç adam hemen dediğini yaptı. Avucunun içine konan anahtara bakarken şaşkınlığı büyüktü.

"Bu, Dilem'in kendi kazancıyla aldığı ilk ev. Mütevazı bir çatı dubleksi. Kuruşu kuruşuna kendi parasıyla aldı ama içi tadilat gerektiriyordu. Ben de bir iki hafta önce ustaları soktum eve ve yine sizin isteyeceğiniz gibi mütevazı bir şekilde düzenlettim."

Dilem de en az Tahir kadar şaşkındı.

"Baba, hangi ara yaptın bunu? Sana inanmıyorum. Nereden aklına geldi?"

"Tahir'in bizzat alacağım bir evi kabul etmeyeceğinden adım gibi eminim. Ama onu azıcık da olsa tanıdıysam, seni hayatına ortak ettiğine göre senden gelene hayır demeyecektir. Ben hem zaman kazanmanız için hem de nişan

hediyeniz olarak evin içini yaşanır hale getirdim, o kadar.”

Tahir kendisine karşı gösterilen bu saygı karşısında Halis Bey’e sarıldı ve teşekkür etti. Diyecek başka bir şey yoktu. Hayatlarında olduğu için teşekkür etmekten başka elinden bir şey gelmezdi.

Suna Hanım Tahir’in karşısına geçti, tam bir şey söyleyecekti ki Tahir araya girdi.

“Sen en büyük hediyei bana gecenin başında verdin, anne!” dediğinde herkes suspus oldu bir anda. Fakat bu duygu yoğunluğuna dayanamayan biri vardı.

“Ama siz çitayı o kadar yükselttiniz ki, ailem aynı tutumu sergilemezse reddi mirasa kadar gider bu mevzu,” dedi Büşra. Kopan kahkahalar ortamı sıcacık yaparken herkes yerlerine geçerek sohbete başlamıştı. Dilem mutfağa gitmek üzere kalktığı anda Büşra’ya kaş göz yaparak Tahir’i getirmesini söyledi. Büşra hemen duruma el atarak sanki çok önemsiz bir durum varmış gibi Tahir’i çağırmış ve salondan uzaklaşır uzaklaşmaz onu mutfağa yönlendirerek ikisinin yalnız kalmasını sağlamıştı. Görevini başarıyla tamamlamış olmanın verdiği rahatlıkla merdivenlere oturdu.

Tahir mutfağa girdiğinde kimseyi göremedi, etrafına bakındı, bir iki adım atmıştı ki beline sarılan kollarla sıcaklık tüm vücudunu ele geçirdi. Sırtına konan öpücüğü hissetmiş ve yüzündeki gülümsemeyle arkasını dönmüştü. Dilem gözlerindeki pırıltılarla bakıyordu sevdiği adama.

“Teşekkür ederim sevgilim. Tüm bu hediyeler için, böylesi harika insanlarla dolu ailene beni kabul ettiğin, ömrüne ortak ettiğin için... Hepsi için teşekkür ederim.”

Tahir tam bir şey söyleyecekti ki dudaklarına kapanan ipeksi tenle tüm kelimelerini unuttu. Dilem teşekkürünü, minnetini nefesiyle nefesine üflüyordu. Tutkudan arınmış mutlak ve saf bir aşkla dans ediyordu dudakları. Tahir bir

an sonra geri çekilerek dudaklarını genç kadının alına değdirdi. Ve oradan ayırmadan, "Ben daha hediye vermedim," dedi. Dilem yanağını Tahir'in göğsüne dayadığında hızlı atan kalp atışlarını duyabiliyordu.

Dilem, "Bana verdiğin en büyük hediyeğin fısıltısını duyabiliyorum sevgilim," dediğinde Tahir'in yüzündeki gülümseme genişledi. Elini cebine sokup küçük kadife kutuyu çıkardı. Dilem geri çekilirken eline baktı. Tahir kapağını açıp içindekini aldı. Haftalardır geceli gündüzlü uğraşıyordu onun için. Genç kadının elini alarak alyansının takılı olduğu parmağına geçirdi yüzüğü. Kehribar taşının yerleştirildiği basit ama kibar, hepsinden öte anlamlı bir yüzüktü bu.

"Bu kehribar, kim olduğunu bilmeden baban için yaptığım kehribar tespihten arta kalan son kütleydi. Sanki kaderime yazılmış gibi saklamıştım onu. Bilememişim bir çift kehribara ömrümü adayacağımı. Seviyorum seni Kehribar. Seni kimsenin kimseyi sevemeyeceği kadar değil, bir erkeğin bir kadını sevebileceği en güzel şekilde seviyorum. Sadece âşık değilim sana; muhtacım, aitim, meftunum, sevdalıyım... Yeryüzünde sevdanın ne kadar adı sanı varsa hepsi sensin benim için. En önemlisi de hem ilkim hem sonumsun... Bu kalp bu bedende attığı sürece de hep öyle kalacaksın."

Tahir sözlerini küçük bir öpücükle mühürlerken bakir bedenini bakir gönlüne eş tutup sermişti genç kadının ömrüne. Bundan sonrası sadece sevdaya dairdi artık.

MİSK AMBER

Yüreğin ilkini taçlandırırdu tenin ilki. Her bir dokunuş sevdanın büyüklüğüne selam dururdu. Sonsuzluğa adını kazırdı aşktan harflerle ilk dokunuş, ilk seviş...

Düğün bitip de evlerinde baş başa kaldıklarında aşktan harfler darmadağınaktı etraflarında. Tahir'in hayalini bile kuramayacağı kadar sade ve samimi bir düğün olmuştu. Dilem özellikle sosyetenin olmadığı, sadece en yakınlarının bulunduğu bir düğün istemişti. Aşklarının güzelliğine, sahiciliğine kimse gölge düşürmesin diye directmiş ve herkesin buna saygı duymasıyla Büyükkada'da rüya gibi bir düğün yapmışlardı. Alışılanın dışında, gece değil gündüz vakti, sımsıcak güneşin ısıttığı, martıların eşlik ettiği pembe beyaz bir düğünle eş ilan etmişlerdi birbirlerini. Suna Hanım gözyaşları arasında izlemişti buz gibi kozasından aşkla kelebek misali çıkan kızını; oğlum dediği ilk andan beri her göz göze geldiklerinde içini sızlatan Tahir'i. Mis gibi bir bahar gününde birleşen kalplerinin güzelliğine ortak etti sevdiklerini her iki âşık da. Geceyi kendilerine sakladılar, aşklarına sakladılar.

Tahir ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına koyarken heyecanı yorgunluğunu bastırıyordu. Ömrü hayatı boyunca Dilem'i beyazlar içinde gördüğü anki kadar gözleri kamaşmamıştı. Şimdi kendi evlerinde ilk dokunuşlarını kutsayacak ve Dilem'e ait olacak, Dilem'i de kendinin yapacaktı. Teşekkür edecekti her bir dokunuşuyla ona, hürmetini serecekti önüne. Onu seçen kalbini öpecekti ilk önce.

Dilem ise üzerindeki sade gelinlikle gönlünce dekore ettikleri sade, gösterişsiz evinin salonunda öylece Tahir'i izliyordu. Onu karşısına çıkaran büyük güce şükrediyordu. İlk kez, onu hak etmeyen birine masumiyetini, tenini ikram etmediği için ne kadar doğru bir karar verdiğini düşünüyordu. İşte şimdi aşkları o özel anla birlikte büyüklüğünü kanıtlayacaktı.

Saçlarının arasına tarak tokayla tutturulmuş duvağını yavaşça çıkararak ağır adımlar attı sevdiğine doğru. Utanmayacaktı sevdiği adamdan. Ömrünü ömrüne yazmışsa Yaradan, sakınmayacaktı tek bir zerresini bile ondan. Teni gibi beyaz gelinliği ayaklarının dibine bırakırken de utanmayacaktı. Ona varıp da tenine ilk dokunduğunda da utanmayacaktı.

Tahir bulutların arasından kendisine doğru gelen meleğin güzelliğiyle nefesinin kesildiğini hissediyor, aşkına dair tüm harflerini yüreğinin derinliklerinden gün yüzüne çıkarmaya hazırlanıyordu. Her bir dokunuşla, her bir öpüşle harf harf yazacaktı sevdasını tenine. Arsızca değil, şehvetle değil... Aşkla, Yaradan'ın verdiği hakla...

Ayı kışkandıracak beyazlıktaki tenini gözler önüne seren kehribarlardan bir an olsun ayırmıyordu bakışlarını Tahir. O gözler kendisine çağırıyordu onu. Mıknatıs misali çekiliyordu iki ten de birbirine. Gömleğinin üzerindeki parmakların sıcaklığını hissettiği o ilk anda ayırdı bakış-

larını Dilem'den. Küçük düğmelerin üzerinde usulca dolaşan zarif parmaklar titriyordu. *Korkudan mı acaba?* diye düşünerek endişelendi Tahir bir an. Ama Dilem'in gözlerindeki teslimiyetle aldı cevabını. Kadını ondan neyi ne kadar istiyorsa izin verecekti Tahir. Dilem sevdiği adamın tenine dokunmasını engelleyen kumaş parçasından kurtulur kurtulmaz parmaklarını omuzlarında gezdirdi. Boynundan yukarı doğru çıkararak ensesine tutundu ve gözlerinin içine baktı. Bu tıpkı doğmaya hazırlanan güneşin gökyüzünü bin bir renge boyaması gibiydi. O bakış yeni doğan güne davetti adeta. Tahir bir an daha beklemeden, yavaşça kucağına aldı titrek bedeni. Yatak odasına geçerken hâlâ tek kelime etmemiş olduklarını fark etti. Boynuna sokulmuş kadının kulağına eğildi.

"Senin olmama izin verir misin Kehribar?"

Dilem hızla başını kaldırıp haresinde sessiz, sakın, küçük dalgalar dans eden mavi ummanlara baktı. Duyduklarıyla gözlerinde gördükleri birbirine eşti. Tahir bakir gönlünü de bakir bedenini de sevdiği kadına veriyordu. Kadınından almıyordu, onun olmak için izin istiyordu. Dilem'in gözlerinden süzülen ve kalbinin içinde büyüyen yaşlar bedenine de ruhuna da sığmayan aşkının kanıtıydı. Hangi erkek böylesine teslim ederdi kendini bir kadına? Böylesine alçakgönüllülükle...

Kehribar dudaklarıyla teslim aldı Tahir'i. Yatağın üzerine serilen bedeninin her bir hücresiyle kabul etti onu mahrem yuvasına. Her bir dokunuşla emin oldu aşkının büyüklüğüne.

Tahir sevdiği kadının dudaklarına teslim oldu. Beyaz bedeninin mahrem yuvasına buyurdu. Her bir dokunuşuyla aşkından emin olmasına izin verdi. Ve teninin hükmünü ilan etti karısını.

Usul usul yağan yağmur gibiydi tıpkı sevişleri. Gök-

yüzünde salınan bulutlar gibi telaşsızdı ikisi de. Gök gürlemiyor, şehvet kıvılcımları çakmıyordu. Rengârenk gökkuşağını davet ediyor, mucize misali her bir renkle kanıtlıyorlardı sevdayı.

Öyleydi işte... Eşine benzerine sık rastlanmayacak kadar masum ve boranların yıkamayacağı kadar güçlüydü ikisi de.

PERVANE

Aşkın mevsimi olmazdı hiçbir zaman. Bazen kış gibi ayaza vurgun olurdu seveda, bazense yaz gibi susuz bırakırdı. Bahara tutkun çiçekler gibi mis kokardı bazen. Ama ayrılık vakti gelince, güze âşık yapraklar gibi düşerdin yârin gözlerinden.

3 Yıl Sonra

Tahir gözleri kapalı, uyur uyanık halde yatarken duyduğu minik iniltiyle yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Elini yanındaki yastığa uzattığında küçük bir ayağa denk geldi. Dilem yatağa oturmuş minik kızını emzirmeye çalışıyordu. Küçük oburun çıkardığı iştah dolu iniltiler Tahir için dünyadaki en güzel ezgiydi. Hafifçe doğrularak küçük parmaklarıyla annesinin göğsünü tutmaya çalışan eline parmağını uzattı. Hızla parmağını tutan minik kızın keyfi sanki şimdi tam olarak yerine gelmiş gibiydi. Tahir bakışlarını minik Amber'inden çekerek karısına çevirdi. Kehribar gözler hâlâ bitmek tükenmek bilmeyen bir aşkla bakıyordu ona. Usulca uzanıp gözünün hemen kenarına dudaklarını değdirdi.

"Ne güzel bir günaydın bu böyle..."

"Biraz daha uyutmaya niyetliydim seni ama İnci rahat durmadı..."

Tahir gülümseyerek karısına baktı. Kızlarına faklı seslenmeleri başta birçok kişiye garip gelse de Dilem de Tahir de buna alışıktı. Kızı olacağını ilk öğrendiği gün Tahir'in söyledikleri dün gibi aklındaydı.

"Sen istediğin ismi koyabilirsin kızımıza ama ben Amber diyeceğim ona; Kehribar'ımın rengine eş, güzel kokulum olacak o benim," demiş, Dilem hamileliğinin yarattığı duygusallıkla değil mutlulukla gözyaşlarını dökerek kabul etmişti onun bu isteğini. En kıymetlisi madem kızının ismini seçmişti, ikinci ismin seçimini de sevdiği adamın ilk kıymetlisine, İlgin Helya'ya bırakacaktı. Doktordan çıkar çıkmaz İlgin'in okuluna gitmiş ve çıkışını beklemeye başlamışlardı. İlgin, dayısını ve bağları her geçen gün kuvvetlenen Dilem Ablasını görünce endişelenmiş ve hemen koşarak yanlarına gelmişti. Eve dönüş yolunda dakikalarca ne olduğunu söylemeleri için dil dökse de başarılı olamamıştı. Eve girdiklerinde isyanla çantasını fırlatmış ve Dilem'in boynuna atılmıştı.

"Doğru söyle ablacım, bi' şey mi oldu? Korkutuyorsunuz ikiniz de beni. Konuşmamız lazım, ciddi bir konu dedin, başka bir şey demedin. Dayım da bir şey söylemiyor."

Tahir koltuğa kurulurken Dilem'e göz kırptı.

"Senin minik tırtılının cinsiyeti belli oldu Helya'm," dedi Tahir sonunda dayanamayarak.

İlgin, Dilem'den ayrılarak ayaklarının ucuna diz çöktü. "Gerçekten mi? Söylesene ablacım... Ayy öleceğim merak-tan."

Dilem İlgin'in yüzünü avuçları arasına alarak okşadıktan sonra, "Bir kız," diye fısıldadı. Sonrasında çıkan kar-

maşa hepsini kahkahalara boğdu. İlgin bir koltuktan diğerine atlıyor, sevinç çığlıkları atıyordu. Dilem hayatına girdiği andan itibaren adeta başkalaşım geçirmiş ve daha mutlu, daha olgun bir çocuk olmuştu. Ama o anda afacan bir veletten farklı değildi.

"Otur deli kız, otur... Daha önemli bir konu var. Çok önemli."

İlgin, Dilem'in söylediğini duyar duymaz havalanarak poposunun üzerine çökuverdi koltuğa. "Seni dinliyorum ablacım. Bak uslu uslu oturdum."

Dilem merak dolu bir ifadeyle gözlerini ona diken Tahir'e baktı ve İlgin'a dönerek, "Madem tırtılın bir kız, ona bir isim bulman lazım," dedi bir kerede. İlgin'in şaşkın bakışlarını gördüğünde gülümsemeden edemedi. Tahir ise ona hayranlıkla bakıyordu.

"Ben mi? Yani ismini ben mi koyacağım?"

"Dayın tıpkı sana Helya, bana Kehribar dediği gibi kızın için de kendine özel ismi çoktan belirlemiş. Ama bizim için bir isim gerekiyor İlgin'im. Ve bu hayattaki ilk kıymetlimiz sen olduğuna göre onun ismini de sen koymalısın."

İlgin oturduğu yerden kalkarak Dilem'in yanına gittiğinde güzel gözlerinde minik yaşlar pırıldıyordu.

"Üzülmez misin adını sen koymadın diye?"

"Üzülmem kuzum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

İlgin sadece kısacık bir an düşündükten sonra, "Geçen gün derste öğrendik. Denizlerin derinliklerinde küçücük bir kum tanesi istiridyenin içine giriyor ve parlayıp muhteşem bir inciye dönüşüyormuş. Öyle ki hem çok kıymetliymiş hem de eşsizmiş bu incilerin her biri. İnci olsun adı; kıymetli ve eşsiz olsun..."

Dilem geçmişin güzel anılarından sıyrılırken minik İnci çoktan sıcaklığının kuytusunda uykuya dalmıştı bile. Tahir yavaşça Dilem'in kollarından aldı minik Amber'ini. Bebeği küçük beşiğe koyduktan sonra üstünü başını toparlayan karısına döndü.

"Sen dinlen, uykusuzsun..."

"Değilim sevgilim, dün gece çok sık uyanmadı. Seninle olmak istiyorum. Kahvaltı edelim. İnci'nin karnı doydu nasıl olsa, bir iki saat uyur."

Tahir, Dilem'in tüm gece ayakta olduğunu biliyordu. Bir iki defa kalkmış ve yardım etmek istemişti ama Dilem izin vermemişti. Tahir güzel karısının hamileyken çizdiği koleksiyonu tanıtıma hazırlıyor ve Dilem'in güvenini boşa çıkarmamak için delicesine çalışıyordu. Yorgun olduğunu bildiği için de Dilem asla Tahir'in uykusuz kalmasına müsaade etmiyordu. Ama birlikte olacakları zamanları da Tahir'den ayrı geçirmemek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Çocuğu olunca kocasını boşlayan o kadınlardan olmamıştı. Tam tersi, Tahir'e daha çok bağlanmış, onu gözünden sakınır olmuştu. Hepsinin farkındaydı Tahir ve bu Dilem'e daha çok âşık olmasına, ona duyduğu saygının katlanarak büyümesine sebep oluyordu.

Salona geçtiklerinde Tahir karısını elinden tutarak koltuğa oturttu ve ayaklarını pufun üzerine yerleştirdi.

"Sen dinlen, ben şimdi bir şeyler hazırlarım."

"Ama ben yapardım..."

"Lütfen Kehribar! Karımı şımartmama izin ver."

Dilem küçük bir öpücük yolladı sevdiği adama. Keyifle arkasına yaslanırken açık yüzündeki gülümsemesiyle mutfakta kahvaltı hazırlayışını izledi. Ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Milâdiydi Tahir. Ondan önce olduğu kadını deri değiştirir gibi çıkarıp atmıştı üzerinden. Aşkla doğmuştu sanki. Mutluydu, huzurluydu ve en güzeli de

yaşadığını hissediyordu. İnsan, sevdikleri yanında oldukça, hayatın tüm yükünü birlikte omuzladıkça hissediyordu gerçekten yaşadığını. Tozpembe bir masal değil, gerçeklerdi insanı insan yapan. Zorluk da çekmişlerdi kavga da etmişlerdi. En çok da o zamanlarda Dilem sahici hissetmişti kendini. Yalandan bir mutluluk, bir göz kamaşması değildi bu.

Tahir elinde tepsiyle yanına geldiğinde ayaklarını puf-tan çekerek ona yer açtı. Tam karşısına oturan Tahir, kucagında tuttuğu tepsideki kızarmış ekmeklerden birini uzattı Dilem'e. Hazırladığı tepsi bile sahiciydi. Kızarmış ekmek, peynir, bir iki zeytin, domates ve koca bir bardak süt. Gülümsemelerini de katık edince ruhu doyurmak çok kolaydı. Tıpkı hayat gibi... Aşkı katık edince mutluluk kaçınılmazdı.

"Teşekkür ederim sevgilim," dedi Dilem bir anda. Tahir gülümseyerek genç kadının hafifçe süt bulaşmış dudaklarına uzandı. Parmaklarını dudaklarında gezdirdikten sonra ağzına götürdü.

"Ben teşekkür ederim Kehribar... Hayatımı anlamlı kıldığın için teşekkür ederim. Seni sevmek bu hayatta yaptığım en güzel şeydi."

"Yani bir tanen ben miyim artık?" diye sordu Dilem. Tahir, Dilem'in tespihe yaptığı göndermesine karşılık kucagındaki tepsiyi yere bıraktı ve ona doğru sokuldu.

"İmamem de tanem de sensin, Kehribar. Yaradan seni gönlüme taktı. Her şeyimsin..."

SONSÖZ

Kutsal, Tahir'in arabadan inmesine yardım ederken kafası karışmış, duyduğu hikâyenin etkisinden çıkamamıştı. Nasıl güzel bir aşkı yaşadıkları. Nasıl da insanı imrendiriyordu. Gün çoktan ağarmış, tüm gece deniz sesini kendilerine yaren bellemişlerdi. Anlatmıştı Usta... Her şeyi anlatmıştı anlatmasına da od olup yandığı kısma bir türlü gelememişti. Ne olmuştu *Kehribar'a*?

Kapının önüne vardıklarında Kutsal içindeki bu merakı daha fazla bastıramadı.

"Usta, anlattın dinledim, beni hikâyene ortak ettin. Teşekkür ederim. Ama sormadan edemeyeceğim, *Kehribar...*"

Tahir araya girerek cümlesini yarıda kesti gözlerindeki bulutlarla...

"*Kehribar* nerede diyeceksin, od olup ne zaman yandın diyeceksin, değil mi?"

Kutsal bir şey diyemeden başını salladı.

"*Kehribar* aşkla gürül gürül yanan bir ateşti. Ben de o ateşe aşık pervane. Yanacağımı bilsem de ona uçmaktan bir an bile vazgeçmedim. O da kanatlarımın yanmasına asla izin vermedi. *Kehribar*ı iki sene önce, eli elimde, tatl uykusunda teslim ettim Yaradan'ıma. Benden çok seviyormuş, acısız sancısız aliverdi yanımdan. Birlikte geçirdiğimiz o yirmi beş yıl, iki kirpiğin vuruşu kadar çabuk geçti. Doymadım, doymadım ona. Ama mis kokusu daima benimle..."

Bir anda açılan kapıyla sustu Tahir. Kapının ardındaki güzel kehribar gözlere baktığında içi kanadı... Amber'in annesine bu kadar benziyor oluşu hem mutlu eder hem canını acıttı. Ama mis kokusunu duyduğu anda dinerdi sancısı. Kutsal, kapı aralığından onu izleyen genç kızla göz göze geldiğinde yüreğine bir çift kehribar düştü. Tıpkı Usta'nın dediği gibi, gün kehribar rengine boyandı. Ve bazı aşklar, bazı başlangıçlar kendi renkleriyle yazılmaya hazırdılar.

SON

